

Ο μικρός καμπούρης

Ήτανε ασχημόπαιδο του σταύλου το παιδί, καχεκτικό, καμπουρικό και πάντα φοβισμένο, κανείς δε γύριζε ποτέ του να το ιδεί, κι' ο κόσμος το απόφευγε σαν κάτι μολυσμένο, το απόκληρο παιδί.

Είχε τη μύτη του στραβή και άτιθασσα μαλλιά, βαθουλωτά τα μάτια του, ράχη καμπουριασμένη, δεν είχε μάθει τί θα πη μητέρας άγκαλιά και σ' ένα σταύλο, είχε βρή μια ταπεινή δουλειά και σ' περιφρονημένη.

Δάριο τον έλεγαν. Κανείς δεν του μιλούσε, μέσα στο σταύλο τη βρωμιά, μέσα στη λάσπη ζούσε, ταίζοντας, ποτίζοντας, περαστικών τα ζωα... Γι' αυτό, συχνά απ' τα μάτια του, μάτια δειλά κι' άθωα, δάκρυ θερμό κυλούσε.

Μια νύχτα χειμωνιάτικη, μια νύχτα παγωμένη, νύχτα που φύσαγε βορρῆς στη βαρυχειμωνιά, χτυπάνε τη σταυλόπορτα, τη μισοτακισμένη δυό, που από δρόμο μακρινό θα ήταν κουρασμένοι κι' έγύρευαν ανάπαυση, σε μια θερμή γωνιά.

Ο Δάριος τους άνοιξε και βλέπει ένα ζευγάρι. Ο άντρας ήτανε πεζός. Έκείνη, σε πουλάρι και ο καμπούρης ο μικρός: — Τι θέλετε; ρωτά... — Παιδί μου, ο άντρας μίλησε, για κάνε μας τη χάρη να μπουμε να ξαπλώσωμε κι' ο ύπνος να μας πάρη που κουρασθήκαμε αρκετά.

— Έδω 'ναι σταύλος Κύριε... — Τι σημασία έχει; Και το χορτάρι, ανάπαυση κι' αυτό θα μας χαρίση γυναίκα έχω έτοιμόγεννη... και άλλο δεν άντεχει, κι' από στιγμή σ' άλλη στιγμή, προσμένει να γεννήση. Λοιπόν, τη χάρη κάνε μας καλό μου παλληκάρι, μάς είνε, ό,τι χρειάζεται και το ξερό χορτάρι.

— Περάστε, είπε ο Δάριος με τόση καλωσύνη φτωχός κι' αυτός που έννοιώθε τη φτώχεια του λαου, άφου γραφτό 'ναι ο σταύλος μου, κρεββάτι σας να γίνη μόνο που έχει άλογα... και τούπανε κι' εκείνοι:

— Και τ' άλογα είναι πλάσματα, παιδί μου, του Θεού. Δωμάτιο, δεν βρήκαμε στα γύρω πανδοχεία από τον κόσμο τον πολύ, από τον κόσμο και ζέστη και ησυχία έδω θάχη τουλάχιστον και ζέστη χαμηλή... κι' άς είνε η στέγη χαμηλή...

Σ' ευχαριστούμε.

Ξαπλώσαν μέν τα ξερά τα χόρτα, μά έξω φύσαγε βορρῆς κι' έμπαινε από την πόρτα, τ' αγιάζει το νυκτερινό, και μια στιγμή με πόνο, είπε η γυναίκα δυνατά στον άντρα της: — Κρυώνω. Κάτι να είχα 'Ιωσηφ, να σκέπαζα την πλάτη μου...

Τότε ο μικρός ο Δάριος, που τ' άκουσε κι' αυτός, είπε ο κακόμοιρος, σκυφτός: — Δεν πρέπει να κρυώνετε. Φορέστε το ιμάτι μου!... Ο 'Ιωσηφ το δέχθηκε. Ήταν μια σωτηρία και είπε στη γυναίκα του: — Ήσυχασε Μαρία. Σε άκουσε ο 'Ιεχωβά. Σκεπάσου. Μην κρυώνης!...

Και η Μαρία έγειρε και είπε στο παιδί: — Μ' αυτή την καλωσύνη σου, παιδί μου, κατορθώνεις ο 'Υψιστος, το μέλλον σου αλλοιώτικα να ιδεί!... Είσαι καλός, πολύ καλός. Αυτή σου τώρα η πράξη που μουδωσες το ρούχο σου, δείχνει μια καλωσύνη. Να έλπίσης πάντα στον Θεό. Αυτός θα σε κυττάει γιατί, να ξέρης, τους καλούς ποτέ δεν τους αφήνει!...

Εξύγωσαν μεσάνυχτα κι' έλάλησε τ' όρνιθι και μέσ' τον κόσμο άκούστηκεν ούράνια φωνή: — 'Ιδού Θεός και 'Ανθρωπος!... Υιός μοι εγεννήθη!... Και μ' ένα άστέρι έλαμψεν η νύχτα ή σκοτεινή. Το γεγονός το μάθανε παντού σ' όλη τη χώρα, εκ της Περσίας έφθαναν οι Μάγοι με τα δώρα, κι' ενώ του ανθρώπου άρχισε κάποια καινούργια πίστις φλόγες και σπίθες έσχιζαν ούράνια σκοτεινά κι' άγγελοι τραγουδούσανε το «Δόξα έν 'Υψίστοις» με χίλια 'Ωσαννά!...

Ήταν η ώρα ή καλή, μια ώρα ευλογημένη στον Θεό, εκείνο χρόνο, που η Παρθένος ή 'Αχραντος ή Κεχαριτωμένη μέσα στο σταύλο έτεκε τον Θεό Της τον Γόνο

Σιγά σιγά ξημέρωσε. Στην τόση φασαρία την ώρα που προσκύνανε ο κόσμος, την Μαρία και ο 'Ηρώδης έπιανε το σχέδιο το φαύλο να κατασφάξη τα παιδιά, έφευγε από τον σταύλο και ο μικρός ο Δάριος, αυτός που είχε δώσει το ρούχο του στη χάρη Της, μην τύχη και κρυώση...

Έφευγε. Τον εκύτταζαν στους δρόμους, όλες κι' όλοι κι' εκείνοι που τον ξεράνε κι' όποιος τον άγνοούσε κι' όταν μονάχος βαδίζε μέσ' τη μικρή την πόλ' ραινότανε υπέρλαμπρος και άκτινοβολούσε... Έλαμπε το ασχημόπαιδο με τόσην όμορφιά, λές κι' ήτανε ξαστέρωμα σε μαύρη συννεφιά, ή ράχη του ίσια έστεκε, και τα ξανθά μαλλιά του σαν από φω' στέφανο λουσμένα μέσ' το φως και σαν το μέλι έσταζε γλυκά γλυκά ή μιλιά του κι' έλαμπε ή καλωσύνη του σαν πόθος του κρυφός!... Δεν ήταν το ασχημόπαιδο το περιφρονημένο!... Ήταν ώραιος, λυγρός με σώμα άντρειωμένο!... Η χάρη Της!... Η χάρη Της το θαύμα τόχα κάνει κι' ή τρομερή ασχήμια του, τη νύχτα είχε λείψει κι' ή Πάναγιά τον πόνο του, με μιας είχε γλυκάνει την τόση του αγαθότητα ζητώντας ν' άνταμείψη!

Διμήτρης Πανουλιού
Επιγραφές Μικ. Τάλλια

ση πάνω στον τάφο του παιδιού του.

Η Φερνάνδη τον συνώδεε συχνά σ' αυτές τις επίσκεψεις.

Αλλά από μερικές μέρες τώρα, μία άλλη σκέψις την απασχολούσε.

Μία σκέψις;... Όχι, δεν ήταν μία απλή σκέψις, αλλά ένας αληθινός εφιάλτης.

Γιατί η Φερνάνδη, με το αλάνθαστο ένστικτο που έχουν οι γυναίκες, είχε καταλάβει πως θα γινόταν μητέρα.

Ενοίωσε τώρα πως έκρυβε μέσα στα σπλάγχνα της ένα μικρό όν, που θαφενε έπειτα από μερικούς μήνες στον κόσμο.

Αλλά η σκέψις αυτή, αντί να της δίνει χαρά, τη γέμιζε τούαντίον απόγνωση.

Γιατί ήξερε πως ο πατέρας αυτού του παιδιού δεν ήταν ο σύζυγός της.

Όχι! Ο πατέρας του ήταν ο άθλιος Ρενωντιέρ, ο άνθρωπος που μισούσε περισσότερο από ότι δήποτε άλλο στον κόσμο.

Και το παιδί που θα έφερνε σ' λίγο στον κόσμο θα ήταν η ζωντανή εικόνα αυτού του τέρατος και θα της έφερνε διαρκώς στο μυαλό την απαισία και τραγική νύχτα των Χριστουγέννων.

Ήταν τότε η λύπη και η απόγνωση της, που πολλές φορές η δυστυχισμένη νομίζει πως θα έχανε το λογικό της.

Η κατάσταση αυτή, όπως ήταν επόμενο, δεν άργησε να επιδράσει και στην υγεία της.

Η Φερνάνδη αδυνατίει διαρκώς και σ' λίγο δεν είχαν απομείνει τίποτε σχεδόν από την ανθρωπότητα του προσώπου της και την ζωηρότητα των χαρακτηριστικών της.

Στο τέλος, ο σύζυγός της άνησχε και, μία μέρα, κάλεσε το γιατρό Μπουρντόν, για να την εξετάσει.

Η εξέταση αυτή δεν κράτησε περισσότερο από μερικά λεπτά. Ο γιατρός, βγαίνοντας από το δωμάτιο της Φερνάνδης είχε ύφος πολύ χαρούμενο.

— Αγαπητέ μου κόμη, είπε στον άντρα της, πρέπει να ευχαριστήσετε το Θεό. Σας πήρε το ένα από τα δυο παιδιά σας. Αλλά θα σας δώσω σ' λίγο ένα άλλο. Η σύζυγός σας εινε έγκυος... Στο γεγονός αυτό όρελονται οι συχνές αδιαθεσίες της, η αδυναμία της και η κάποια νευρική της παρουσία και κατά τον τελευταίο καιρό.

Το πρόσωπο του Βιλαντόν έλαμπε από χαρά. Κι' όταν έφυγε ο γιατρός, έτρεξε άμεσα στο δωμάτιο της γυναίκας του.

— Αγαπητή μου Φερνάνδη, την ρώτησε, εινε αλήθεια αυτό που μου είπεν ο γιατρός; Η κόμηση ήταν κατακίτρινη σαν νεκρή.

— Ναι, απάντησε με σβυσμένη φωνή.

— Και το γεγονός αυτό δεν σε ευχαριστεί;

— Πως όχι, απάντησε μηχανικά η νεαρή γυναίκα, ενώ το μυαλό της έτρεχε άλλο.

Είμαι, βέβαια, πολύ ευτυχής...

— Αλλά γιατί μου το έκρυβες, Φερνάνδη; Έπρεπε, λοιπόν, να έρθη πρώτα ο γιατρός Μπουρντόν, για να το μάθω;

Η κόμηση προσπάθησε να χαμογελάσει.

— Ήθελα να είμαι βέβαιη γι' αυτό, απάντησε. Δεν θα μου ήταν ευχάριστο να σου δημιουργήσω μία ψεύτικη εντύπωση, που δεν θα την έπεδεβαίωσαν τα γεγονότα.

Ο κόμης ντε Βιλαντόν έσκυψε με συγκίνηση πάνω της και την φίλησε με τρυφερότητα και σιτορη στο πρόσωπο.

Φερνάνδη του, της είπε, είμαι πολύ ευτυχής γι' αυτό που έμαθα σήμερα. Η ζωή θα μάς χαμογελάσει και πάλι...

Και το πίστευε πραγματικά.

Σ' λίγο, έφυγε από το δωμάτιο της γυναίκας του, αφήνοντάς την μόνη.

Η Φερνάνδη ξέσπασε τότε σ' λυγμούς.

— Ω, Θεέ μου, ψιθύρισε σ' μια στιγμή πως θα μπόρεσω ν' ανθξω σ' αυτή τη φοβερή κωμωδία!... Πως εινε δυνατόν να υποκρίνωμαι μπροστά στον άνθρωπο που λατρεύω και που με λατρεύει επίσης;... Δυστυχισμένη Ουρμπάν! Δεν θα ήσουν καθόλου χαρούμενος αν ήξερες την αλήθεια...

Αλλά εινε καλύτερο ίσως να μην την μάθης ποτέ!

Η αγωνία της Φερνάνδης γινόταν όλοένα και μεγαλύτερη, όσο πλησίαζαν η εποχή του τοκετού.

Έφανε, τέλος, στον κόσμο το παιδί που είχε μέσα στα σπλάγχνα της.

Ήταν αγόρι.

Τα παιδιά που γεννιούνται από αγάπη εινε ωραία κι' έχουν στο μέτωπό τους...

σορανίδα της χαράς και της ετυχίας.

Τα παιδιά που εινε καρπού του κτηνώδους πόθου γεννιούνται κακόμορφα και άσθηνικά.

Τέτοιο ήταν το παιδί που έφερε στον κόσμο η Φερνάνδη. Είχε γεννηθεί παρά τη θέλησή της, παρά την αντίδραση όλου του εινε της στην κτηνώδη βία του Ρενωντιέρ. Κι' έφερε ολοφάνερα τα σημεία αυτής της αντίδρασης. Τα χαρακτηριστικά του ήταν μαραμένα και γεροντικά. Η ράχη του σχηματίζει κι' όλος μια μεγάλη καμπούρα. Και το μέτωπό του ήταν υπερβολικά εξωγκωμένο.

Όταν η Φερνάνδη άκουσε τον πρώτο κλαυθρισμό αυτού του πλάσματος, που είχε γεννηθεί για να υποφέρει στη ζωή, γύρισε αλλού το κεφάλι της.

Δεν ήθελε να το βλέπει, ούτε να το ακούει. Και πρόμαζε στην ιδέα ότι το παιδάκι αυτό θα της θυμίζει διαρκώς με την παρουσία του το έγκλημα της συλλήψεως του.

Δεν ήταν, βέβαια, υπεύθυνο γι' αυτό το έγκλημα. Αλλά ήταν ο καρπός του.

Σιγά - σιγά, όμως, το μητρικό φίλτρο υπερίσχυσε μέσα στην ψυχή της Φερνάνδης και απόδωσε την αποτροπή που αίσθανόταν γι' αυτό το παιδί.

Το παιδάκι αυτό, παραμορφωμένο όπως ήταν, θα ζούσε ασφαλώς μία ζωή βασανισμένη. Και θαπρεπε, βέβαια, κάποιος να το αγαπήσει, για να μετριάσει με τη στοργή του, τους πόνους και τα βάσανά του.

Αλλά ποιος άλλος θα μπορούσε να το αγαπάει εκτός από την ίδια;

Ο Βιλαντόν; Ήταν αμφίβολο. Όσο για τον Ρενωντιέρ, που ήταν ο πραγματικός πατέρας του, η Φερνάνδη τον μισούσε τόσο πολύ, ώστε κάθε σκέψις γι' αυτό τον άνθρωπο της έφερνε φρίκη και αποτροπή.

Ο κόμης ήθελε να ονομάσουν αυτό το παιδάκι Έρρικο, για ανάμνησι του άλλου Έρρικο που είχαν χάσει.

Αλλά η Φερνάνδη αντέδρασε μ' όλες τις δυνάμεις της σ' αυτό. Και κατάρθωσε να δοθεί στο μικρό το όνομα Χριστόφορος.

Γιατί είχε προτιμήσει αυτό το όνομα; Η κόμηση δεν το είπε στον άντρα της. Και η ίδια, άλλωστε, δεν θα μπορούσε να εξηγήσει την προτίμησή της. Ένας μαυρισμένος μηχανισμός της σκέψης της την είχε κάμει να δώσει στο δυστυχισμένο αυτό παιδάκι ένα όνομα που να της θυμίζει τις τραγικές συνθήκες της συλλήψεώς του. Γιατί ο Χριστόφορος είχε συλληφθεί κατά την τραγική εκείνη νύχτα των Χριστουγέννων...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Η θύελλα

Οι μήνες, τα χρόνια πέρασαν γρήγορα. Ο Αντρέας ήταν τώρα δέκα χρόνων και ο μικρός Χριστόφορος πέντε.

Η ΠΑΡΙΣΗ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Η εκλεκτή καλλιτέχνης του τραγουδιού Καίτη Παρίση που φεύγει για το Παρίσι όπου υπεργράφε κομμάτια με το όνομα Χριστόφορος.

«Μόν Σενιέρ» Η Παρίση, μετά τις τελευταίες σπουδές της εις την Γαλλικήν και Ιταλικήν ομιλεί εντελώς ιδιαιτέρως επιτυχώς στα νοδικά τραγούδια

Το πρώτο άπ' αυτά τα δυο παιδιά γινόταν όμορφο, ρωμαλέο, και δυνατό όσο προχωρούσε σ' ηλικία. Αντίθετα, η δυσμορφία του Χριστόφορου γινόταν πιο έντονη όσο μεγάλωνε. Αλλά το πρόσωπό του φαινόταν εξαιρετική ευφυία και τα μεγάλα μαύρα μάτια του αγαθότητα και ευγένεια ψυχής.

Για τη Φερνάνδη, αυτό το παιδάκι ήταν μία διαρκής πηγή θλίψεων. Και της θυμίζει πάντα την εκδίκησή της, που, αλλοιμονον, δεν είχε κατορθώσει να πραγματοποιήσει ακόμη.

Αλλά η σκέψις της εκδίκης ως υποχώρησε σ' μια στιγμή σ' ένα άλλο αίσθημα.

Ο Ρενωντιέρ είχε μία κόρη, τη Ζιλέττα, που ήταν κατά τρία ή τέσσερα χρόνια μικρότερη από τον Ανδρέα της.

Το κοριτσάκι αυτό είχε μία αγγελική μορφή και η Φερνάνδη πρόσεξε μία μέρα ότι μεταξύ των δυο παιδιών — του Ανδρέα και της Ζιλέττας — που φοιτούσαν στο ίδιο σχολείο, είχε δημιουργηθεί μία έντονη συμπάθεια, από εκείνες που σπρώχνουν κάποτε δυο παιδιά διαφορετικού φύλου το ένα προς το άλλο και που μεγαλώνουν με το πέρασμα των χρόνων.

Θα ήταν κομψικό, βέβαια, να χαρακτηρίσει αυτή τη συμπάθεια μ' ένα άλλο όνομα. Κι' ωστόσο, η Φερνάνδη έτρεμε σαν ένας μεγάλος κίνδυνος να την απειλούσε.

Μήπως θα ήταν προτιμότερο, λοιπόν, ν' απομακρυνθούν από το Μπερζέρω; Αλλά τότε τί θα γινόταν η εκδίκησής της; Γιατί μόνο μένοντας κοντά στο μέρος όπου ζούσε και ο Ρενωντιέρ είχε κάποιες πιθανότητες ότι θα μπορούσε κάποτε να την πραγματοποιήσει. Διαφορετικά, η απόσταση και ο χρόνος θα περιόριζαν στο ελάχιστο ή θα εξαφανίζαν αυτές τις πιθανότητες.

Όστόσο, η ιδέα ότι ο Ανδρέας θα μπορούσε κάποτε ν' αγαπήσει τη Ζιλέττα, έκανε τη Φερνάνδη να μην διστάει. Και άρχισε να παρακινεί το σύζυγό της να φύγουν από το Μπερζέρω, για να πάνε να εγκατασταθούν στο Παρίσι, όπου, όπως έλεγε, θα μπορούσαν να μορφώσουν καλύτερα τα παιδιά τους.

Ο κόμης δεν απέκρουσε αυτή τη σκέψη. Αλλά μία αλλαγή διαμονής δεν γίνεται από τη μία μέρα στην άλλη. Η εγκατάστασις στο Παρίσι παρέμεινε, λοιπόν, σαν ένα σχέδιο, που θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί κάποτε, μόλις η κατάλληλη ευκαιρία παρουσιαζόταν γι' αυτό. Και η ζωή στο Μπερζέρω εξακολούθησε με τον ίδιο ρυθμό όπως και πριν.

Εκείνο το χρόνο, ο χειμώνας ήταν εξαιρετικά βαρύς. Το χιόνι άρχισε να πέφτει πυκνά από τις τελευταίες ημέρες του Νοεμβρίου κι' όταν έφθασαν τα Χριστούγεννα ένα κατάλευκο σεντόνι σκέπαζε τα πάντα.

Ο πύργος του Μπερζέρω είχαν αποκλεισθεί σχεδόν και ο κόμης ντε Βιλαντόν είχε βάσει το πρωί της παραμονής τους υπηρέτες του να καθαρίσουν την είσοδο και τις σκάλες από τους σωρούς του χιονιού που είχαν συγκεντρωθεί εκεί.

Τα σκαλοπάτια παρέμειναν, όμως, υγρά και γλιστερά.

Λίγη ώρα μετά το μεσημβρινό φαγητό, ο μικρός Χριστόφορος βγήκε στο κεφαλόσκαλο του σπιτιού κι' άρχισε να φτιάνει ένα χιονάνθρωπο με το χιόνι που είχαν απομείνει ανάμεσα στα κάγκελα της μαρμαρίνης σκάλας.

Αλλά, ξαφνικά, τα πόδια του γλίστρησαν και το παιδάκι κατακυλίστηκε πάνω στα σκαλοπάτια.

Η Φερνάνδη, που είχαν 'ίδι από το παράθυρο την τραγική σκηνή, έτρεξε να σηκώσει το μικρό και τον μετέφερε στο δωμάτιό του, όπου έφθασε σ' λίγο και ο σύζυγός της.

Ο Χριστόφορος είχε χτυπήσει στο πίσω μέρος του κρανίου και άφθανο αίμα έτρεχε από την πληγή.

Ο κόμης επέδωσε πρόχειρα το τραύμα, αλλά χωρίς να κατορθώσει να σταματήσει την αιμορραγία.

Είπε, ενώ μία θανάσιμη αγωνία απλωνόταν στο πρόσωπό του. Πρέπει να φωνάξω ένα γιατρό.

Αλλά ποιον;

Ο Μπουρντόν έμενε στο Γκιέν και για να τρέξει ένας υπηρέτης ως εκεί και να τον

φέρει θα περνούσαν τουλάχιστον δυο ώρες. Μόνον ο Ρενωντιέρ έμενε κοντά.

Ο Βιλαντόν, χωρίς να γνωρίζει τί είχε προηγηθεί μεταξύ αυτού και της Φερνάνδης, είχε σοβαρούς λόγους για να τον αντιπαθή. Αλλά η κατάσταση του μικρού Χριστόφορου δεν επέτρεπε κανένα δισταγμό.

— Πρέπει να φωνάξω τον Ρενωντιέρ, είπε.

Η Φερνάνδη, στο άκουσμα αυτού του δνόματος, ανατρίχισε.

— Όχι, είπε. Δεν θέλω να έρθη αυτός ο άνθρωπος εδώ...

— Αλλά γιατί;

— Μία φορά μόνον ήρθε εδώ και μάς έφερε τη δυστυχία, απάντησε η κόμηση. Χάσαμε τον μικρό Έρρικο...

— Πρέπει να είμαστε δίκαιοι, είπεν ο Βιλαντόν. Ξέρεις ότι δεν συμπάθω καθόλου αυτό τον άνθρωπο κι' έχω λόγους να φανταζώμαι ότι ο Ρενωντιέρ με μισεί θανάσιμα...

Αυτό, όμως, εινε άλλο ζήτημα... Ο Ρενωντιέρ δεν έχει καμιά σχέση με το θάνατο του Έρρικο. Από 'τ' άλλο μέρος, όμως, δεν μπορώ να ξεχάσω ότι αυτός έσωσε τον Ανδρέα...

Η Φερνάνδη κατέδωσε το κεφάλι. Τί μπορούσε να πει; Καί, άλλωστε, ο σύζυγός της είχε δίκιο. Το κυριότερο ήταν να σωθεί ο μικρός Χριστόφορος.

Χωρίς να χάνει καιρό, ο κόμης ντε Βιλαντόν φώναξε ένα από τους υπηρέτες του πύργου και του έδωσε εντολή να τρέξει στο σπίτι του Ρενωντιέρ και να τον παρακαλέσει να έλθη άμεσα.

Ο υπηρέτης ξεκίνησε και τη στιγμή που έφθασε στο Σερντόν, όπου βρισκόταν το σπίτι του γιατρού, ο Ρενωντιέρ γύριζε με το άμαξάκι του από κάποια επίσκεψη.

Μία θανάσιμη ωχρότητα απλώθηκε στο πρόσωπό του, μόλις άκουσε τα περιεργία του υπηρέτου. Καί, χωρίς να περιμένει να μάθει περισσότερα, χτύπησε με το μαστίγιο το αλόγο του, που ώριψε με μεγάλη ταχύτητα πάνω στο χιονισμένο δρόμο.

Έπειτα από μερικά λεπτά, το άμαξι σταμάτησε μπροστά στην πόρτα του πύργου του Μπερζέρω.

Ο Ρενωντιέρ πήδησε άμεσως κάτω και ανέθηκε τρέχοντας τις σκάλες. Έπειτα, πέρασε στο δωμάτιο, όπου είχαν μεταφέρει το μικρό τραυματία.

Το ύφος του ήταν αξιοπρεπές και σοβαρό. Καί όμως, αν τον πρόσεξε κανείς καλύτερα, θα έβλεπε μίαν έκφραση αγωνίας στο πρόσωπό του.

Ο γιατρός, μπαίνοντας στο δωμάτιο, έκαμε μία ελαφρή υπόκλιση προς το μέρος του κόμησης και της σύζυγού του και κατόπιν έσκυψε πάνω στο παιδάκι.

Η Φερνάνδη είχαν αποτραβηχτεί στο βάθος της αίθουσας και σπριζιόταν με το χέρι της πάνω στο τζάκι.

Όσο κι' αν ήθελε να διατηρήσει την ψυχραιμία της, δεν μπορούσε ν' απομακρύνει από το μυαλό της μερικές τραγικές αναμνήσεις, από μίαν άλλη επίσκεψή του Ρενωντιέρ στον πύργο, πριν από μερικά χρόνια.

Ο άνθρωπος που είχε καταστρέψει την ευτυχία της και που τον μισούσε όσον τίποτε άλλο στον κόσμο βρισκόταν και πάλι μπροστά της.

Είχαν όρκισθεί άλλοτε να τόν εκδικηθεί, και όμως είχαν περάσει τόσα χρόνια χωρίς να το κατορθώσουν.

Γιατί, λοιπόν, να εινε τόσο αδύνατη; Γιατί να μην έχη τολμήσει ως τώρα να πραγματοποιήσει την εκδίκησή της; Είχε πάρει το βλέμμα της Φερνάνδης, είχε πάρει μίαν άγρια έκφραση καθώς έπεφτε πάνω στον Ρενωντιέρ. Θά έλεγε πως ήθελε να τον κραυνοβολήσει μ' αυτό.

Σ' μια στιγμή, ο σύζυγός της γύρισε προς το μέρος της. Το βλέμμα αυτό, το γεμάτο κακία και μίσος, που εξακόντιζαν τα μάτια της Φερνάνδης προς το μέρος του γιατρού, τον τρομάξε. Όστόσο, καμιά υποψία δεν πέρασε από το μυαλό του.

«Χωρίς αμφιβολία, σκέφθηκε, τον θεωρεί ένοχο για το θάνατο του Έρρικο. Ο λόγος αυτός κάνει την Φερνάνδη να φοβάται και να μισεί το Ρενωντιέρ».

Ο γιατρός είχε τελειώσει τώρα την εξέτασή του και γύρισε προς το μέρος του Βιλαντόν.

— Δεν εινε τίποτε το σοβαρό, είπε. Το

— Όσο κι' αν το επιθυμείτε, είπε ο Ρενωντιέρ στη Φερνάνδη, δεν θα μπόρεσετε να μ' εκδικηθείτε!...

κλείσει τα μάτια του και φαινόταν σαν να κοιμάται.

— Έχουν περάσει ήδη χρόνια! είπε με υπόκωφη φωνή ο Ρενωντιέρ, προχωρώντας προς το μέρος της Φερνάνδης.

— Ναι, ξη χρόνια, απάντησε μηχανικά η κόμηση. Ήταν παραμονή Χριστουγέννων όπως και σήμερα...

— Θα ήθελα ν' άκούσω από τα χείλη σας ότι με έχετε συγχωρήσει για την πράξί μου, είπε με παρακλητικό τόνο ο γιατρός. Αν έξευτε ποσο έχω μετανοήσει!...

— Σιωπάστε! φώναξε με ωργισμένο ύφος η κόμηση. Καί η παρουσία σας μόνο μου κάνει κακό... Όχι, δεν σας συγχώρησα, ούτε πρόκειται να σας συγχωρήσω ποτέ... Μόνο μίσος αισθάνομαι για σας...

Καί δεν εύχομαι τίποτε άλλο από το να μου δοθεί η ευκαιρία να σας εκδικηθώ...

Στά λόγια αυτά, ο Ρενωντιέρ σήκωσε το κεφάλι. Το βλέμμα του είχε ξαναγίνει κακό και μοχθή.

— Όσο κι' αν το επιθυμείτε, είπε, δεν θα μπόρεσετε να μ' εκδικηθείτε. Για να το κατορθώσετε, πρέπει να φανερώσετε και τα πάντα στο σύζυγό σας και αυτό είμαι βέβαιος ότι δεν θα το κάμει, γιατί τον αγαπάτε...

Θα προτιμήσετε, χωρίς αμφιβολία, να πεθάνετε παρά να το φανερώσετε... εκείνο που συνέβη μεταξύ μας, δεν ειν' αλήθεια...

Η Φερνάνδη κατέδωσε τα μάτια.

— Καί τώρα κάτι άλλο, συνέχισε ο γιατρός. Το παιδί αυτό εινε δικό μου, δεν ειν' έτσι;... Απαντήστε μου, ποιος από τους δυο εινε ο πατέρας του; Ο άντρας σας ή εγώ;

— Δεν θα το μάθετε, απάντησε με πείσμα η Φερνάνδη.

Ο Ρενωντιέρ χαμογέλασε.

— Ο τρόπος της απαντήσεώς σας μου δείχνει ότι δεν κανώ λάθος, είπε. Α! Εκδικηθήκατε περίφημα τον κόμη ντε Βιλαντόν. Τώρα δεν τον ζηλεύω για τίποτε... Είμαι, σ' αλήθεια, ευτυχισμένος...

Το πρόσωπό του είχε πάρει τώρα μίαν έκφραση θορόμβου.

— Ναι, Φερνάνδη, ξαναείπε σ' λίγο, εί-

μαί πολύ ευτυχισμένος γιατί υπάρχει μεταξύ μας ένας δεσμός από εκείνους που τίποτε δεν μπορεί να καταστρέψει... "Η σκέψη σας θα γυρίσει πάντοτε προς μένα... Καί το παιδάκι αυτό θα είναι για σας η ζωντανή ανάμνηση μιας υπέροχης στιγμής... Ναι, Φερνάνδη, η στιγμή εκείνη ήταν η πιο ευτυχισμένη της ζωής μου... — Πάμετε, κύριε, παρακάλεσε η κόρη-σα. "Ο σύζυγός μου μπορεί να μη ξαφνικά από τη μία στιγμή στην άλλη... Κι' έπειτα, ο Χριστόφορος... — Γύρισαν και οι δύο προς το μέρος του μικρού.

Το παιδάκι είχε τώρα δαλνιόχτα τα μάτια του. Καί το βλέμμα του εξέφραζε έκπληξη και απορία...

— Θεέ μου! ψιθύρισε τρομαγμένη η Φερνάνδη. Τά ακούσε όλα.

— Ησυχάστε, απάντησε ο Ρενωντιέρ. Τα παιδιά ξεχνούν γρήγορα σ' αυτή την ηλικία... Κι' εκτός αυτού, είμαι βέβαιος ότι δεν κατάλαβε τίποτε από όσα είπαμε... — Έπειτα από μια στιγμή, ο κόμης μπήκε στο δωμάτιο.

Ήταν κάτωχρος και έριξε ένα άνησχο βλέμμα προς το μέρος του γιαντού και της Φερνάνδης.

Ο Ρενωντιέρ δεν έδειξε, ωστόσο, καμμία ταραχή. Το ύφος του εξέφραζε μια υβριστική υπεροψία.

Αντίθετα, η Φερνάνδη έχασε το χρώμα της και, για μια στιγμή, νόμισε ότι θα λιποθυμούσε. Κατόρθωσε, όμως, να συγκρατηθεί κι' έσκυψε πάνω στο κρεβάτακι του μικρού, για να κερδίσει καιρό και να μπορέσει να συνέλθει από την ταραχή της.

— Αλλοίμονο! Το βλέμμα του κόμης και η παράξενη αχώριση που ήταν απλωμένη πάνω στο πρόσωπό του φάνερωναν καθαρά ότι ο άντρας της κάτι είχε μαντέψει ή κάτι είχαν ακούσει.

Κι' αυτό ήταν αλήθεια. Ο κόμης, ξαναγυρίζοντας στο δωμάτιο, είχε ακούσει τα τελευταία λόγια του Ρενωντιέρ και της Φερνάνδης. Καί τα λόγια αυτά είχαν αναταράξει το λογικό του.

Τι τάχα έσημαιναν; Ποιό ήταν το μυστήριο που υπήρχε στη ζωή της συζύγου του; Καί τι ήταν εκείνο που την συνέδεε με τον Ρενωντιέρ;

Προσπάθησεν, ωστόσο, να φανή όσο μπορούσε ήρεμος.

— Κύριε, είπε στο γιατρό, ένα άμαξι σας περιμένει μπροστά στην είσοδο του πυργου. Αύριο ένας από τους υπηρέτες μου θα σας φέρη το δικό σας άμαξι και το αλόγο σας.

Ο Ρενωντιέρ ψιθύρισε μερικές λέξεις για να ευχαριστήσει τον κόμητα. Έπειτα, έκαμε μια βθεαία υπόκλιση και βγήκε από το δωμάτιο.

Τα βήματά του έπαψαν σ' λίγο ν' ακούγονται.

Ο Βιλαντόν προχώρησε τότε προς το μέρος της συζύγου του.

Ο Χριστόφορος αποκοιμήθηκε; ρώτησε.

— Ναι, απάντησε η κόμηςσα, προσπαθώντας να δώσει έναν ήρεμο τόνο στη φωνή της. Είναι πιο ήσυχος τώρα... Δεν φαίνεται να υποφέρει πολύ...

— Καλά, είπεν ο Βιλαντόν. Έλα μαζί μου, Φερνάνδη... Θέλω να σου μιλήσω. Οι δύο σύζυγοί πέρασαν σ' ένα γειτονικό δωμάτιο.

— Κάθισε, είπεν ο κόμης, δείχνοντας ένα κάθισμα στη συζύγο του. "Η συνομιλία μας ίσως κρατήσει αρκετά και δεν θα ήταν σωστό να στέκης όρθια...

Κάθισε κατόπιν κι' αυτός σ' ένα άλλο κάθισμα απέναντί της και με φωνή που έτρεμε ελαφρά της είπε:

— Θα αποφυγώ τους προλόγους, Φερνάνδη. Θα σου πω άμεσα, λοιπόν, τι ήταν εκείνο που μ' έκαμε να σε παρακαλέσω να με ακολουθήσεις εδώ... Πριν από μερικά λεπτά, ξαναγυρίζοντας στο δωμάτιο του μικρού, άκουσα μερικές φράσεις από τη συνομιλία σας με το γιατρό Ρενωντιέρ. "Ο μολογώ ότι οι φράσεις αυτές μου φάνηκαν πολύ παράξενες και γι' αυτό ήθελα να σας ρωτήσω ποιά ήταν η σημασία τους...

— Η Φερνάνδη έτρεμε δολιχάκη.

— Δεν θυμάμαι, απάντησε. Δεν μπορώ να θυμηθώ...

— Προσπάθησε, επέμενε ο σύζυγός της.

— Νομίζω ότι με καθισχύαζε σχετικά με

την πληγή του μικρού Χριστόφορου...

— "Οχι, δεν έννοώ αυτό.

— Μου υπενθύμισεν επίσης την περιέργη συμπτωσι ότι είχε κληθή στον πυργο πριν από έξη χρόνια, μια παρανομή Χριστουγένων για κάποιο παρόμοιο ατύχημα...

— Δεν πρόκειται ούτε γι' αυτό.

— Δέν καταλαβαίνω τί θέλεις να πής, Ούρμπαιν, παρετήρησεν η κόμηςσα, προσπαθώντας να φανή θαρραλέα. Ποιό ήταν το σημείο της συνομιλίας μου με το γιατρό Ρενωντιέρ που σε εξένισε;

— Νομίζω ότι τον άκουσα σε μια στιγμή να σου λέη: «Η στιγμή εκείνη, Φερνάνδη, ήταν η πιο ευτυχισμένη της ζωής μου...». "Αναρωτιέμαι, λοιπόν, πως πήρε το βάρος να σου μιλήση με τόσων οικειότητα και ποιά είνε η ανάμνησις που σας συνδέει...

— Κάνεις λάθος, Ούρμπαιν, διαμαρτυρήθηκε η κόμηςσα. "Ο γιατρός Ρενωντιέρ δεν έπρόφερε το δνομά μου... Δεν θα του το επέτρεπα, άλλωστε...

Το ύφος του κόμης είχε γίνει παγερό. Φερνάνδη, της είπε, είνε η πρώτη φορά που λες ψευδάρια σε μένα!

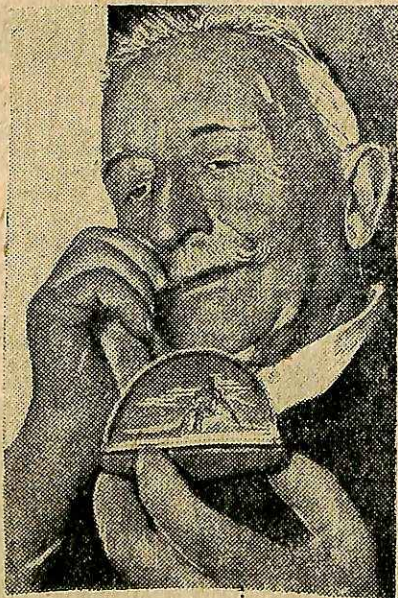
Η κόμηςσα δεν θα δοκίμαζε τόση τα-ραχή ούτε αν ο άντρας της της κατέφερε ένα ισχυρότατο ράπισμα. "Η κατάσταση της ήταν, σί' αλήθεια, απελπιστική. Γιατί δεν υπήρχεν αμφιβολία ότι ο κόμης είχαν ακούσει κάτι. Καί αυτό το κάτι δημιουργούσε ένα σωρό υπόνοιες στο μυαλό του. Με ποιόν τρόπο, τάχα, θα μπορούσε να του τις βγάλη;... "Αλλοίμονο, δεν είχε κανένα μέσον.

— Ούρμπαιν, είπε, η ζωή μου δεν κρύβει κανένα μυστήριο. Σε παρακαλώ να με πιστέψης...

— "Οχι, όχι, δεν μπορώ να σε πιστέψω, φώναζεν ο κόμης. Από την τραγική εκείνη νύχτα των Χριστουγέννων, που χάσαμε τον Έρρικο, η ζωή σου έχει αλλάξει δολοτελώς. Καταλαβαίνω, βέβαια, πως ο θάνατος του παιδιού σου σε βύθισε σε μεγάλη λύπη...

Αυτό όμως δεν ήταν λόγος για να μεταβληθούν τα αισθήματά σου απέναντί μου... Ναι, είμυι βέβαιος ότι από την απώστια εκείνη νύχτα δεν μ' αγαπάς πιά.

Η καρδιά της Φερνάνδης σπάρσζε από τον πόνο. Τι θα μπορούσε ν' απαντήσει στο σύζυγό της; "Οχι, τα αισθήματά της απέναντί του δεν είχαν αλλάξει. Το αντίθετο

ΠΟΛΥΤΙΜΗ ΤΑΜΠΑΚΙΕΡ!

"Ένας Γάλλος, 74 ετών, ο κ. Έντουαρ Βαννενθίκ, έχει στην κατοχή του μια άπ' τις επτά τουακέτιες που υφίστασε ο Νεπολέων από τον θάνατό του στην "Αγία Έλσεν". Έγραψε λοιπόν στον Πρόεδρο της Γαλλικής Δημοκρατίας κ. Φριώλ, προτείνοντας του ν' αγοράσει το πολύτιμο αυτό κειμήλιο. "Εκείνος όμως αρνήθηκε κι' έτσι η ιστορική ταμπάκιερα πρόκειται να βγη προσεχώς σε πλειστηριασμό

ήταν μάλιστα, σωστό. Γιατί ποτέ δεν είχαν αγαπήσει τον Ούρμπαιν όσον τώρα. "Αλλά δοκίμαζε ένα συνάστημα ντροπής απέναντί του στην ανάμνησι εκείνου που είχε συμβή μεταξύ αυτής και του Ρενωντιέρ. Αυτός ήταν ο λόγος που την έκανε να φαίνεται αδιάφορη και ψυχρή απέναντί του.

— Ούρμπαιν, είπε, δεν πρέπει να με κατηγορήσ ούτε να παρεξηγής τα αισθήματά μου απέναντί σου... Σε βεβαιώ πως δεν έκαμα κανένα κακό...

Ο κόμης διατηρούσε το παγερό ύφος του. "Αλλά, ξαφνικά, μια λάμψη φωτίσε το βλέμμα του.

— Φερνάνδη, είπε, μου όρκίζεσαι ότι ο Ρενωντιέρ δεν πρόφερε προητέρα το δνομά σου και ότι η ευτυχισμένη στιγμή ή την οποίαν μιλούσε ήταν ασετη με σένα;

Η κόμηςσα ένοιωσε ένα παγερό ρίγος ν' απλώνεται σ' όλο της το σώμα. Τι έπρεπε ν' απαντήσει; "Αλλοίμονο, ήταν αναγκασμένη να πη ψέμματα... "Όσο μεγάλη κι' αν ήταν η φρίκη που αισθανόταν, αυτό ήταν απαραίτητο.

— Το όρκίζομαι, απάντησε.

Ο κόμης σηκώθηκε από τη θέσι του.

— Καλά, είπε. Σημειώνω, τον όρκο σου... Θα μιλήσω με γιά την αξία του σε λίγο... Περιμένε με εδώ... Πηγαίνω για μερικές στιγμές στο δωμάτιο του Χριστόφορου...

— Ούρμπαιν!

— "Αλλά ο κόμης δεν την άκουγε πιά. Διέσχισε με μεγάλα βήματα το διάδρομο και μπήκε στο δωμάτιο του μικρού. Η Φερνάνδη τον άκουσε να κλειδώνει πίσω του την πόρτα.

Ο κόμης Χριστόφορος τον είδε να προχωρή προς το μέρος του και ένα αίσθημα φόβου τον κυριεύσε.

— Πατερούλη, του είπε, ενώνοντας ίκετευτικά τα χέρια, μη με μαλώσετε... Δεν θα τ' ενακανάω...

— "Ησυχάσε, παιδί μου, απάντησεν ο κόμης. Δεν θα σε μαλώσω... Τα παιδιά γλιστρούνε καμιά φορά και πέφτουν... "Αλλά πρέπει να προσέχης στο μέλλον...

— Άκουσε τώρα... Θέλω να σε ρωτήσω κάτι... Πριν από λίγη ώρα, ο γιατρός ήταν εδώ και σου έδεσε το κεφάλι. "Αποκοιμήθηκες άμεσα κατόπιν;

— "Οχι, είπεν ο μικρός. Νομίζω πως αποκοιμήθηκα για μια στιγμή, αλλά ξύπνησα άμεσα έπειτα... Σας είδα που βγήκατε έξω...

— Για ποιό λόγο βγήκα;

— Ο γιατρός σας είπε ότι το αλόγο του είχε χτυπήσει και σας παρακάλεσε να του δώσετε ένα άλλο.

— Θαμιάσια, επεν ο κόμης. Αυτό δεν γνεί ότι δεν κοιμόσουν... Πρέπει να ακούστε τότε όλα όσα είπαώκαμ κατόπιν.

— Άκουσα τη μαμά και το γιατρό που συνομιλούσαν...

— "Α! Καί τι έλεγαν;

Ο Βιλαντόν ντροπότην γιατί έκανε αυτές τις ερωτήσεις στο μικρό "Αλλά το βεβαιώσε απαραίτητο. Γιατί έπρεπε να μάθη την αλήθεια.

— Τι έλεγαν; απάντησεν ο Χριστόφορος. "Άκουσα τη μαμά να λήη πως ήθελε ν' εκδικηθώ...

— Ποιόν;

— Δεν είπες;

— Καί ύστερα;

Ο γιατρός της είπε ότι δεν θα μπορούσε να το κόμη... Δεν κατάλαβα καλά, πατερούλη... Τα λόγια τους ήταν ιπεροδεμένα...

— Τι άλλο θυμάσαι;

— Μίλησαν για κάποιο παιδί κι' έπειτα με κύτταζαν σκέοθηκα πως αυτό το παιδί ήμουν εγώ...

Ο μικρός Χριστόφορος δίστασε για μια στιγμή. Δύο δάκρυα κυλούσαν τώρα πάνω στα μάγουλά του.

— Γιατί κλάς, παιδί μου, ρώτησε ο Βιλαντόν.

— Γιατί ο γιατρός είπε πως δεν είμαι κό σας παιδί...

— Καί τίνος είσαι λοιπόν;

— Δεν ξέρω... Τον άκουσα να λήη πως ύπός ήταν ο πατέρας μου... "Αλλά εγώ δεν θέλω να έχω αυτόν τον άνθρωπο πατέρα... Δεν τον αγαπώ...

Ο κόμης δάγκωσε τα χείλη του.

— Λάθος θα έκαμε, παιδί μου, είπε. Δεν μιλούσαν για σένα...

— Για μένα μιλούσαν!

— Σου είπα ότι δεν κατάλαβες καλά, είπεν ο Βιλαντόν. Τι άλλο είπαν η μητέρα σου και ο γιατρός;

— Είπαν πολλά πράγματα ακόμη. "Ο γιατρός έλεγε στη μαμά πως τίποτε δεν μπορούσε να την χωρήσ απ' αυτόν και πως εγώ ήμουν η αίτια που θα τον θυμόταν πάντα... "Αλλά γιατί, τέπερα, ο γιατρός φώναζε τη μαμά με το μικρό της όνομα όπως και σεις;

Ο Βιλαντόν κατέπνιξε ένα λυγμό που ανέθηκε στο στήθος του.

— Δεν ξέρω, παιδί μου, απάντησε. Καμιά φορά οι γιατροί παίρνουν το θάρρος να μιλούν στους ανθρώπους με τα μικρά τους ονόματα...

— Ο γιατρός είνε κακός άνθρωπος, συνέχισεν ο μικρός. "Η μαμά έτρεμε μήπως ακούσετε τα λόγια που της έλεγε...

— Καλά, καλά, είπεν ο Βιλαντόν. Κοιμήσου τώρα, παιδί μου. Αύριο θα είσαι τελείως καλά...

Φίλησε κατόπιν το μικρό στο μέτωπο και βγήκε από το δωμάτιο με κλειζόμενο βήμα. Σε κάθε στιγμή, του φαινόταν ότι θα σωριάζοταν κάτω και, όταν έφθανε στο δωμάτιο όπου τον περίμενε η Φερνάνδη, είχε την εμφάνισι νεκρού και όχι ανθρώπου ζωντανού.

Η νεαρή γυναίκα έτρεξε άμεσα κοντά του.

— Αγαπημένε μου Ούρμπαιν, τί έχεις; τον ρώτησε.

Καί απλώσε τα χέρια της για να τον πιάσει από τους ώμους.

— "Αλλά ο κόμης την απομάκρυνε με μια βίαιη κίνηση.

— Αβλία! είπε, ρίχνοντάς της ένα βλέμμα περιφρονησεως και αποστροφής.

Η Φερνάνδη τον κύτταζε καταπληκτ.

— Γιατί με βρίζεις, Ούρμπαιν; τον ρώτησε.

— "Η λέξις αυτή δεν είνε τίποτε μπροστά στην κακοηεία σου, απάντησεν ο κόμης. "Οτι δεν θέλησες να μου πής, το έμαθα από το Χριστόφορο...

— Το έκαμε αυτό;

— Γιατί δεν θα το έκανα; "Όλα τα μέσα είνε καλά για να μάθω κανείς την αλήθεια.

— Μετέβαλες το παιδί μου σε κατηγορό μου;

— "Α! Το μάντεψες, λοιπόν, ότι το παιδί σου έγινε κατηγορός σου;

— Τι φρίκη!

— Σου προκαλούν φρίκη, λοιπόν, τα λόγια του μικρού;... "Αλλά το δυστυχισμένο αυτό πλάσμα δεν έκαμε τίποτε άλλο παρά να μου επαναλάβη όσα είπατε υ' αυτόν τον αθλιο...

— Αν είνε έτσι, τότε τα ξέρεις όλα, Ούρμπαιν. Δεν χρειάζεται να πω εγώ τίποτε.

— Το μόνο που ξέρω είνε ότι είμαι ένας άνθρωπος χωρίς τιμή, όπως, άλλωστε, καί σύ. Την τιμή μου την επρόδωσες. Καί, προδίδοντάς την, κατέστρεφες και την ευτυχία μου επίσης. Είσαι ευχαριστίμενη για το έργο σου;

— "Αλλά αν ο μικρός σου επανέλαβε τα λόγια που ανταλλάξαμε με το Ρενωντιέρ θα πρέπει να κατάλαβες ότι δεν είμαι ένοχη.

— Δεν είσαι ένοχη;

— "Οχι. Είμαι μια δυστυχισμένη γυναίκα... ένα θύμα. "Ω, Θεέ μου, γιατί να μην σου μιλήσω από καιρό;... Θα έχανα πιθανόν την αγάπη σου, όχι, όμως, καί την εκτίμησί σου. Δεν θα μπορούσες τότε να με περιφρονης;

— "Ομολογείς, λοιπόν, το έγκλημά σου;

— Δεν έκαμα κανένα έγκλημα, Ούρμπαιν, απάντησε η Φερνάνδη.

Ο Βιλαντόν γέλασε σαρκαστικά.

— Ποιός ξέρει ποιά φανταστική ιστορία πρόκειται να μου αφηγήθής; είπε. Ποιός ξέρει με ποιά καινούργια ψέμματα θα προσπαθήσης να με αποκοιμήσης και να παραπλανήσης...

— "Αλλά σε προειδοποιώ ότι δεν πρόκειται να σε πιστέψω.

— Άκουσέ με τουλάχιστον προτού με κρίνης, παρακάλεσε η Φερνάνδη. Μην βιάζεσαι να με καταδικάσης. Θα έχω αλοτόν καιρό να το κάμης κατόπιν.

Καί με φωνή που διακοπτόταν συχνά

από λυγμούς άρχισε να του αφηγείται τη θλιβερή περιπέτειά της...

Η άμης του Βιλαντόν δεν είχε πιά τίποτε το ανθρώπινο. Θα τον νόμιζε κανείς για ένα θηρίο, που είνε έτοιμο να όρμηση εναντίον της λείας του.

— Τον άτιμο! φώναζε, όταν η γυναίκα του τελείωσε την αφήγησί της.

— Άνοιξε κατόπιν ένα συρτάρι, πήρε από κεί ένα περίστροφο και άρχισε να το γεμίζει.

— Θα τον σκοτώσω σαν το σκυλί! βρυχήθηκε. Δεν αξίζει για τίποτε καλύτερο. Η Φερνάνδη ρίχτηκε άμέσως στα πόδια του.

— "Οχι, Ούρμπαιν, είπε. Δεν πρέπει να βάρης τα χέρια σου στο αίμα αυτού του τέρατος.

— "Αλλά ο Βιλαντόν την απομάκρυνε. Μου ζητάς επίεικεια, είπε, για τον άνθρωπο που έκλεψε την τιμή μου και σκότωσε το παιδί μου;... "Οχι, ποτέ! Θα ήμουν ένας άτιμος αν τον αφήνα άτιμωρητο!

— Ο Θεός θα τον τιμωρήσ, Ούρμπαιν!

— Δεν είνε αρκετή αυτή η τιμωρία. Τότε μόνον θα ήσυχάζα όταν ιδώ τον Ρενωντιέρ να σφαδάζη μπροστά στα πόδια μου!

— Σε ίκετεύω, Ούρμπαιν, είπεν η Φερνάνδη. Άφησε να περάσ η σημερινή νύχτα. Αύριο θα μπορέσης να σκευθής καλύτερα τι πρέπει να κάμης...

Στο τέλος, ο Βιλαντόν πείσθηκε ν' αναβάλη την εκδίκησί του. Καληνύχτισε κατόπιν τη συζύγο του και πήγε να κλειδωθεί στο δωμάτιό του.

Η πρόσκλησις

Η Φερνάνδη πέρασε όλη εκείνη τη νύχτα ξεπλωμένη σ' ένα ντιβάνι, πλάι στο κρεβάτι του μικρού Χριστόφορου.

Η κούρασις και η αγωνία έκαναν κάπου-κάπου τα μάτια της να κλείνουν. "Αλλά ο ύπνος της κρατούσε μόνον μερικές στιγμές. Καί, κατά το σύντομο αυτό διάστημα, έβλεπε απάισια όνειρα και τρομακτικούς εφιάλτες. Ξυπνούσε άμεσα έπειτα μουσκεμένη στον ιδρώτα, για να βυθισθί στους θλιβερούς στοχασμούς, που βασάνιζαν το μυαλό της.

Μια ωχρή ανταύγεια φωτίσε, τέλος, το δωμάτιο.

Η νύχτα είχε τελειώσει. Μια καινούργια ημέρα είχαν ανατείλει.

Η Φερνάνδη άκουσε, ξαφνικά, ένα θόρυβο από βήματα αλόγου στον κήπο του πυργου. Πήδησε τότε από το ντιβάνι και έτρεξε στο παράθυρο.

Ο κόμης έδρανε έφιππος από την καγκελωτή πόρτα.

Η νεαρή γυναίκα τον είδε σ' λίγο να καλπάζη πάνω στο μεγάλο δρόμο. "Έπειτα χάθηκε πίσω από τα δέντρα του δάσους. Δεν της έμεινε τότε καμμία αμφιβολία ότι ο σύζυγός της πηγαινε στο Σερντόν, για να προκαλέσ τον Ρενωντιέρ.

— "Ω, Θεέ μου, ψιθύρισε. Θα μονομαχήσουν!

Αποτραβήχτηκε κατόπιν από το παράθυρο και πήγε να γονατίσ μπροστά στο εικόνημα της Παναγίας, που βρισκόταν στο βάθος του δωματίου.

Στη θέσι αυτή έμεινε περισσότερο από μιση ώρα.

Όταν σηκώθηκε, το βλέμμα της ήταν πιο ήρεμο από πριν. "Αλλά η θανάσιμη ωχρότης που είχε το πρόσωπό της φανέρωνε τη μεγάλη αγωνία της ψυχής της.

Κατά το διάστημα αυτό, ο κόμης ντε Βιλαντόν κάλπαζε προς το μέρος του Σερντόν.

Η ώρα ήταν περίπου όκτώ, όταν έφθασε εκεί. Διευθύνθηκε άμεσα στο σπίτι του Ρενωντιέρ, πήδησε από το αλόγο του και χτύπησε την πόρτα.

Ο υπηρέτης που του άνοιξε, υποκλίθηκε με σεβασμό μπροστά του, αναγνωρίζοντας τον.

Ο κύριος Ρενωντιέρ μόλις ξύπνησε, είπε, ενώ έπιανε τα ήνια του αλόγου. "Αλλά δεν θ' άργησ η να κατεβή στο γραφείο του...

— Θα τον περιμένω, απάντησεν ο κόμης, περνώντας στο εσωτερικό του σπιτιού.

Η άναμονή του δεν κράτησε περισσότερο από μερικά λεπτά.

Ο Ρενωντιέρ ευφρανίσθηκε σ' λίγο. Μ'

Δύο ημέρες μετά το έπεισόδιο αυτό οι δύο αντίπαλοι μονομάχησαν με ξίφος...

όλο που προσπαθούσε να κρύψ η ταραχή του, ήταν φανερό ότι η πρωινή αυτή επίσκεψις του κόμητος τον είχαν άνησυχήσει και τον έκανε να προσοιζάνεται κατι το δυσάρεστο.

— Επιθυμώ να μείνωμε τελείως μόνοι,

Είπεν ο Βιλαντόν, δείχνοντάς του την πόρτα, που ο γιατρός είχαν αφήσει ανοιχτή όταν μπήκε στο γραφείο του.

Ο Ρενωντιέρ πήγε αμέσως να την κλείσει και, γυρίζοντας προς το συνομιλήτη του, του είπε:

— Είμαι στις διατάξεις σας, κύριε κόμης. Κανείς δεν πρόκειται να μάς ανησυχήσει.

Το ύφος του Βιλαντόν φανέρωνε μεγάλη ηρεμία. Θά έλεγε κανείς ότι είχε πάει στο σπίτι του γιατρού για να εκπληρώσει κάποια κοινωνική υποχρέωση.

— Κύριε, είπε στον Ρενωντιέρ, δεν έχω να σας πω πολλά πράγματα. Η επίσκεψή μου θα είναι πολύ σύντομη. Δεν ήρθα για να ιδώ τον γιατρό αλλά τον άνθρωπο. Στο Σερντόν σας έκτιμον ως επιστήμονα και δεν έχω λόγους για ν' αμφισβητώ την ικανότητά σας. Αμφισβητώ, όμως, την εντιμότητά σας ως ανθρώπου. Αμφισβητώ και αυτόν ακόμη τον ανδρισμό σας. — Ήρθα, λοιπόν, για να πω μερικές λέξεις στον έγκληματά σας.

— Κύριε, φώναξαν ο γιατρός σε έντονο ύφος, νομίζω ότι σας άκουσα αρκετά. Δεν θα σας επιτόμε να με βρίζετε περισσότερο μέσα στο σπίτι μου.

— Οί λέξεις που χαρακτηρίζετε ως βρισιές δεν είναι τίποτε μπροστά στα έγκλημάτα σας, απάντησε ο Βιλαντόν. Και για να μην σας αφήσω καμιά αμφιβολία γι' αυτό, σας πληροφορώ ότι δεν αγνοώ τίποτε από όσα συνέβησαν μια νύχτα παραμονής Χριστουγέννων πριν από έξη χρόνια στο σπίτι μου, ενώ εγώ απουσίαζα.

— Θυμάμαι κι' εγώ αυτή τη νύχτα, είπε ο Ρενωντιέρ. — Αν δεν κάνω λάθος, έσσωσα τότε από το θάνατο ένα από τα παιδιά σας.

— Κι' έπειτα τί έκάματε;

— Τί ήθελате να κάνω; Γύρισα στο σπίτι μου.

— Και αυτό το σημείωμα;

Ο Βιλαντόν του έδειξε το ένυπόγραφο σημείωμα που ο γιατρός είχαν αφήσει πάνω στο τραπέζι προτού φύγει από τον πύργο του Μπερζέρω.

— Το σημείωμα αυτό, είπεν ο κόμης, αποτελεί μια έγγραφη ομολογία του εγκλήματός σας. Συμφωνείτε;

Το πρόσωπο του Ρενωντιέρ έγινε πιο όμορφο από πριν.

— Γνωρίζετε, λοιπόν, τα πάντα; ρώτησε.

— Τα πάντα, απάντησε ο Βιλαντόν. Η γυναίκα μου μου αφηγήθηκε όλες τις λεπτομέρειες της επαίσχυντης πράξεώς σας. Δεν απομνηνύω, λοιπόν, τίποτε άλλο από το να σας πω κατά πρόσωπον ότι σας θεωρώ άτιμο και άναυδο.

Ο Ρενωντιέρ εκάγχασε.

— Τώρα η εκδίκησή μου είναι πλήρης, είπε. Και ομολογώ ότι πολλές φορές με είχαν απασχολήσει η σκέψις με ποιο τρόπο θα σας έκανα να την μπάθετε. — Θά σας πληροφορούσα εγώ, κάποτε γι' αυτήν. — Αλλά αφού το έκαμε η σύζυγός σας, τόσο το καλύτερο!

Οι δύο άντρες αλληλοκυττάχτηκαν σάν θηρία, που είνε έτοιμα να χυμώσουν το ένα έναντιόν του άλλου.

Το μίσος που τους χώριζε ήταν πολύ παλιό. Και έχρονολογείτο από την εποχή που ήσαν ανύπαντροι και οι δύο.

Ο Ρενωντιέρ συνδεόταν τότε με μια όμορφη αλλά πολύ επιπόλαιη νέα, τη Μαρία Κατούς, που ήταν κόρη του επίστατου του υδροφράκτου της διορυγας της Σολον, και είχαν αισθανθή ένα φλογερό πάθος γι' αυτήν.

Αλλά η Μαρία ήταν πολύ απείρσικτη και έρωστοτροπούσε με όλους τους νέους της περιοχής.

Μια μέρα, λοιπόν, η τύχη είχε φέρει μπροστά της τον κόμητα ντε Βιλαντόν, που βρισκόταν τότε στο άνθος της ηλικίας του.

Η συνάντησίς τους είχε γίνει στο δάσος της Τουρνεφίγ και ο νεαρός πυργός, σπότης επωφεληθήκε από την ευκαιρία για ν' απευθύνη μερικά φιλοφρονήματα στη νέα για την ομορφιά της.

Τα λόγια αυτά είχαν γοητεύσει τη μεταδόδη Μαρία, που άρχισε να παραμελή τον Ρενωντιέρ, για να συνδεθή με τον Βιλαντόν.

Ο σύμμενος αυτός δεν ανταποκρινό-

ταν ωστόσο, σε κανένα βαθύτερο αίσθημα, αλλά ήταν αποτέλεσμα μιας αμοιβαίας έλξης, που ο Βιλαντόν και η Μαρία είχαν αισθανθή ο ένας για τον άλλον.

Το γεγονός είνε ότι ο κόμης άγνοούσε τις σχέσεις της Μαρίας με τον Ρενωντιέρ. Από τ' άλλο μέρος, η φήμη που είχαν η Μαρία δεν ήταν καθόλου καλή και γι' αυτό ο πυργόδεσπότης του Μπερζέρω δεν απέδοκε ιδιαίτερη σημασία στο σύνδεσμό του με τη νέα.

Αλλά για τον Ρενωντιέρ, που αγαπούσε τη Μαρία, το πλάνημα ήταν βαρύ.

Μια μέρα, λοιπόν, που συναντήθηκε τυχαία με τον Βιλαντόν σ' έναν έξοχικό δρόμο, άρχισε να τον βρίζη με χυδαίες εκφράσεις και να τον απειλή ότι θα τον σκότωνε.

Αλλά η στάσις του αυτή εξώργισε τον κόμητα, που, ακούγοντας σε μια στιγμή τον Ρενωντιέρ να τον αποκαλή άτιμο, σηκώσε το μαστίγιό του και τον χτύπησε στο πρόσωπο.

Δύο μέρες μετά το έπεισόδιο αυτό, οι δύο αντίπαλοι μονομάχησαν με ξίφος.

Ο Βιλαντόν, έπιδεξιότερος του Ρενωντιέρ, κατώρθωσε να τον πληγώσει στο δεξί χέρι και να τον αναγκάσει να πετάξει το ξίφος του.

Ο κόμης πέταξε τότε κι' αυτός το δικό του και, πλησιάζοντας έδωσε το χέρι του στο γιατρό.

Αλλά αυτός απάντησε στη χειρονομία του μ' ένα περιφρονητικό και ύπεροπτικό βλέμμα.

— Σας μισώ! είπε με βραχνή φωνή. Οι λογαριασμοί μας δεν τελείωσαν!

Τα χρόνια κύλησαν γοργά από τότε.

Στο μεταξύ, ο Βιλαντόν είχε διακόψει τις σχέσεις του με τη Μαρία και, μερικά χρόνια αργότερα, παντρεύτηκε μια νέα από άριστοκρατική οικογένεια, τη Φερνάνδη.

Και ο Ρενωντιέρ είχε παντρευθή επίσης μια πλουσία νέα από την 'Ορλεάνη. Αλλά άτύχησε στο γάμο του. Γιατί η σύζυγός του, αφού του χάρισε μια κόρη, έπαθε παράλυσι και από χρόνια τώρα ήταν κατάκοιτη.

Ωστόσο, ούτε τα χρόνια, ούτε οι ασχολίες του δεν μπόρεσαν να κάμουν τον Ρενωντιέρ να ξεχάσει το μίσος του. Και δεν έπαψε ν' αποζητή την κατάλληλη ευκαιρία για να εκδικηθή τον Βιλαντόν.

Μια μέρα, ο Ρενωντιέρ είχε συναντήσει στο σπίτι ενός χωρικού που υπέφερε από ένα χρόνιο νόσημα τη Φερνάνδη. Η νεαρή γυναίκα είχε πάει εκεί, κινούμενη από ένα αίσθημα φιλανθρωπίας, γιατί ο χωρικός ήταν άλλοτε επιστάτης στα κτήματα του κόμητος.

Ο γιατρός αισθανθήκε αμέσως ένα παράφορο αίσθημα για τη γυναίκα του αντι-

πάλου του και δεν έπαψε από τη στιγμή αυτή να την καταδιώκη με τις έρωστοτροπίες του.

Αλλά η περιφρονητική στάσις της κομήςσης τον είχαν εξοργίσει. Κι' είχε σκεφθή τότε να συνδυάσει το πάθος του για τη Φερνάνδη με τον πόθο που ένιωθε να εκδικηθή τον Βιλαντόν.

Τα γεγονότα τον είχαν εξυπηρετήσει στην πραγματοποίησι αυτού του σχεδίου του. Κι' ήταν τώρα περήφανος για το κατώρθωμά του. Η ψυχική του πόρρωσις δεν τον άφηνε ν' αντιληφθή ότι αυτό το κατώρθωμα δεν ήταν παρά ένα έγκλημα εις βάρος μιας αθώας.

Ο Βιλαντόν έκαμε ένα βήμα προς τα εμπρός.

— Νομίζω ότι είνε περιττό, είπε, να σας εξηγήσω τους λόγους που με ώδηγούσαν εδώ.

— Μου είνε δύσκολο να τους μαντέψω, απάντησε ο Ρενωντιέρ. Σας παρακαλώ, λοιπόν, να μου τους πείτε. — Κάμετε γρήγορα, όμως, γιατί ο χρόνος μου είνε πολύτιμος. — Εγώ δεν είμαι αργόσχολος σάν και σας. Οί ασθενείς μου με περιμένουν. — Έχετε δικη, συμφώνησεν ο κόμης.

— Ας μη χάνωμε καιρό. Ήρθα για να σας προκαλέσω σε μονομαχία. — Αλλά δεν θα είνε όπως την πρώτη φορά. — Ο ένας από τους δύο μας δεν πρέπει να επιζήση απ' αυτή τη συνάντησι. —

Ο Ρενωντιέρ εκάγχασε.

— Αυτούμαι, απάντησε, αλλά νομίζω πως χάσατε άδικα την ώρα και τα λόγια σας. Δεν έχω καμιά διάθεσι να μονομαχήσω μαζί σας.

— Ούτε έπειτα από τις βρισιές που σας είπα.

— Ούτε. Οί βρισιές σας με αφήνουν αδιάφορο. —

Τότε δεν μένει παρά να σε ραπίσω, και το χέρι του κόμητος έπεσε βαρύ πάνω στο πρόσωπο του γιατρού.

Ο Ρενωντιέρ έκαμε ένα βήμα προς τα πίσω. Τα μάτια του έλαμπαν από οργή. Ωστόσο, προσπάθησε να φανή ήρεμος.

— Άκουσε, Βιλαντόν, είπε. Το ξέρεis πως δεν είμαι ούτε δειλός, ούτε άναυδος. Είνε ανάγκη να προσθέσω ότι ο άτιμος μεταξύ των δύο μας δεν είμαι εγώ; —

— Ας αφήσωμε, όμως, προς το παρόν αυτό το ζήτημα. — Αν δεν θέλω να μονομαχήσω μαζί σου είνε γιατί δεν επιθυμώ να διακινδυνεύω τη ζωή μου. — Αλλά, ούτε μου είνε ευχάριστο να σε σκοτώσω. — Επιθυμώ να ζήσης για να μπορέσω ν' απολαύσω την εκδίκησή μου. Και σε βεβαιώ ότι η μεγαλύτερη απόλαυσις για μένα θα είνε να σε βλέπω να ζεις μέσα στην ατιμία χωρίς να μπορείς να την αποπλύνεις. —

Εκείνη τη στιγμή ένας όζυς ήχος, σαν

σφύριγμα, ξέσχισε τον αέρα. Το μαστίγιο του κόμητος είχε διαγραφεί ένα μεγάλο κύκλο κι' έπειτα έπεσε με όρημ πάλω στο πρόσωπο του γιατρού, που άφησεν αμέσως μια κραυγή πόνου.

— Άθλια! φώναξαν ο Βιλαντόν. Είνε η δεύτερη φορά που το μαστίγιο μου σε στιγματίζει στο πρόσωπο.

Το μάγουλο του γιατρού είχε σχισθή και αίμα έτρεχε από το χείλος του.

Το βλέμμα του αθλίου σκοτίσθηκε για μια στιγμή και άπλωσε τα χείρα του σάν να ζητούσε κάτι για να πιαστή.

Αλλά συνήλθεν αμέσως. Είχε τώρα την όψι θηρίου. Τα μάτια του εξακόντιζαν άστρατες.

— Δέχομαι! φώναξε με ήχηρή φωνή. Δέχομαι να μονομαχήσω μαζί σου και πρέπει να είσαι βέβαιος ότι θα σε σκοτώσω. —

Θά κάμω γνωστές κατόπιν τις σχέσεις μου με τη γυναίκα σου και θα διεκδικήσω την πατρότητα του μικρού Χριστόφορου. —

Γιατί η εκδίκησής μου θα συνεχισθή και μετά το θάνατό σου. — Το σκάνδαλο που θα δημιουργήσω θα είνε τόσο μεγάλο ώστε και νεκρός ακόμη θα φρυάττης από λύσσα. —

Ναι, δέχομαι και θέλω η μονομαχία μας να είνε μέχρι θανάτου. Έκείνος, ωστόσο, που θα πεθάνη από τους δύο μας θα είνε εσύ!

Ο κόμης άκουσε άτάραχος τα λόγια του.

— Θά μονομαχήσω με πιστόλι, είπε. — Είμαι σύμφωνος, απάντησεν ο Ρενωντιέρ, ενώ σκουπίζε το αίμα που έτρεχεν από τα χείλη του.

— Με ένα μόνον πιστόλι.

— Δεν έχω αντίρρησι.

— Και από απόστασι έξη μέτρων.

— Είμαι σύμφωνος και σ' αυτό.

— Η τύχη θ' αποφασίση ποίος από τους δύο μας θα τραβήξη πρώτος.

— Και χωρίς μάρτυρες, προσέθεσεν ο Ρενωντιέρ.

— Ουσιαστικά δεν θα πρόκειται για μονομαχία, αλλά για δολοφονία, είπεν ο Βιλαντόν. Η τύχη θα αποφασίση ποίος από τους δύο μας θα είνε ο δολοφόνος και ποίος το θύμα.

— Πότε;

— Μετά δύο ώρες, απάντησεν ο κόμης. — Όσο ακριβώς μου χρειάζεται για ν' αποχαιρετήσω τους δικούς μου. Θά συναντηθούμε κατόπιν στο σταυροδρόμι των Τριών Δρυών.

Λέγοντας αυτά, έβγαλε το ρολόγι του.

— Η ώρα κοντεύει εγγή, είπε. Θά συναντηθούμε στις ένδεκα. Θά έχω μαζί μου ένα πιστόλι. Το δεύτερο είνε περιττό. —

Είμαστε σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι, απάντησεν ο Ρενωντιέρ.

Ο Βιλαντόν βγήκε κατόπιν από το σπίτι του γιατρού, πήδησε στο αλόγο του και έφυγε.

Μέχρι θανάτου

Η Φερνάνδη περίμενε με αγωνία την επιστροφή του συζύγου της και, όταν είδε να μπαίνει στον πύργο, έτρεξε αμέσως να τον προϋπαντήσει.

— Ούρμπαιν, τον είδες; ρώτησε.

— Ο κόμης δεν βρήκε τη δύναμι να πη ψέματα.

— Ναι, απάντησε, τον είδα.

— Και τον προκαλέσες;

— Ναι. Θά μονομαχήσω με λίγο.

— Με ξίφος;

— Όχι. Με πιστόλι.

— Ειδοποίησες τους μάρτυρές σου;

— Δεν θά χρειασθούν μάρτυρες. Θά είμαστε μόνον και η μονομαχία μας θα είνε μέχρι θανάτου.

— Ω, Θεέ μου!

Η νεαρή γυναίκα ένοιωσε τ' άγονά της να λυγίζουν και άπλωσε το χέρι της σ' ένα καθίσμα για να συγκρατηθή.

— Δεν θα επιζήσω αν σου συμβή κανένα κακό, Ούρμπαιν, φειθούσε με σδυμένη φωνή.

Αλλά ο κόμης δεν έδειξε καμιά συγκίνησι, ακούγοντας τα λόγια της. Και απάντησε με σαρκαστικό ύφος:

— Έτσι λένε όλες οι γυναίκες. Αυτό δεν τις εμποδίζει, όμως, να πεθαίνουν από γηρατιά.

Η Φερνάνδη έξασπασε σε λυγμούς.

— Γιατί θέλεις να με βασανίζης, Ούρμπαιν; ρώτησε.

— Αλλά ο κόμης δεν απάντησε στην έρωτησί της.

— Είνε ανάγκη να τακτοποιήσω μερικά πράγματα πριν φύγω, είπε.

Και διευθυνώθηκε στο γραφείο του, όπου έβρισκε κλειδωμένος μια περίπου ώρα. Στο διάστημα αυτό έγραψε μερικές επιστολές και τακτοποίησε τους λογαριασμούς και τις σημειώσεις του.

Επειτα, έτοιμάσθηκε για ν' αφύγει.

Η Φερνάνδη τον περίμενε κοντά στην είσοδο.

— Θέλεις να φωνάξω τον Άνδρέα; τον ρώτησε.

— Όχι, απάντησε ο κόμης. Φοβούμαι ότι θά συγκινηθώ. —

— Αν συμβή κακό, πές του ότι η αγάπη μου γι' αυτόν θά εξακολουθήση και πέραν από τόν τάφο. —

Η κόμηςσα δεν τόλμησε ν' αναφέρει το όνομα του Χριστοφόρου. Ούτε ο κόμης είπε τίποτε για το δυστυχισμένο αυτό παιδάκι.

Ο Βιλαντόν έβγαλε το ρολόγι του.

— Η ώρα είνε ένδεκα παρά τέταρτο, είπε. Μόλις έχω τον καιρό να φθάσω στις

Τρεις Δρύς. — Αν ως τις ένδεκα και τέταρτο δεν έχω επιστρέψει στο Μπερζέρω, θά καταλάβης ότι δεν υπάρχω πιά στη ζωή. —

Η Φερνάνδη ώρμησε προς το μέρος του και τον έφίλει στην άγκαλιά της.

— Ούρμπαιν, παρακάλεσε, πές μου ότι δεν με περιφρονείς. —

Ο κόμης την φίλησε με συγκίνησι και τρυφερότητα, αλλά δεν απάντησε στην έρωτησί της.

— Πρέπει να φύγω, είπε, απομακρύνοντας τη Φερνάνδη από κοντά του.

— Μιά λέξι ακόμη, Ούρμπαιν. — Αν, όπως πιστεύω, γυρίσης ζωντανός, θά λησμονήσης; —

— Ποτέ!

Η δυστυχισμένη σωριάστηκε σ' ένα καθίσμα και ξέσπασε σε λυγμούς. Ενώ ο Βιλαντόν διευθυνόταν με μεγάλα βήματα προς την έξοδο.

Σε λίγο, η Φερνάνδη τον έχασε από τα μάτια της.

Ο κόμης δεν εδάδιζε, αλλά έτρεχε σχεδόν. Και έφθασε στο σταυροδρόμι των Τριών Δρυών μερικά λεπτά πριν από τις ένδεκα.

Ο Ρενωντιέρ δεν είχε πάει ακόμη. Αλλά δεν άσχησε να φανή. Έρχόταν από το μέρος του Σερντόν και βάδιζε ήρεμα χωρίς να βιάζεται καθόλου.

Σε λίγο, έφθασε κι' αυτός στο σταυροδρόμι.

Οι δύο άντρες κύτταξαν ο ένας τον άλλον χωρίς ν' ανταλλάξουν χαιρετισμό. Η ψαν και οι δύο πολύ ήρεμοι.

Ο κόμης έβγαλε κατόπιν ένα πιστόλι από την εσωτερική τσέπη του πανωφοριού του.

— Το γέμισα με προσοχή, είπε. Μπορείτε να το εξετάσετε, αν θέλετε. —

— Είνε περιττό, απάντησε ο Ρενωντιέρ. —

— Τότε δεν έχωμε παρά να εμπιστευθούμε στην τύχη να μάς καθορίση ποίος θά πυροβολήξη πρώτος.

— Έβγαλε αμέσως ένα νόμισμα των πέντε φράγκων και το έρριξε στον αέρα.

— Κορώνα ή γράμματι; ρώτησε.

— Κορώνα! απάντησε ο γιατρός.

Το νόμισμα έπεσε μέσα στο χιόνι που σκέπαζε το έδαφος.

Οι δύο αντίπαλοι έσκυψαν αμέσως και ο Βιλαντόν παραμέρισε με προσοχή το χιόνι που είχε σκεπάσει το νόμισμα.

— Έδειχνε γράμματι.

— Η σειρά σας τώρα, είπε.

Ο Ρενωντιέρ πήρε το νόμισμα σ'α χείρια του και το έρριξε στον αέρα.

— Κορώνα! φώναξαν ο κόμης με σταθερή φωνή.

Το πεντάφραγκο έπεσε κορώνα.

— Χάσατε, είπε ψυχρά ο Βιλαντόν. — Όπως βλέπετε, δεν είνε καλό να περιφρονή κανείς την τύχη. Γιατί καμιά φορά ευνοεί τους εντίμους ανθρώπους και καταδικάζει τους άτιμους. Θά πεθάνετε!

Ο Ρενωντιέρ δεν έδειξε καμιά συγκίνησι. Αλλά το βλέμμα του ήταν βλοσυρό και η έκφρασίς του είχε κάτι το άπαισιό αυτή τη στιγμή.

— Κύριε, είπεν ο Βιλαντόν, θά επιθυμούσα να σας ιδώ να μετανοήτε. Θέλετε να μεταφέρω την αίτησί της συγγνώμης σας στην αθώα γυναίκα που καταστρέψατε;

— Όχι, απάντησε ο Ρενωντιέρ. Δεν μετανόω για ό τι έκαμα και δεν επιθυμώ να ζητήσω συγγνώμη από κανένα. Θά πεθάνω ένδοξα σ'α γήρας, γιατί έρω πως η ατιμία, η λυπή και η δυστυχία έχουν έγκληματα για πάντα στο Μπερζέρω. Αυτό ήταν το όνειρό μου. — Το έπραγματοποίησα. Δεν επιθυμώ τίποτε άλλο.

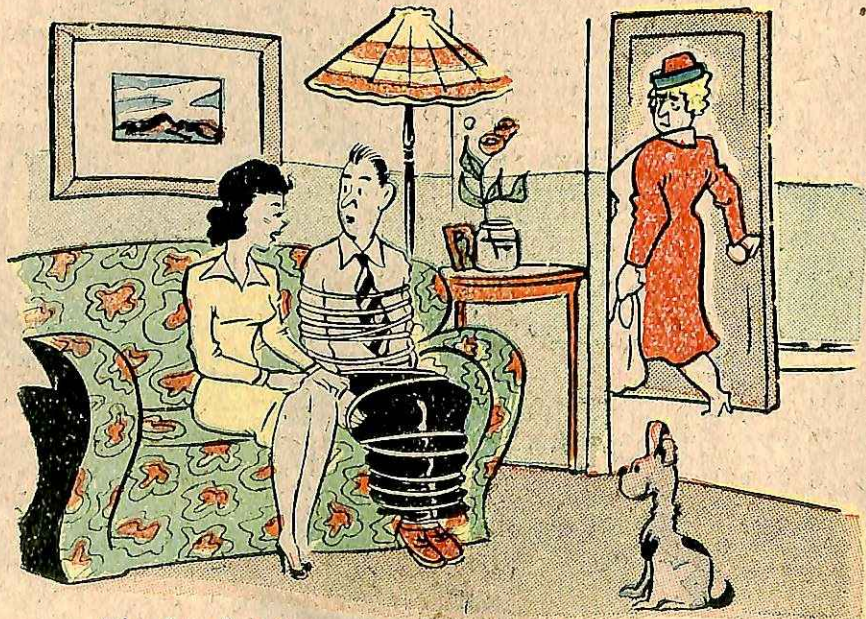
Ο κόμης πήρε το πιστόλι, που είχαν αφήσει προηγήτερα πάνω σ' ένα σωρό από ξερά ξύλα και έπειτα πήγε να σταθή μπροστά στον αντίπαλό του.

— Αν πιστεύετε στο Θεό, είπε στο Ρενωντιέρ, εμπιστευθήτε σ' αυτόν τη σωτηρία της ψυχής σας.

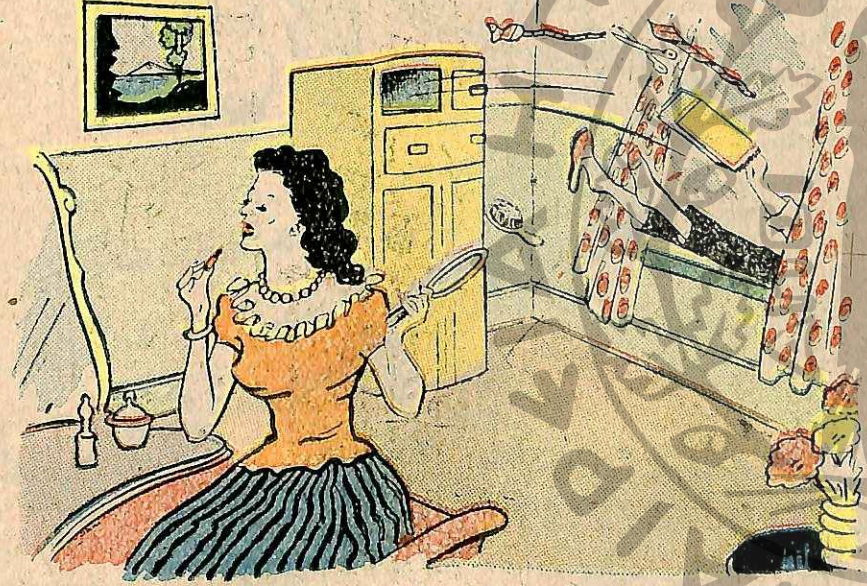
— Δεν πιστεύω σε τίποτε, απάντησε ο γιατρός με υπόκοψη φωνή.

— Τότε κυττάξετε για τελευταία φορά τον ήλιο, που βγήκε αυτή τη στιγμή από τα σύννεφα.

Αλλά ο γιατρός δεν σήκωσε τα μάτια του.

— Μόνο έτσι έχει εμπιστοσύνη η μαμά να μάς αφήση μόνους!...

ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ!

— Πρόσεχε, Παναγιώτη, γιατί το επάνω συρτάρι κολλάει!...

Ο Βιλαντόν έσκόπευσε και άμέσως έ-
πείτα πίεσε το σκανδάλη.

Ο καρπός τόν έμπόδισε για μιά στιγ-
μή να ιδή το αποτέλεσμα. Άλλ' όταν δια-
λύθηκε, ο Ρενωντιέρ δεν ήταν πιά όρθιος.
Είχε πέσει ανάσκελα πάνω στο χιόνι. Ή
σφαίρα τόν είχε χτυπήσει κατάστηθα.

Ο Βιλαντόν τόν κύτταξε για μερικές
στιγμές χωρίς ίχνος συγκινήσεως.

— Ο,τι έκαμα, ψιθύρισε, ήταν έργο δι-
καισύνης.

Έβαλε κατόπιν το πιστόλι του στην έ-
σωτερική τσέπη του πανωφοριού του και
απομακρύνθηκε με γρήγορα βήματα.

Ο Ρενωντιέρ ήταν άκίνητος. Και το
πρόσωπό του είχε πάρει κιόλας την όψη
του θανάτου.

Ένα μαχηχέριο εύρημα

Το σταυροδρόμι των Τριών Δρυών Βρι-
σκόταν στην άκρη του δάσους του Μπερ-
ζερώ.

Οι διαβάτες που περνούσαν από αυτό
το μέρος ήταν σπάνιοι. Ωστόσο, οι λα-
θροήρες έστηναν κάπου-κάπου εκεί τα
δίχτυα τους.

Και τέτοιος ήταν ο Ζιλμπέρ ή καλύτερα
ο Θανατάς, όπως ήταν γνωστός στην πε-
ριοχή.

Τόν έλεγαν έτσι γιατί είχε την εξαιρε-
τική επίδεξιότητα να σκοτώνη τους λα-
γούς και τα κουνέλια, χτυπώντας τα με
ένα ροδδί που κρατούσε πάντοτε στα χέ-
ρια του. Αυτό ήταν το όπλο του. Τουτέκι
δεν είχε πάρσει ποτέ.

Η αλήθεια είναι ότι ο Θανατάς δεν είχε
καμιά ανάγκη για να κάνει το λαθροή-
ρα. Άλλ' η λαθροήρα είχε γίνει γι' αυ-
τόν πάθος. Ή ζωή του φαινόταν χωρίς
νόημα, αν δεν σκοτώνε ένα θήραμα μέσα
σε μιά ξένη περιοχή.

Το πραγματικό επάγγελμα του Θανατά
ήταν μυλωνάς. Ο μυλος της Σαντεγκριλλέ
ανήκε σ' αυτόν. Και οι δουλειές δεν έλει-
παν ποτέ, χειμώνα-καλοκαίρι.

Εξ άφορμής αυτού του μύλου, ο Θανα-
τάς είχαν έρθει κατά το παρελθόν σε κά-
ποια ψυχρότητα με τόν κόμητα Βιλαν-
τόν.

Γιατί ο μυλος βρισκόταν στην περιοχή
του Μπερζερώ και ο Βιλαντόν επιθυμούσε
πολύ να τόν αγοράση, σε τρόπον ώστε
να μιν έχη έναν ανεπιθύμητο γείτονα στα
χτήματά του. Είχε προσφέρει, λοιπόν, έ-
να σημαντικό ποσόν στο Θανατά. Άλλ'
ο μυλωνάς δεν δέχθηκε ούτε συζήτηση πά-
νω σ' αυτό το ζήτημα.

Από τότε οι σχέσεις του κόμητος με
το Θανατά είχαν ψυχρανθή.

Ο μυλωνάς είχε και μιά άλλη σχέση με
τά πρόσωπα της ιστορίας μας. Είχε παν-
τρευτή μιάν εύρωστη χωρική, τη Ζανέτ,
που ήταν εξαδέλφη της Μαρίας Κατούς.

Η γυναίκα αυτή, που ήταν η άφορμή
της έριδος μεταξύ του Βιλαντόν και του
Ρενωντιέρ, είχαν εξακολουθήσει να ζή μιά
ζωή σκανδαλώδη και ακόλαστη και τελευ-
ταία ακόμη είχε πάει μαζί μ' έναν έμπορο
κρασιών στην Ισπανία. Ο άνθρωπος αυ-
τός την εγκατέλειψε, όμως, στη Μαδρίτη
και η Μαρία γύρισε απογοητευμένη στη
Γαλλία. Από μερικές βδομάδες τώρα, ή
νέα έμεινε στο σπίτι της Ζανέτ και του
Θανατά.

Ο μυλωνάς-λαθροήρας περνούσε, λοι-
πόν, εκείνο το πρωί από το Σταυροδρόμι
των Τριών Δρυών, τραγουδώντας δυνατά
ένα από τα αγαπημένα του τραγούδια:

Βάκχε χύνε,
Φίλε πίνε,
Πίνε, λέω, ρουφηχτά.
Ός τόν πάτο
το γεμάτο
Το ποτήρι σου σωστά.
Κι' όταν θέλη
Δεν με μέλλει
Πώς ο Χάρος θέ νάρθη.
Και πώς το σώμα μου
στο κρύφ χιώμα
Κάποια μέρα θα συρθή.

Γιατί ο Θανατάς, εκτός από το λαθροή-
ρα, είχε επίσης το πάθος του κρασιού
και κανείς δεν ήξερε για το Βάκχο τόσα
τραγούδια όσα αυτός.

Άλλά, ξαφνικά, ο μυλωνάς σταμάτησε
το τραγούδι του. Είχε διακρίνει ένα σκού-
ρον όγκο πάνω στο χιόνι.

— Ο φίλος μας βρήκε καλό κρεβάτι
για να κοιμηθί, είπε γελώντας. Το χιόνι
έδώ έχει ύψος πάνω από τρία πόδια...

Είχε πλησιάζει τώρα. Το χιόνι γύρω
σ' αυτό τόν άνθρωπο ήταν βαμμένο κό-
κινο.

— Διάβολε! ψιθύρισε. Το πράγμα είναι
σοβαρό!

Μ' όλη την ωχρότητα, που είχαν απλω-
θή πάνω στο πρόσωπό του Ρενωντιέρ, ο
Θανατάς δεν δυσκολεύτηκε να τόν αναγνω-
ρίσει.

— Ο γιατρός του Σερντόν! είπε. Τι ση-
μαίνει αυτό τάκι; Ο Ρενωντιέρ αυτοκτο-
νησε ή τόν σκότωσαν;

Δεν μπορούσε να δώσει καμιά απάν-
τησι σ' αυτό το ερώτημα. Έκανε, ωστό-
σο, τη σκέψη πως ένας γνωστός άνθρω-
πος δεν πρέπει να μπλέκει με την αστυ-
νομία και τα δικαστήρια.

Γι' αυτό η πρώτη του σκέψις ήταν ν'
απομακρυνθί και να ξαναγυρίσει στο Σαν-
τεγκριλλέ, αφήνοντας το γιατρό εκεί που
βρισκόταν.

Άλλά κατόπιν μετάνοιώσε. Ο άνθρω-
πος αυτός δεν ήταν κακός κατά βάθος.

— Κι' αν ο γιατρός ζή; αναρωτήθηκε.
Δεν είναι βέβαια, σωστό να τόν αφήσω να
πεθάνη σαν σκύλος.

Ωστόσο, δεν ήταν σε θέση να εξακρι-
βώσει αν ο γιατρός ζούσε ή είχε πεθάνει.
— Αυτό θα το μάθωμε όταν θα φθάσει.

— Αυτό θα το μάθωμε όταν θα φθάσει.
— Ας δούμε τώρα, είπε. Ας δούμε τώ-
ρα πώς μπορούμε να σηκώσουμε στον ώμο
το γιατρό.

Για το Θανατά, που ήταν εξαιρετικά
χεροδύναμος και ρωμαλέος, το πράγμα δεν
παρουσίαζε δυσκολία.

Από τ' άλλο μέρος, η απόστασις ως
το Σαντεγκριλλέ δεν ήταν μεγαλύτερη ά-
πό μισό χιλιόμετρο. Και ο Θανατάς λο-
γάριαζε ότι μπορούσε να τίν συνταμείσει,
περνώντας μέσα από το δάσος.

Σηκώσε, λοιπόν, τόν Ρενωντιέρ στους
ώμους του και άρχισε να προχωρή.

— Ο Ρενωντιέρ αυτοκτόνησε ή τόν σκό-
τωσαν; αναρωτήθηκε ο Θανατάς

Το πυκνό χιόνι που σκέπαζε το έδαφος
δυσκόλευε αρκετά το περπάτημά του.
Ωστόσο, κατάρθωσε να φθάσει έπειτα από
είκοσι περίπου λεπτά στο σπίτι του.

— Τι είναι αυτό πάλι; φώναζεν η
Μαρία του μόλις τόν είδε, ενώ η Μαρία εί-
χε γίνει κατάχρη, αναγνωρίζοντας τόν πα-
λιό φίλο της.

Ο Θανατάς τους είπε να στρώσουν μιά
κουβέρτα πλάι στο τζάκι κι' απόθεσε πάνω
σ' αυτήν τόν Ρενωντιέρ.

Η Ζανέτ και η Μαρία έσκυψαν άμέσως
στο γιατρό και προσπαθούσαν να εξακρι-
βώσουν αν άνέπνεε ακόμη ή όχι. Δεν φαι-
νόταν ν' αναπνέη. Κι' η καρδιά του δεν
χτυπούσε καθόλου. Ωστόσο, από την πλη-
γή του έτρεχαν ακόμη μερικές σταγόνες
αίματος. Αυτό έδειχνε πως ζούσε.

— Καθαρίστε με ζεστό νερό την πληγή
του, είπε ο Θανατάς στις δύο γυναίκες. Έ-
γώ πηγαίνω στο Σερντόν για να είδωποιή-
σω την οικογένειά του και τις άρχες.

Έπειτα από μισή περίπου ώρα, ένα ά-
μαξι σταμάτησε μπροστά στο μύλο της
Σαντεγκριλλέ. Μέσα σ' αυτό έτοποθετήσαν
τόν Ρενωντιέρ και τόν μετέφεραν με προ-
σοχή στο σπίτι του, στο Σερντόν.

Εκεί έθαψε σε λίγο ο γιατρός Μπουρ-
ντόν, που είχε προσκληθί επειγόντως από
τη Γκιέν.

Το τραύμα του Ρενωντιέρ ήταν διαμπε-
ρές. Η σφαίρα τόν είχε χτυπήσει στο
στήθος και είχε βγί από τη ραχή.

Ωστόσο, η διάγνωσις του Μπουρντόν ή-
ταν ευνοϊκή.

— Το τραύμα είναι σοβαρό, είπε, άλλ'
όχι θανάσιμο. Η σφαίρα λοξοδρόμησε χτυ-
πώντας πάνω σε μιά πλευρά και δεν έθιξε
την καρδιά...

Είμαι βέβαιος ότι ο Ρε-
νωντιέρ θα σωθί... Έπειτα από ένα ή
ένάμισυ μήνα θα μωρόσει να σηκωθί από
το κρεβάτι του.

Ετσι, η μονομαχία υπήρξεν άνωφελής.
Η έκδικσις του Βιλαντόν απέτυχε. Ο Ρε-
νωντιέρ θα έμενεν άτιμώρητος.

Μιά νεκρηνάστασις

Η Φερνάνδη δεν κατάρθωσε να μείνη
στον πύργο, μετά την αναχώρησι του συ-
ζυγου της.

Η αγωνία της έσφιγγε την καρδιά. Τυ-
λίχθηκε, λοιπόν, μ' ένα βαρύ πανωφόρι και
ξεκίνησε για το μέρος όπου θα γινόταν ή
μονομαχία.

Αλλά το νιόνι τήν έμπόδιζε να προχω-

ρήσει γρήγορα. Καί, προτού ακόμη φθάση
στα μισά του δρόμου, άκουσε έναν πυρο-
βολισμό, που έρχόταν από το μέρος του
δάσους.

Η νεαρή γυναίκα ένοιωσε τότε τα γό-
νατά της να λυγίζουν και σπρίχθηκε σ'
ένα δέντρο για να μιν πείθ.

Ποιό να ήταν τάχα το αποτέλεσμα της
μονομαχίας;

Η Φερνάνδη δεν είχε πιά τη δύναμι να
προχωρήσει. Κι' έμεινε σ' αυτή τη θέση
άκίνητη σαν άγαλμα.

Κάθε στιγμή που περνούσε της φαινόταν
χρόνος. Και τα μάτια της έξερευνούσαν με
αγωνία το δάσος προς όλες τις διευθυ-
σεις.

Έπειτα από μερικά λεπτά, είδε τέλος
έναν άνθρωπο που προχωρούσε ανάμεσα
στα δέντρα. Ήταν ο Βιλαντόν. Δεν υπήρχε
αμφιβολία γι' αυτό.

Το πρόσωπό της έλαμψε τότε από χα-
ρά και η Φερνάνδη, ξαναβρίσκοντας τις
δυνάμεις της, άρχισε να τρέχει προς το μέ-
ρος του κόμητος.

Οι δύο σύζυγοι συναντήθηκαν σε λίγο
στο μεγάλο δρόμο.

Ο Βιλαντόν, απαντώντας στη σιωπηλή
ερώτησι που υπήρχε στα μάτια της νεαρής
γυναίκας, είπε με υπόκωφη φωνή:

— Νομίζω ότι τόν σκότωσα!

Αυτό ήταν όλο.

Το βλέμμα του εξέφραζε ικανοποίησι.
Και η Φερνάνδη ήταν επίσης ευχαριστημέ-
νη. Το άπαισιο τέρας που είχε καταστρέ-
ψει την ευτυχία της είχε πάψει να ζή. Της
φαινόταν, μάλιστα, πως αυτό το πράγμα
είχεν άργήσει πολύ να γίνη.

Οι δύο σύζυγοι συνέχισαν κατόπιν το
δρόμο τους προς το Μπερζερώ, περπατών-
τας ο ένας πλάι στον άλλο.

Το απόγευμα της ίδιας ημέρας έφθασε
στο Σερντόν ο ειρηνοδίκης του Σουλλύ
Μπουρεντιέ.

Ο άγαθος δικαστικός εξέτασε αρκετούς
μάρτυρες. Άλλά δεν κατάρθωσε να μισή
τίποτε το αξιοσημείωτο απ' αυτούς. Κα-
τίποτε δεν ήξερε τίποτε για τόν τραυματι-
σμό του Ρενωντιέρ. Ο υπηρέτης του, ώσ-
ποσο κατέβασε ότι ο κόμης ντε Βιλαντόν
είχεν έπισκεφθί το πρωί τόν κυρίο του

Ο ειρηνοδίκης αποφάσισε τότε να πάη
στο Μπερζερώ. Ίσως να μάθαινε εκεί κά-
τι. Ήσαν, άλλωστε, πολύ φίλοι με τόν κό-
μητα.

Ο Βιλαντόν τόν δέχτηκε με έγκαρδιό-
τητα και προσποιήθηκε ότι εκπλήσσεται
όταν άκουσε τόν ειρηνοδίκη να τού μιλάει
για το έγκλημά που είχε γίνει σε μικρή
απόστασι από τόν πύργο.

— Έμαθα ότι είχατε έπισκεφθί σήμερα
το πρωί τόν Ρενωντιέρ, συνέχισεν ο ειρη-
νοδίκης.

— Ναι, απάντησεν ο κόμης. Η σύζυγός
μου υποφέρει από κάμπουσο καιρό... Γι'
αυτό πήγα να τόν ιδώ...

— Μήπως σας έδωκε τίν εντύπωσι ότι
ήταν άνησυχος;

— Όχι. Δεν το νομίζω.

— Θα προσέξατε ασφαλώς κάποια πλη-
γή που είχε στο άριστερό μάγουλο...

— Ναι. Και τόν ρώτησα από τί προ-
ερχόταν. Ο γιατρός μου απάντησε ότι εί-
χε ξεσπασθί σ' ένα καρδί που βρισκόταν
στον τοίχο του κήπου που περιβάλλει το
σπίτι του.

— Περιέργω! είπεν ο ειρηνοδίκης. Ο
γιατρός Μπουρντόν έχει τη γνώμη ότι αυ-
τή ή πληγή προέρχεται από χτύπημα μα-
στιγίου...

— Πιθανόν, απάντησεν ο κόμης, άνα-
σκηκώνοντας τούς ώμους. Άν ο Ρενωντιέρ
ζούσε θα μπορούσε να σας βγάλη από
την άπορία...

— Άλλ' ο Ρενωντιέρ ζή.

— Ζή; φώναζεν ο κόμης. Είπατε ότι ζή;

— Φυσικά. Σας εκπλήσσει το ότι εί-
— Όχι, απάντησεν ο Βιλαντόν. Άλλ' από
χε ξαναβρή την ηρεμία του. Άλλ' από
τα λόγια σας φαντάσθηκα πως είχε πε-
θάνει...

— Η σφαίρα τρύπησε το στήθος και
βγήκε από τη ραχή, είπεν ο ειρηνοδίκης,
άλλά το τραύμα του δεν είναι θανατηφόρο.
Ο γιατρός Μπουρντόν έχει τη γνώμη ότι
ο Ρενωντιέρ θα είναι καλά έπειτα από ένα
ή ενάμισυ μήνα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Απόκλιμοι ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

42ον — Κύριε, τού είπε, είστε τώ-
ρα κύριος της καταστάσεως και
της τύχης του αδελφού σας. Τι
διατάζετε;

— Δεν θέλω να βαρύνω τη συνείδησί
μου μ' ένα φόνο, μ' όλο που ο άθλιος αυ-
τός αξίζει εκατό φορές το θάνατο. Έπιθυ-
μώ να εξαφανισθί για πάντα, αφού όμολο-
γήση πρώτα γραπτώς όλα του τα εγκλή-
ματα. Όπως έγω, θα πρέπει κι' αυτός να
προσποιηθί πως αυτοκτόνησε, να πεθάνη τυ-
πικά, για να μωρόσει ο γυιός μου να μείνη
ο μόνος κληρονόμος της περιουσίας της
γιαγιάς του.

— Ποτέ! φώναζε ο Ζωρς ντε Σαμπρε-
ντέρ, τρελλός από το θυμό του.

— Έπειτα, στρέφοντας απότομα προς τόν
Ντυράν, τού φώναζε με λύσσα:

— Σύν, κακούργε, με πα-
ράδωσες σ' αυτούς τούς ανθρώπους! Έ-
λοιπόν, δεν θα τή χαρής την προδοσία σου,
άθλια προδοτή!

Και, προτού κανείς προβλέψη τη χειρο-
νομία του, ο τραπέζιτης ώρμησε ξαφνικά
πάνω στον πρώην χαρακτή κρατώντας στο
χέρι του ένα έγχειριδιο, που άσπαζε από
μιά εταζέρα.

Άλλ' ο Κουνάδης τόν υποψιαζόταν ά-
σφαλώς, γιατί, τη στιγμή που τόν μαχαίρι
θα χτυπούσε το στήθος του, αντήχησε μιά
έκπληροσκόρησι.

Ο Ζωρς ντε Σαμπρεντέρ στριφογύρισε
και σωριασθηκε μπρούμυτα χωρίς να βγά-
λη ούτε μιά κραυγή.

Έτρεξαν όλοι προς το μέρος του.

Ο Ζυλό έστρεψε το κορμί του τραπέζιτη,
και τόν εξέτασε. Τα μάτια του ήταν κλει-
στά κι' ένα κύμα από αίμα έτρεχε από το
στόμα του.

— Είπε πεθαμένος! είπε. Η σφαίρα τού
τρύπησε την καρδιά.

— Απεδόθη δικαιοσύνη! φώναζε ο Πιέρ
ντε Σαμπρεντέρ.

Εκείνη τη στιγμή, δυνατά χτυπήματα
άκούστηκαν στην πόρτα του σαλονιού.

Ο κ. Μαντέλ έσπευσε, τή μισνοίξε και
βγήκε στο διάδρομο. Ξαναγύρισε σε λίγο,
κρατώντας ένα φάκελλο με τ' όνομά του.

Έσπασε το φάκελλο, με χέρια που έ-
τρεμαν, σαν χτυπημένος από ένα θλιβερό
προαίσθημα, κι' άρχισε να διαβάει δυ-
νατά:

«Αγαπητέ μου πατέρα,

— Όταν θα διαβάης αυτό το γράμμα,
θα είμαι ήδη μακριά. Φεύγω με το αυτοκί-
νητό μου για άγνωστη ακόμα διεύθυνσι.

Συχωρέσε με, άλλ' ή τόσο άπρόοπτη έπα-
νεμφάνισι τού Ζακ ντε Σαμπρεντέρ, τού πο-
λύτιμου φίλου μου, μ' έρριξε ξαφνικά στην
πιό φοριχτή άπελπισία. Όλα μου τα όνει-
ρα εύτυχίας συντρίφθηκαν για πάντα. Εί-
μαι τρελλός από λύπη!

»Ας μη με ξεχάσης έντελώς ή Ζενεδιέ.
»Ας μιλή για μένα στο γυιό της, στη
Βασίλισσα των Λειβαδιών, στο Ζυλό, που
ήταν αδελφός μου, σ' όλους, τέλος, έκεί-
νους που άγάπησα ελικρινά και που με
συμπαιθούσαν. Ο Ζακ άς με συχωρέση.

Λίγο έλειψε να τού στερήσω τη συντροφιά
της θλιβερής του ζωής, τη μόνη παρηγοριά,
που έλπιζε.

»Αντίο, πολυαγαπημένη μου πατέρα.
Συχωρέσε με γιατί σ' αφήνω, άλλά δεν θα
μπορούσα πιά να ζω κοντά τους, κοντά σ'
έκείνην ιδίως, ύστερα απ' αυτή την τρομε-
ρη απογοήτευσι. Αντίο...

«Ατυχός».

— Καύμενο μου παιδί!... ψιθύρισε ο
γέρος, πέφτοντας συντρίμενος πάνω σ' ένα
κάθισμα.

★

Την άλλη μέρα, οι Παρισινές εφημερίδες
ανέγραφαν την αυτοκτονία του τραπέζιτη
Ζωρς ντε Σαμπρεντέρ, που είχε σκοτωθί —
έλεγαν — στο σπίτι του μέλλοντος συνε-
ταίρου του, τού κόμητος ντε Κολένσκο, σε
μιά στιγμή παραφροσύνης...

Επίλογος

Ένας χρόνος πέρασε.

Στη μεγάλη βεράντα του πύργου των
Καστελιδιέ τέσσερα πρόσωπα ήταν συγκεν-
τρωμένα.

Ήταν ο κόμης Πιέρ ντε Σαμπρεντέρ κι'
η νεαρή σύζυγός του, η Βασίλισσα των
Λειβαδιών, ιδιοκτήτης τού πύργου. Έπειτα
η κ. Ζενεδιέ Λεμαίρ κι' ο κ. Ζακ Λε-
μαίρ, άλλοτε κόμης και κομησση ντε Σαμ-
πρεντέρ. Χάρι στη γενναϊότητα συνειδη-
τών καλών ανθρώπων, που είχαν άλλοτε
αναθρέψει τη Βασίλισσα των Λειβαδιών, ο
πρώην κατάδικος είχε κατορθώσει ν' απο-
κτήσει μιά καινούργια ταυτότητα.

Ο μπαρμπαζ Μαντέλ άργησε πολύ
σήμερα, είπεν ο Πιέρ ντε Σαμπρεντέρ, κά-
πως ανήσυχος.

Την ίδια στιγμή ή σειρήνα ενός αυτοκι-
νητού άκούστηκε σαν νάκανε σινιάλο.

— Καλά νέα, παιδιά μου! φώναζε χα-
ρούμενος ο κ. Μαντέλ.

Όλοι έσπευσαν να τόν περικυκλώσουν.
Κρατούσε ένα γράμμα, που τούς το διά-
βασε με συγκίνηση:

«Αγαπητέ πατέρα,

»Πήρα όλα τα χαρτιά που μου έστειλες.
Σε όχτω μέρες, θα έχη γίνει ο γάμος μου
με την κόρη τού στρατηγού Ντελκαμπο.

»Αν δεν είναι ή λήθη ενός παρελθόντος, που
μου είχε προσφίλει, είναι τουλάχιστον ή θε-
ραπεία. Σε λίγον καιρό, θα φύγω για τη
Γαλλία με τη γυναίκα μου. Θάρω να σας
ιδώ όλους.

»Ο φίλος μου ο Ζυλό θα μείνη ίσως άλ-
λους έξη μήνες έδώ, γιατί είναι έρωτευμέ-
νος με την κόρη ενός πλούσιου έφορπιστή,
κι' έλπίζει να τή παντρευθί. Θα μάς συ-
ναντήση λίγο αργότερα.

»Ο Ντυράν, που έχει μετανιώσει έντε-
λώς, φέρεται καλά. Η γυναίκα του έχει ά-
νοϊξει ένα μεγάλο όγκο ραπτικής. Δου-
λεύουν περίφημα.

»Όσο για τόν περίφημο Ζυλό, ανακάλυ-
ψα τα ίχνη του. Άλλ' έχει πεθάνει από ά-
ποπληξία, έδώ και τρεις μήνες. Ένας κα-
νάγιας, λιγότερο, αυτό είναι όλο.

»Συμφωνώ με το σχέδιό σου για τη
Λουίζα Ντορβίλ. Αυτή ή γυναίκα ύπόφερε
άρκετα. Ο δεύτερος γάμος της με τόν οί-
κονόμο τού Πιέρ θα τή σβύση όλα.

»Ωρβουάρ, αγαπητέ μου πατέρα. Σας
φιλώ όλους.

Φρεντερικ ντε Κολένσκο.

— Α! Τί εύτυχία αν ξαναγυρίση! είπε
άπλοϊκά η Βασίλισσα των Λειβαδιών. Θα
μπορέση να γίνη νουνός τού γυιού μου.

— Εκτός αν είναι κόρη! τήν διώρθωσε
γελώντας ο Πιέρ ντε Σαμπρεντέρ.

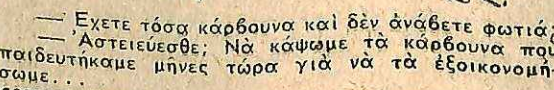
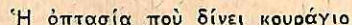
ΤΕΛΟΣ

«Ενα λοιπόν ἀπ' τὰ
ζωηρότερα πνεύματα,
που εἶχε μὴ στὸ ρου-
θούμι του μακαρίτου
δημάρχου Μερκούρη ἦ-
ταν ὁ Κίμων Μιχαηλι-
δης πὺν ἐθεωρεῖτο τὸ
«πνεῦμα τῆς ἀντιλο-
γίας» τῆς παρέας. Τὸ
θέμα τῆς ἡμέρας τότε
ἦταν τὸ Κρητικὸ ζήτη-
μα. Δέν εἶχε γίνει ἀ-
κόμη ἡ ἑνώσις τῆς με-
γαλονήσου μετὴν Ἑλ-
λάδα, ἀλλ' εἶχαν ἔρθει
ἀπ' τὰ Χανιά στὴν Ἀ-
θήνα βουλευτὰί τῆς

Κι' ἔτσι... ἔλεω
Μερκούρη, ὁ Κίμων Μι-
χαηλίδης πού ἔλεγε ὅ-
τι «ἐγώ θά βαρέσω στο
ψαχνό»... ἔξακολουθεῖ
τότε, νά ἐκδίδῃ τὰ «Πα-
ρρησιαι» καί συμφο-
ρῶθηκε σέ λίγες ἡμέ-
ρες μὲ τὸν ἀντίπαλόν
του.

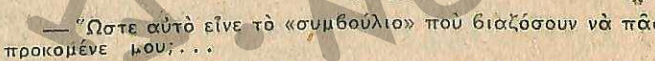

ἀστυνομία θὰ ὑποπτευόταν αὐ-
τὸν γιὰ ἐνόχο. Αὐτὰ ὅμως
δὲν θὰ τὸν ἐμπόδιζε σὲ τί-
ποτα. Εἶχε προμνηθευθῇ ὁ,τι
χρειαζόταν γιὰ νὰ μεταφρά-
σῃ ὅσο θὰ διαρκούσε τὸ τα-

Εκλείψε πρώτα καὶ κλείδω-
σεν πόρτα τῆς εἰσόδου τοῦ
μαζοῦ ἀπὸ μέσα, ὕστερα
ἀπὸ τὶς βιτρίνες ὅλας

— Ὡστε αὐτὸ εἶναι τὸ «συμβ
προκείμενόν μου;...

ούλιο» που βιαζόσουν να πᾶς,

δαγκανώντας τον και ξεσχίζοντάς τον με τα νυχια του. Τέλος με μία κλωστή κύλησε τον Λεβή κάτω. Ύστερα έσκυψε, άρπαξε γρήγορα το πιστόλι του και πυροβόλησε ξανά. Αυτή τη φορά δέ λάβεψε. Η σφαίρα βρήκε το Λεβή κατάσθιστα. Ο Κέννεδου τούρριζε ακόμα τρεις σφαίρες. Ο Λεβή έκαμε μερικές σπασμωδικές κινήσεις. Ένας πνιγμένος ρόγχος βγήκε από τα χείλη του και σε λίγο ένεντώθηκε νεκρός.

Ο Κέννεδου έμεινε πάλι μερικές στιγμές ακίνητος, ώσπου να βεβαιωθεί πως ο έμπορος ήταν νεκρός. Η πραγματοποίηση του σχεδίου του τούδινε καινούργια δύναμη. Ένεργούσε πια με ψυχραιμία και αποφασιστικότητα. Βλαστημούσε άπιστικότητα. Δεν τον πέ- πο μέσα του που δεν τον πέ- τυχε με την πρώτη σφαίρα, μα αυτό, συλλογίζονταν, δεν είχε καμμία σημασία. Τα κοσμη- ματα ήταν πια στη διάθεσή του. Δεν είχε παρά να έκτε- λέσει όλο του το σχέδιο. Έ- βαλε το πιστόλι στην τσέπη του, άφουγκράστηκε για λίγο και άφου βεβαιώθηκε πως ή- ταν άπολυτη ήσυχία έξω, πη- σίασε στην κάσα. Κύτταξε έ- να- ένα όλα τα κουτιά, διάλε- να τα πιο πολύτιμα κοσμη- ματα και τάβαλε στην τσέπη του. Η δουλειά αυτή δεν βιάσσε- παρα μόνο λίγα λεπτά, γιατί ήξερε από πρώτα ποιά κοσμη- ματα είχαν μεγάλη αξία. Έ- κλεισε ύστερα την κάσα, έρρι- ξε ένα βλέμμα στο πτώμα του Λεβή και τραβήξε για να φύ- γη. Γυρίζοντας όμως το πόμο- λο, είδε πως η πόρτα ήταν κλειδωμένη. Τότε θυμήθηκε

πως ο Λεβή την κλείδωσε πριν άρχιση να κρύβη τα κοσμη- ματα στην κάσα. Τού χρειάζονταν τώρα το κλειδί για ν' άνοιξη την πόρ- τα, μα το κλειδί τώσπερ παν- τα ο Λεβή άπάνω του. Ο Κέννεδου ξύνισε τα μού- τρα του, κάνοντας τη σκέψη πως βάρπεπε να ψάξη το πτώ- μα. Ωστόσο δεν μπορούσε να κάνει αλλοίως. Έσκυψε πάνω στο πτώμα, το γύρισε στο πλευρό, μα άμέσως τινάχθηκε όρθιος. Τα χέρια του γέμισαν αίμα, αίμα ζεστό, πηχτό κόκ- κινο, γλυστερό! Ανατρίχιασε. Έβγαλε το μαντήλι του και σκούπισε τα χέρια του καλά. Έσφίγγε τα δόντια του με συχαμάρα, όταν έβαλε ξανά το χέρι του για να ψάξη στην τσέπη του παντελονιού του σκοτωμένου. Δεν βρήκε όμως ούτε εκεί το κλειδί. Γύρισε άπ' την άλλη τσέπη. Βρήκε μέ- σα μερικές γαζέτες, αλλά κλειδί δεν υπήρχε. Σηκώθηκε, άπομακρύνθηκε λίγο από το πτώμα, το κύτταξε και σκού- πισε πάλι τα χέρια του που έτρεμαν.

ΕΠΙΠΛΑ
με δόσεις
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 75 — Τηλ. 55-638
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Ριζική αποτρίχωση του προ- σώπου κλπ. άνευ ούδενιάς βλά- ρης του δέρματος. έπιτυχάνε- ται δια τελευταίου τύπου ειδι- κού μηχανήματος υπό το ειδι- κού ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ Ιατρού Κ. ΤΑΣΣΟΥ ΣΚΑΠΕΓΟΡΡΑ- ΧΗ Ιατρούν. Όδός Γερανίου 33 Τηλ. 53.539 2—7 μ. υ.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ & ΔΙΔΑΣ

Θέλετε τα μαλλιά σας να μ'ην είνε θαμπιά και ξεθωρια- σμένα, με χονδρές μπούκλες και μαλακά σαν μετάξι; Κά- μετε μία ΠΕΡΜΑΝΑΝ με την ΛΟΣΙΟΝ ΜΙΤΣΕΚΟ. Η ΛΟΣΙΟΝ ΜΙΤΣΕΚΟ κά- μνει ΠΕΡΜΑΝΑΝ όλα τα μαλλιά, ακόμη και τα ήμικα- τεστραμμένα από βαρέα και δέυζενέ. Η ΛΟΣΙΟΝ ΜΙ- ΤΣΕΚΟ χρησιμοποιείται ά- ποκλειστικώς ΜΟΝΟΝ εις το ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ «ΛΟΥΞ»

ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ
Έλευθερίου Βενζέλου 59 α
Τηλ. 23. 776

Κοπτική - ραπτική
B. ΝΙΚΟΛΕΑ

Αγίου Μάρκου 18, Τηλ. 32-620

πως ο Λεβή την κλείδωσε πριν άρχιση να κρύβη τα κοσμη- ματα στην κάσα. Τού χρειάζονταν τώρα το κλειδί για ν' άνοιξη την πόρ- τα, μα το κλειδί τώσπερ παν- τα ο Λεβή άπάνω του.

Ο Κέννεδου ξύνισε τα μού- τρα του, κάνοντας τη σκέψη πως βάρπεπε να ψάξη το πτώ- μα. Ωστόσο δεν μπορούσε να κάνει αλλοίως. Έσκυψε πάνω στο πτώμα, το γύρισε στο πλευρό, μα άμέσως τινάχθηκε όρθιος. Τα χέρια του γέμισαν αίμα, αίμα ζεστό, πηχτό κόκ- κινο, γλυστερό! Ανατρίχιασε. Έβγαλε το μαντήλι του και σκούπισε τα χέρια του καλά. Έσφίγγε τα δόντια του με συχαμάρα, όταν έβαλε ξανά το χέρι του για να ψάξη στην τσέπη του παντελονιού του σκοτωμένου. Δεν βρήκε όμως ούτε εκεί το κλειδί. Γύρισε άπ' την άλλη τσέπη. Βρήκε μέ- σα μερικές γαζέτες, αλλά κλειδί δεν υπήρχε. Σηκώθηκε, άπομακρύνθηκε λίγο από το πτώμα, το κύτταξε και σκού- πισε πάλι τα χέρια του που έτρεμαν.

Επ'επρεπε να βρεθ'η το κλειδί. Πλησίασε πάλι κι' έψαξε στις τσέπες του γιλέκου του νεκρού. Βρήκε εκεί ένα χρυσό ρολόγι κι' ένα κουτί στίρτα. Έψαξε ύστερα στις τσέπες του σκακκιού του, μα ούτ' εκεί ήταν το κλειδί.

Ωπισθοχώρησε λίγο και ψιθύρισε: — Δεν βρίσκεται άπάνω του. Θά τούπερε!... Επ'επρεπε νάβρη γρήγορα αυτό το κλειδί.

Δεν είχε συλλογιστή πως θάμπαινε σε τέτοιο μπέλ, σκοτώνοντας το Λεβή. Όταν προμελετούσε με τόση ψυ- χραιμία το φόνο, δεν σκέφτη- κε πως θάχυνε αίμα.

Και το αίμα του θύματός του τούφέρνε τώρα άηδία και τον εξενεύριζε. Κύτταξε όργι- σμένος το νεκρό.

Ηξερε πως αν έβγαине από κείνο το δωμάτιο, θ' ανακού- σε άμέσως την ψυχραιμία του, μα για να βγ'η του χρει- ζόταν το κλειδί.

Με το βλέμμα του έψαξε στο πάτωμα. Όλο του το σώ- μα έτρεμε και η άνάσα του μα κόβοταν. Γονάτισε και κύττα- ξε κάτω άπ' την κάσα. Με τα χέρια του έψαξε και τις πα- ραιμικρότερες τρύπες, ακόμη ραμικρότερες τις γεμάτες και τις χαραμάδες και κύτ- ταξε σ' όλο το δωμάτιο. Που- θενά το κλειδί.

— Θεέ μου! αναστέναξε. Μά δεν μπορεί, κάπου έδώ πρέπει νάναι!

Τα μάτια του έπεσαν πάλι στο ακίνητο πτώμα του Λεβή. Ο τσιγγούνης τώσπερ πάντα άπάνω του. Δεν τ' άφηνε πο- τέ. Επ'επρεπε λοιπόν άπάνω του νάναι. Ίσως να μ'ην είχε ψά- ξε καλά την πρώτη φορά.

Ο Κέννεδου έτρεμε από την κορυφή ως τα νυχια. Η σκέψη πως έπρεπε να ψάξη και δεύ- τερη φορά το πτώμα, παράλυ- τα νευρα του. Γονάτισε ωστό- σο και άρχισε να ψάχνη κα- λά όλες τις τσέπες. Ένοιωθε σαν λιποθυμιά και το κεφάλι του έγύριζε άπ' τη ζάλη. Έ- κλεισε τα μάτια του, δάγκωσε τα χείλη του κι' άφησε ένα παραπρόνέμενο στεναγμό.

Ο Κέννεδου έτρεμε από την κορυφή ως τα νυχια. Η σκέψη πως έπρεπε να ψάξη και δεύ- τερη φορά το πτώμα, παράλυ- τα νευρα του. Γονάτισε ωστό- σο και άρχισε να ψάχνη κα- λά όλες τις τσέπες. Ένοιωθε σαν λιποθυμιά και το κεφάλι του έγύριζε άπ' τη ζάλη. Έ- κλεισε τα μάτια του, δάγκωσε τα χείλη του κι' άφησε ένα παραπρόνέμενο στεναγμό.

Του κάκου! Το κλειδί δεν υπήρχε! Προσπάθησε να ήσυχάση να

συνέλθη. Άδύνατο. Η ώρα που πέρασε εκεί μέσα στο δω- μάτιο συντροφιά με το πτώ- μα, του φάνηκε όλόκληρη αιω- νιότης βασάνων... Μά τί είχε γίνει λοιπόν αυτό το κα- ταρμένο κλειδί;

Άφου δεν το είχε βρ'η στις τσέπες του Λεβή, θάταν σί- γουρα κάπου αλλού. Ξανάρχισε να ψάχνη με αγωνία παντού. Κρύος ιδρώτας έτρεχε από πα- νω του. Τού κάκου, τού κά- κου!...

Απελπισμένος έτρεξε στην πόρτα. Επ'ιασε το πόμολο, το γύρισε και το τραβήξε μ' όλη του τη δύναμη... Προσ- πάθησε να ξεκαρφώσει με τα νυχια του τη λαμαρίνα. Μά- ταιος κόπος!

Άρχισε τότε να κλαίη. Δάκρυα απελτισίας αλύκα- κωναν τα μάγουλά του...

Μεσάνυχτα... Ο κρότος ενός τζαμιού που έσπασε τραβήξε άξαφνα την προσοχή του παιδιού που ή- πηρετούσε στο άσσανσέρ αυ- τού του σπιτιού. Πνιχτά ανα- φυλλητά άντηχούσαν από το μαγαζί του Λεβή. Κάποιος ούρλιαζε:

— Θεέ μου! βγάλτε με από δω μέσα!

Ο υπάλληλος του άσσαν- σέρ ειδοποίησε την άστυνο- μία. Οί χωροφύλακες έσπασαν με τα τσεκούρια τη βαρεία πόρτα του μαγαζιού του Λε- βή. Κι' όταν μπήκαν μέσα, βρέθηκαν μπρός σ' ένα νεο που τα μάτια του ήταν πεταγ- μένα έξω από τον τρόμο και τους κύτταξε σκουίζοντας μ' ένα μαντήλι τα χέρια του.

— Έγώ τον σκότωσα! τραύ- λισε φοβισμένα. Και τον έκλε- ψα!... Μά βγάλτε με από δω μέσα... δεν σ'ας ζητώ τίπο- τε άλλο.

Στην άστυνομία ανάκριναν έξαντλητικά τον Κέννεδου. Κι' αυτός είπε μόνον πως έζητού- σε ένα κλειδί και δεν κατά- φερνε να το βρ'η... Δεν μπο- ρούσαν να καταλάβουν τί ήθε- λε να π'η και τον έστειλαν στο φρενοκομείο. Την υπόθεσή του την άνάθεσαν σ' ένα ντεκτετίβ.

Την άλλη μέρα, ο ντεκτετίβ παρουσιάστηκε στον άστυνο- μο, κρατώντας ένα κλειδί στο χέρι.

— Νά η εξέγησης του μύ- στηριού!... φώναξε.

Και συνέχισε:

— Νά πως έγινε όλη η Ι- storia. Την πρώτη φορά που ο Κέννεδου πυροβόλησε το Λε- βή και δεν τον πέτυχε, ο Λε- βή κρατούσε, φαίνεται, το κλειδί στο χέρι του. Καθώς πάλευαν, χωρίς να το καταλά-

βουν, ούτε ο ένας, ούτε ο άλ- λος, το κλειδί έπεσε από τα χέρια του Λεβή στην τσέπη του σκακκιού του Κέννεδου. — Ωστε όλη την ώρα που ο φονιάς έψαχνε για το κλει- δί, τώχε ο ίδιος στην τσέπη του!

— Ακριβώς... Έψαξε παν- τού. Δεν τούβρε όμως στο μυ- αλό να ψάξη τον ίδιο τον έ- αυτό του. Και τρελλάθηκε άπ' την αγωνία του!

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΝΤΑΙΒΙΣ

Μιά έκπληκτική ένχειρησι
Όταν ήταν ακόμη 16 ετών, μι- ά μικρούλα Αμερικανίδα έ- πεσε άπ' το ψηλό καθισμά της κι' έπαθε κατάγμα του κρα- νίου. Δύο μήνες αργότερα, άρ- χισε να παρουσιάζη κρίσεις έ- πληψίας, με σπασμούς κι' ά- ναποδογύρισμα των ματιών. Η κατάστασις αυτή συνεχί- σθηκε επί πολλά χρόνια. Μα- τας τις κρίσεις, η μικρή δεν μπο- ρούσε πια να θυμηθ'η τί της είχε συμβ'η. Στο σχολείο, έδει- χνε εξαιρετική αντίληψη, αλλά διάβαζε τις λέξεις ανάποδα. Πρ' 5 ετών, ένας χειρούρ- γος της πόλεως της της έκαμε μιάν έγχείρησι στο κεφάλι, αλλά η βελτισία ήταν μόνο προσωρινή. Επειτα η κατά- στασις χειροτέρεψε και πάλι. Τέλος, τον περασμένο μήνα, η άρρωστη (που είναι τώρα 18 ετών) και η μητέρα της κατέφυγαν στο Νευρολογικό Ινστιτούτον του Μοντρεάλ του Καναδά, που άνακαμβάνει περιπτώσεις θεωρούμενες ά- θεραπείες άπ' τους άλλους γιατρούς.

Έκει, ο διευθυντής δόκτωρ Πένιλντ — ένας άπ' τους με- γαλείτερους ειδικούς όλου του κόσμου, στην έγκεφαλο- γία — κι' άλλοι 15 γιατροί του Ινστιτούτου συνεργάστη- καν όλοι μαζί, για να θερα- πεύσουν την άρρωστη. Την έ- ζέτασαν επί ώρες μέσα σ' ένα ειδικό εργαστήριο, με πολ- λά μικρά συρμάτια έφαρμωμέ- να σε διάφορα σημεία του κρανίου της. Στην άκρη κάθε συρμάτος υπήρχε προσημο- σμένη μι-ά πέννα που κατέ- γραφε τα έγκεφαλικά κύματα. Το μόνο λοιπόν μέρος του έγ- κεφάλου, που έξέπετε κύμα- τα άκανόνιστα, ήταν αυτό ο- που είχε χτυπήσει άλλοτε η νέα. Έκει έπρεπε να έγχειρι- σθ'η.

Η χειρουργική επέμβασις διήρκεσε 8 ώρες κι' έγινε μόνον με τοπική άναίσθησις, για να μπορ'η η άρρωστη να καθοδη- γ'η το χειρουργό, λέγοντάς του τί αισθανόταν. Μετά την άφαι- ρεσι λοιπόν 13 περίπου τετρα- γωνικών πόντων έγκεφαλικής ουσίας, η νέα ξαναγύρισε στο σπίτι της, ευδιάθετη και ζωη- ρή, χωρίς κανένα νευρικό σύμ- πτωμα. Οί γιατροί είνε βέ- βαιοι πως δεν πρόκειται πια να ξαναπαθή έπιληψία.

Η έγχείρησις αυτή άπετέ- λεσε ένα ακόμη άπ' τα θαύμα- τα της συγχρόνου Επιστήμης.

Τα ηλεκτρικά φώτα μας θερμαίνουν

Μολονότι ουσιαδώς προορι- σμα των ηλεκτρικών λαμπτή- ρων είνε να μας φωτίζουν το ποσοτόν της ηλεκτρικής ένερ- γειας που μετασχηματίζεται σε φως είνε μόλις 2-3%. Τα υπό- λοιπα 97-98% διασκορπίζονται όλόγυρα με τη μορφή θερμότη- τος, όπως συμβαίνει με μι-ά η- λεκτρική θερμάστρα.

Ο Τάλμα κατά την εποχή των έρωτικών θριάμβων του.

ΖΩΗ του περιφρούρου Τάλμα παρουσιάζει πολλές όμοιό- τητες μ' εκείνη του Βαλεντινό. Κι' οι δύο χρειάσθηκε να κάμουν ένα τολμηρό π'ήδημα, για να μ'ουν μέσα στο ν'ο της τέχνης, άπ' όπου όλα φαίνονταν να τους άπομακρύνουν. Και των δύο έπι- σης η εμφάνισις χαιρετίσθηκε σα θρίαμβος από το κοινό της επο- χής τους. Άλλα η μεγαλύτερη όμοιοτήτι τους βρίσκεται στο ότι και οι δύο έπροκάλεσαν φλογε- ρά πάθη μεταξ' αναριθμήτων γυ- ναϊκών που τους ελάτρευσαν σαν ήμ'ιθεους, μ' όλη την ασά- βεια του χαρακτήρος τους και τα πολλά ελαττώματά τους...

Ο Φρανκίσκος - Ίωσή Τάλμα ήταν γυιός ενός πλανοδίου οδοντογιά- τρου. Για να γίν'η, όμως αυτός ο γάμος χρειάσθηκε ν' άπευθυν'η ο Τάλμα μι-ά συγ- κινητική έκκλησι στη Γαλλική Έθνοσυνέ- λευσι, γιατί η Έκκλησι-α δεν ευλόγους τότε τους γάμους μετεξ' ήθοποιών.

Η μελαγχρινή όμορφιά του νεαρού Τάλμα, το αστραφερό βλέμμα του και το άρρενωπό πα- ράστημά του έκαναν μεγάλη έν- τωπιση στις νεαρές Άγγλίδες και ο γυιός του οδοντογιάτρου που ή- ταν τότε μόλις είκοσι χρόνων, δεν έπαυε να δέχεται έκμυστη- ρεύσεις και προσκλησεις σε ραγ- τεβού από τις πελάτισσες του πα- τέρα του.

Όλα αυτά φαίνεται ότι του γύ- ρισαν λίγο-πολύ το μυαλό. Και ο Φρανκίσκος - Ίωσή άρχισε να εμφανίζεται σαν... Άραφ' πρ'ιγκψ, που ταξίδευε δ'ήθεν (ινκόννι- το), για ν' άποφύγη τις καταδί- κεις των έχθρων του.

Το ψέμμα αυτό δεν έγινε πι- στευτό από κανένα άλλον, εκτός ίως από εκείνες που ήσαν ξε- τρελλωμένες μαζί του.

Άλλα οι θριαμβοί αυτοί δεν του έφθαναν. Και ο νεαρός Τάλμα σκέφθηκε να κάμη έπισμύνη τη-ν καταγωγή του. Ήταν βέ- βαιο, έλεγε, — Άραφ' πρ'ιγκψ, άλλα οι άληθινοί πρόγονοί του ή- ραν οι Φαραώ! Άπ' αυτούς κα- τανόταν και ευθείαν νραμ'η!

Οί θαυμαστές του κατόπιαν και πάλι αυτό το καινούργιο ψέμ- μα, ενώ ο δυστυχισμένος ο πα- τέρας του τραβούσε τα μαλλιά του.

— Ο γυιός μου τρελλάθηκε, έ- λεγε. Ής τώρα οι μανίες του ή- σαν μόνον το θέατρο και οι γυ- ναίκες... Άλλα τώρα βάλθηκε να με κάνει Φαραώ! Και το χει- ρότερο είνε πως δεν με βοηθάει πια στη δουλειά μου όπως πρ'ιν...

Και αυτό ήταν αλήθεια. Ο Φρανκίσκος - Ίωσή είχε συγκρο- τήσει μαζί με μερικούς άλλους νέους της ηλικίας του έναν έρα-

οιτεχνικό θίασο κι' έδινε παραστάσεις, που φαίνεται πως είχαν άρκετή έπιτυχία. Ό- πως μπορούμε να συμπεράνουμε από το γεγονός ότι ο πρ'ιγκψ της Ουαλλίας τις παρακολουθούσε συχνά κι' εύρισκε ενδια- φέρον σ' αυτές.

Ωστόσο, η καλλιτεχνική ατσδιόδορμια του Τάλμα στο Λονδίνο διακόπηκε από- τομα.

Γιατί μεταξ' των (θυμάτων) του ήσαν και μι-ά σύζυγος λάρδου, που ήπαινε ου- χνά να τον συναντή στο καμπαρίνι του.

Ο άντρας της ανακάυψε, όμως, τις σκέσεις τους κι' έβαλε τους ανθρώπους του να σκοτώσουν τον Τάλμα. Ο τελευ- ταιός έφυγε τότε κρυφά από το Λονδίνο και έπειτα από διάφορες περιπέτειες έ- φθασε στο Παρίσι.

Είχε πάρε πια την άπόφασι να έγκα- ταλειψ'η το επάγγελμά του οδοντογιάτρου και άρχισε να φοιτά σε μι-ά σχολή άπαγ- γελίας. Δύο χρόνια αργότερα το 1788, προσελήφθη στη Γαλλική Κωμωδία κι' ένι- νε διάσημος άπ' αυτές ακόμη τις πρώτες εμφανίσεις του.

Άλλ' η πολυτελής ζωή που ζούσε τον είχε κάμει να βυθισθ'η στο χρέη. Άποφά- σισε τότε να τακτοποιή τη οικονομικά του παρώντας για σύζυγο μι-ά γυναικά με σκανδαλώδες παρελθόν, την Ίουλι- α Καρώ που είχε τρία παιδιά από διαφορετι- κό πατέρα το καβένο, αλλά και μι-ά ση- μαντική περιουσία: δύο μέγαρα και ένα έθσιο εισόδημα σαράντα χιλιάδων φράν- κων, ποσόν πολύ σημαντικό για κείνη την

Η δεύτερη σύζυγος του μεγάλου Τάλμα, η Καρολotta Βανχόβε.

Άπό αυτό το γάμο γεννήθηκαν δυο παιδιά, που ο Τάλμα τα ήνό- μασε Καστορα και Πολυδευκη, αλλά που ο παρισινός λαός τα βάφτισε (Έρρικό 8ο) και (Καρό- λο 9ο), με τα όνόματα των ή- ρων των έργων όπου θρίαμβευε ο πατέρας τους.

Ο διάσημος ήθοποιος τακτοποί- πσε μ' αυτό τον τρόπο τα οικο- νομικά του. Δεν τακτοποίησε, ό-μως, τη ζωή του. Και μερικές βδομάδες μετά το γάμο του, άρ- χισε να προσβ'η τη γυναικά του με δυο άλλες, την ήθοποιό Λουί- ζα Ντενκορσέν και την Καρολotta Βανχόβε, σύζυγο ενός διευθυ- νού όρχήστρας.

Στο μεταξύ, είχε ξεσπάσει η Επανάστασις. Μία παραδοχή συμπτώς έ- κανε τότε το Ροβεσπιέρο ν' αναπήρη την Καρολotta Βανχόβε. Κι' ο ήθοποιος κινδύ- νευσε να χάση δυο φορές το κεφάλι του έξ' άφορμής αυτής της έρωτικής αντίη- λιας.

Άλλ' ο Ροβεσπιέρος, μ' όλο το μίσος που αισθανόταν έναντιον του Τάλμα, δεν βρήκε, τελικά, το θάρρος να τον στείλ'η στη λαι- μητόση. Γιατί ο ήθοποιός ήταν το Ινδολμα του παρισινού λαού.

Επειτα ήρθε η εποχή της Αποκρατορίας. Ο Ναπολέων δεν έσχεσε πως, όταν ήταν φτωχός ανθυπολοχαγός έπαρνε συχνά από τον Τάλμα όωρεαν είσιτη- ρια για τις παραστάσεις του. Και προστάτευσε τον ήθοποιό.

Την εποχή αυτή, ο Τάλμα έ- φθασε στο άπαγίο, της δόξης του. Και οι κατακτήσεις του με- τεξ' του γυναικοκόσμου δεν εί- χαν πια ούτε άρχη, ούτε τέλος. Μετεξ' πολλών άλλων, η Παυλί- να Μπρονκέζε, η περίφημη αδελ- φή του Ναπολέοντος, άναήψε για ένα διάστημα μ' ένα παροφο- ρο σύστημα τον διάσημο ήθοποιό.

Στο μεταξύ, ο Τάλμα είχε χω- ρισεί την Ίουλι-α Καρώ για να παντρευ'η την Καρολotta Βανχό- βη. Άλλα την χώρισε κι' αυτή και παντρεύτηκε την Ζακελίνα Μπρ- ζέρ-Λίονν, καρό άργότερα. Ό-μως, συνκέντρωσε στο ίδιο σπίτι και τις δυο άλλες τέως σύζυγους του και συνέχισε αυτή τη συμ- β'ησι επί αρκετά χρόνια χωρίς να παραλείψ'η και τις εφ'ήμερες κατακτήσεις του.

Η αλήθεια είνε ότι ο Τάλμα δεν άναήψε καμμι-ά.

Ο θάνατος βρήκε το μεγάλο ήθοποιό το 1826, σε ηλικία 62 χρόνων και βύθισε στη λήθη όχι μόνο το Παρίσι, αλλά και όλό- κληρη τη Γαλλία. Στην κηδεία του που την παρακολούθησαν έ- κατοντάδες χιλιάδες κόσμο, πολλές γυναικες λιποθύμησαν και πολλές άλλες, κυριευμένες από ύστεριανά, παρίσταναν τις άπαρη- νόρητες (κ'ήρες) του.

Γελοιογραφία του Τάλμα από ρόλο του "Άμλετ".

Α Π' τα τοιχώματα όλων των τριχοειδών αϊμοφόρων, αγγείων του σώματός μας, περνάει και εγχύεται στους γύρω ιστούς ή «λύμφη», ένα άχρωμο υγρό, σαν νερό, προερχόμενο απ' το αίμα. Έπειτα, το παραλαμβάνει ένα άλλο δίκτυο λεπτοτάτων «λεμφικών αγγείων». Ολόκληρο το σώμα, εξωτερικώς και εσωτερικώς, είναι γεμάτο από παρόμοια αγγεία. Ο αριθμός τους και το συνολικό μήκος τους υπερβαίνουν πολύ τον αριθμό και το μήκος των αϊμοφόρων. Φαντασθείτε μία δαντέλλα, μεγάλη σαν τραπέζομαντήλο, με 25 «θηλειές» σε κάθε τετραγωνικό πόντο. Φαντασθείτε ακόμη ότι η δαντέλλα αυτή τσαλακώνεται και συσφίγγεται, τόσο ώστε να χωρέσει σε μία δαχτυλήθρα. Έτσι, θα σχηματίσετε μία ιδέα της πυκνότητος και του πλήθους των λεμφικών αγγείων του σώματος.

Τα λεμφικά αγγεία αρχίζουν απ' το δέρμα κι' απ' τους βλεννογόνους του στόματος και των εντέρων. Ενώνονται κατόπιν μεταξύ τους και σχηματίζουν πλατύτερα αγγεία, που έχουν περίπου τη διάμετρο μίας λινής κλωστής. Αυτά περνούν κάτω απ' το δέρμα, όπως οι φλέβες. Είναι συνήθως άοράτα, όταν όμως ερεθισθούν φαίνονται σαν κοκκινωπές λεπτές ίνες.

Έπειτα ενώνονται κι' αυτά και αποτελούν σιγά-σιγά κεντρικούς αγωγούς σχετικώς μεγάλης διαμέτρου, που διαχέονται τη λύμφη μέσα στο αίμα.

Στο γύρο όμως που κάνει η λύμφη σ' όλο το σώμα, απόρροφα διάφορες ξένες ουσίες, τοξίνες, μικρόβια, κλπ. Πριν να μπή λοιπόν στο αίμα, πρέπει να φιλτραρισθώ. Ξεανειλημμένως, για το σκοπό αυτό χρησιμεύουν τα «λεμφικά γάγγλια», σφαιρικές περίπου μάζες κυττάρων, κατανεμημένες εδώ κι' εκεί στη διάδρομη των λεμφικών αγγείων. Υπάρχουν στο σώμα εκατομμύρια απ' αυτά τα φίλτρα. Τα τοιχώματα των πεπτικών οργάνων σκεπάζονται από λεμφικά γάγγλια.

Σε ώριμα σημεία του πεπτικού συστήματος, τα γάγγλια αυτά είναι εξαιρετικά μεγάλα κι' έχουν τη μορφή ειδικών οργάνων. Τέτοια όργανα είναι κυρίως οι αμυγδαλές (στην είσοδο του εισοφάγου) κι' η σκωληκοειδής απόφυσις (στα έντερα). Και οι μien και η δε έχουν την ίδια κατασκευή, αποτελούνται δηλαδή από πολλά λεμφικά γάγγλια τριγυρισμένα από λεμφικά αγγεία.

Άλλα μεγάλα λεμφικά γάγγλια ονομάζονται «λεμφικοί αδένες». Ο προσορισμός τους είναι να απορροφούν τη λύμφη, σαν σφουγγάρια, να εξελέγχουν τη σύστασή της και να την καθαρίζουν χημικώς και μικροβιολογικώς. Έπειτα συμπίεζονται απ' τις μυϊκές ίνες που τους περιβάλλουν, σπύζονται έτσι ώστε να προστατεύουν τον οργανισμό μας τα λευκά αίμα.

Η «ΔΑΧΤΥΛΟΜΕΛΙΑ» ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΜΑΣ

Ο σπουδαίος ρόλος που παίζουν τα λεμφικά αγγεία του σώματος

είδος λεμφικού αδένος. Δεν έχει καμμία σχέση με την χώνευση και με τα γειτονικά πεπτικά όργανα. Βρίσκεται τυχαίως μέσα στην κοιλιά, θα μπορούσε όμως να βρίσκεται και σ' οποιοδήποτε άλλο μέρος του σώματος. Χρησιμεύει σαν αποθήκη του αίματος. Όταν βγαίνει το αίμα απ' τη σπλήνα, περιέχει 60 φορές περισσότερα λεμφικά κύτταρα απ' όσα είχε όταν μπήκε σ' αυτή.

Τα λεμφικά κύτταρα που κυκλοφορούν μέσα στο αίμα, είναι γνωστά στον πολύ κόσμο με την ονομασία «λευκά αίμοσφαίρια». Λέγονται επίσης και «φαγοκύτταρα», γιατί έχουν την ικανότητα να καταπίνουν και να χωνεύουν ξένα σώματα και μικρόβια.

Τα λευκά αίμοσφαίρια είναι ζωντανά κύτταρα, ενώ τα έρυθρα είναι άπλοϊ «άσκοι», δίχως ζωή, γεμάτοι με πρωτόπλασμα και με αίμοσφαιρίνη. Σε κάθε 1.000 έρυθρα αίμοσφαίρια αναλογεί συνήθως ένα λευκό.

Η αναλογία όμως αυτή αλλάζει, σε διάφορες περιπτώσεις. Τα λευκά αίμοσφαίρια γίνονται περισσότερα κατά τη χώνευση, έπειτα από κούραστικές μυϊκές ασκήσεις, κατά τη διάρκεια του πυρετού ή διαφόρων μολυσματικών ασθενειών κλπ. Ιδίως δε όταν υπάρχει κάποιος στο σώμα μία πυώδης έστια. Σε ώριμα όμως αρρώστειες, π.χ. στον παράτυφο και στην παρατίφτα, λιγοστεύει ο αριθμός τους. Έπίσης λιγοστεύει σημαντικά όταν γίνεται ακτινοθεραπεία. Μερικές παθήσεις, δερματικές ή εντερικές, όπως το έκζεμα, ή τριχίνωσις, κλπ., προκαλούν την εμφάνιση λευκών αίμοσφαιρίων ειδικού τύπου. Απ' τον αριθμό λοιπόν και το είδος των λευκών αίμοσφαιρίων, που περιέχει το αίμα, ο γιατρός μπορεί να βγάλει πολύτιμα συμπεράσματα για την υγιεινή κατάσταση του τόμου.

Αφού ένα λευκό αίμοσφαίριο περιπλανηθεί επί ένα χρονικό διάστημα μέσα στο σώμα, πλένοντας στο αίμα, σχηματίζει έπειτα κάτι προεξοχές, σαν πλοκάμους, και προσκολλάται μ' αυτές στο τοίχωμα ενός αίμοφόρου αγγείου. Ανοίγει κατόπιν πέρασμα ανάμεσα στις μυϊκές ίνες του τοιχώματος, εισχωρεί στους γύρω ιστούς και περιπλα-

νεται ανάμεταξύ τους. Περιπολεί δηλαδή, σαν πραγματικός αστυνομικός.

Από κανένα σημείο του σώματος δεν λείπουν τα λευκά αίμοσφαίρια. Υπάρχουν εκατομμύρια απ' αυτά. Αν, από καταβολής κόσμου, δεν είχε πεθάνει κανείς άνθρωπος, αν ζούσαν ακόμη σήμερα όσοι γεννήθηκαν σ' όλο αυτό το διάστημα, ο συνολικός αριθμός τους θα ήταν μικρότερος απ' των λευκών αίμοσφαιρίων που περιπλατώνονται μέσα στο σώμα μας. Ο υπολογισμός αυτός έχει γίνει από ειδικούς Αμερικανούς επιστήμονες.

Τα αίμοσφαίρια αυτά είναι οι αστυνομικοί, οι στρατιώτες οι δδοκαθαριστάι, οι πυροσβέστες κι' οι νοσοκόμοι πρώτων βοηθειών του κράτους των κυττάρων. Επεμβαίνουν παντού όπου υπάρχει ένα ξένο σώμα, ένα νεκρό κύτταρο ή μία διαταραχή κάποιας ζωικής λειτουργίας.

Οδηγούνται από ένα είδος «οσφρήσεως». Μόλις εκδηλωθή μία άνωμαλία κάπου μέσα στο ανθρώπινο σώμα, συγκεντρώνονται εκεί από παιτού τα λευκά αίμοσφαίρια, προερχόμενα απ' τα αίμοφώρα αγγεία, απ' τους γειτονικούς λεμφικούς αδένες κι' από μακρυνότερα ακόμη σημεία του οργανισμού.

Αν εισαγάγουμε μέσα στην κοιλιά ενός βατράχου ένα λεπτό κι' ανοιχτό σωλήνα, γεμάτο με μικρόβια, και τον βγάλουμε από κεί μετά 8 ώρες, θα τον βρούμε σκεπασμένο από λευκά αίμοσφαίρια, που έφτασαν αμέσως, μόλις μυρίσθηκαν έχθρο.

Το πρήξιμο των ιστών, όπου υπάρχει μία όξεία παθολογική άνωμαλία, οφείλεται εν μέρει σε συκέντρωση λευκών αίμοσφαιρίων.

Αν εισαγωγή στο δέρμα μία σκλήθρα, πολιορκείται αμέσως από ολόκληρο στρατό λευκών αίμοσφαιρίων, που τη ροκανίζουν σαν ποντίκια και επιχειρούν να τη διαλύσουν με ειδικές ουσίες που εκκρίνουν γύρω της. Αν δεν το κατορθώσουν, προσπαθούν να τη διώξουν, να την σπρώξουν προς τα έξω.

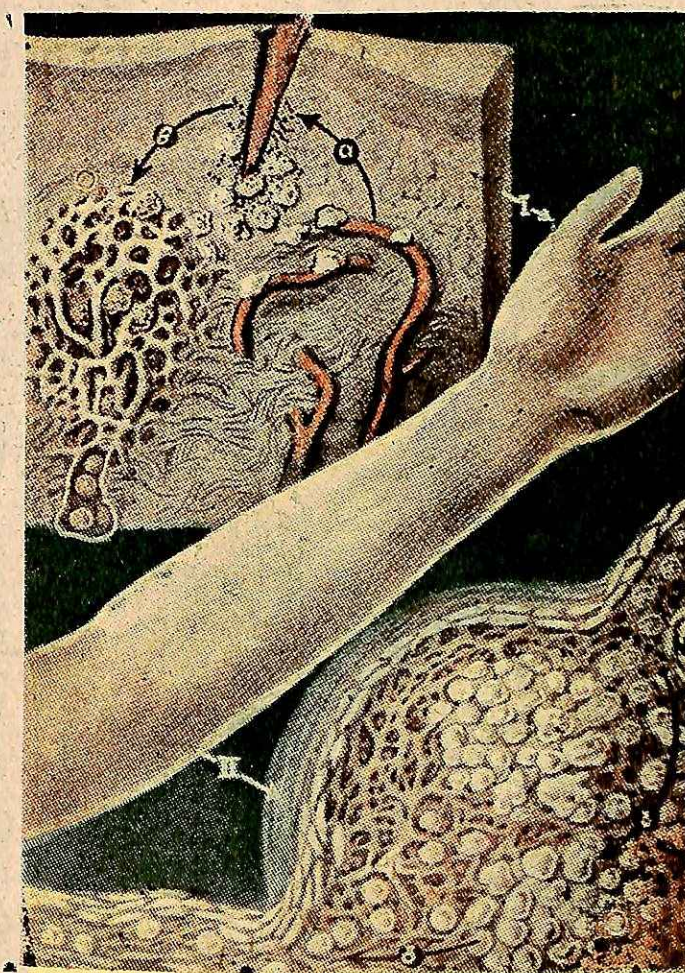
Καταρώνουν τότε τους ιστούς του σώματος, γύρω απ' τη σκλήθρα, και τους υγροποιούν. Αυτοί οι υγροποιημένοι ιστοί είναι το λεγόμενο πύον. Μ' άλλα λόγια, το πύον δεν είναι άρρώστεια, αλλά αποτέλεσμα της δράσεως του σώματος έναντιον κάποιας παθολογικής διαταραχής. Όταν μία πληγή βγάλη πύον, σημαίνει ότι περιέχει ουσίες, που προσπαθεί να τις διώξη ο οργανισμός. Μία «καθαρή» πληγή δεν έχει ποτέ πύον. Μία μεγάλη συκέντρωση πύου, σε κάποιο μέρος του σώματος ονομάζεται απόστημα.

Όταν εισαχθούν στο σώμα μικρόβια, τα λευκά αίμοσφαίρια τους επιτίθενται και τα καταβροχθίζουν.

Προηγούμενος όμως, πρέπει να τα καταστήσουν ακίνητα και... εύκολοχώνευτα, με την επίδραση ώριμων ούσιων που εκκρίνουν και που ονομάζονται «οψώνινα». Έπειτα, έτσι φορτωμένα όπως είναι με τα φάγμένα μικρόβια, παρασύρονται απ' τη λύμφη ως τον πλησιέστερο λεμφικόν αδένα, μαζί με τοξίνες, μόρια ακόνης, κλπ.

Τα κύτταρα λοιπόν του λεμφικού αδένος αρπάζουν με τους πλοκάμους τους όλες αυτές τις ξένες ουσίες, στο πέρασμά τους, και τις καταβροχθίζουν, όπως ένα χταπόδι τρώει τα ψαράκια και τα καθούρια. Καταβροχθίζουν ακόμη και τα λευκά αίμοσφαίρια, που έχουν επιστρέψει απ' τη μάχη, και στέλλουν στη θέσι τους καινούργιους, ξεκούραστους πολεμιστάς.

Έτσι, ο λεμφικός αδής μεγαλώνει υπερβολικά, τα κύτταρά του γίνονται περισσότερα και πυκνότερα, μ' άλλα λόγια πρήζεται και πονεί έλαφρά.

Οχι μόνον η επιφάνεια του σώματος, αλλά κι' ολόκληρο το εσωτερικό του διατρέχεται από λευφικά αγγεία. Η ει- κων I περιτάνει την εσωτερική διευόρφωσι ενός λεμφικού αδένος. Η II μία τουη της σπλήνας που παράγει τα αίμο- σφαίρια και η III τα λευφικά αγγεία και γάγγλια της σκω- ληκοειδούς απόφυσεως (με ισχυρά μεγεθυνοί).

Απ' τα πρήξιμο λοιπόν ενός λεμφικού αδένος, ο για- τρός καταλαβαίνει ότι υπάρχει εκεί κοντά κάποια έστια μολύνσεως. Όταν π. χ. διαπηθή μία πληγή στο δάχτυλο, πρήζονται οι αδένες του άγκωνος ή της μασχάλης, αυτοί δηλαδή που συγκρατούν τις ξένες ουσίες, τις προερχόμενες απ' την πληγή.

Αν εξετάσουμε μικροσκοπικώς ένα τέτοιο αδένα, βρί- σουμε αρκετά κύτταρα τεράστια. Λέγονται «γίγαντοκύτ- ταρα» κι' είναι εκείνα που έχουν καταβροχθίσει... τους αδελφούς των, δηλαδή τα λευκά κύτταρα.

Θα πούμε ακόμη μερικά πράγματα και για τη λύμφη που εκκρίνεται στον εγκέφαλο και στο νωτιαίο μυελό και που έχει την ιδιαίτερα ονομασία «εγκεφαλονωτιαίον υγρόν». Όταν σ' ένα έμβρυον υπάρχει υπερβολική ποσότης απ' αυτή, αναπτύσσεται μεγάλη-εσωτερική πίεσις, που σπρώχνει προς τα έξω κι' απομακρύνει τα μαλακά ακόμη όσα το κρα- νίου. Έτσι, το παιδί γεννιέται με τεράστιο κεφάλι, δυσ- νάλογο προς το σώμα του, και λέγεται τότε «ύδρο- κεφαλος».

Μία μικρή αύξησις της ποσότητος του εγκεφαλονωτι- αίου υγρού δεν έχει ιδιαίτερα σημασία. Φαίνεται μάλιστα ότι συντελεί πολλές φορές στην καλύτερη ανάπτυξη του εγκεφάλου. Όταν όμως η αύξησις είναι μεγάλη, έμ- ποδίζει την ανάπτυξη και τη λειτουργία του εγκεφέ- λου και προκαλεί ήλθιότητα ή και το θάνατο ακόμη σε πολλές περιπτώσεις.

Σε πολλές εγκεφαλικές ασθένειες, αυξάνεται η παραγωγή εγκεφαλονωτιαίου υγρού, κι' η πίε- σις του φέρνει τότε πονοκεφάλους, ναυτία, έμέ- τους, σπασμούς, μαϊακές κρίσεις και στο τέλος το θάνατο. Σε τέτοιες περιπτώσεις, ο άρρωστος άνακουφίζεται με παρακέντησι, δηλαδή αν άφαι- ρεθώ μία ποσότης του υγρού, με μία βελόνη χωμένη μέσα στη σπινθηλική στήλη.

Δόκτωρ ΚΑΝ

ΤΟ ΓΕΛΟΙΟ ΜΑΚΡΑΙΝΕΙ ΤΗ ΖΩΗ!...

Εξυπνάδες!

Ένω ξυρίζει ένα πελάτη, ο κουρέας του τραβάει κατά λάθος ένα-δυο ξυραφίες στα μάγουλα. Για να σταματήσει το αίμα, κολλάει ένα κομμάτι τσιγαρόχαρτο πάνω σε κάθε πληγή. Όταν τελειώνει πιά το ξύρισμα, ο πελάτης σηκώνεται να φύγει και δίνει ένα γενναίο πουρμπουάρ.

— Ω, σάς ευχαριστώ, κύριε! του λέει ενθουσιασμένος ο κουρέας.
— Μπάρ, τίποτα, φίλε μου! Τ'αξίζει, γιατί είναι σπάνιο να ξέρει κανείς τρεις τέχνες μαζί όπως εσύ...

— Τρεις τέχνες;...
— Βέβαια! Μπαρμπέρης, χασάπης και τοιχοκολλητής!

Οι ταξιδιώτες περιμένουν στο σταθμό το τρένο που αργότερα... Ένας απ' όλους, πιο νευρικός, λέει στο σταθμάρχη:

— Δεν μπορώ να καταλάβω τί τα θέλετε αυτά τα δρομολόγια που είναι γραμμένα εκεί στον πίνακα!...

— Μά, αν δεν τάχαμε, κύριε, πώς θα ξέραμε πόσο καθυστερούν τα τρένα;...

Δυο ναύτες, ναυαγοί, έχουν βρή καταφύγιο πάνω σε μία σχεδία. Η θέσι τους φαίνεται απελπιστική. Ο ένας απ' αυτούς, κατατρομαγμένος, αρχίζει να προσεύχεται:
— Ομολογώ, Θεέ μου, πως δεν κρατούσα τις εντολές σου! Έπινα, μεθοκοπούσα... Μά, αν γλυτώσω τώρα, σου τάξω να μην ξαναβάλω στο στόμα μου...

— Στάσου, στάσου μία στιγμή! τον διακόπτει ο άλλος ναύτης. Μη βιάζεσαι! Είδα ένα πανί στον ορίζοντα...

Εκείνη: Πάρε! Έχεις το θάρρος ακόμη να με βλέπεις στο πρόσωπο;

Εκείνος: Με το καιρό συνηθίζει κανείς...

Ο στρατιώτης Καραβάνας ζητήσε άδεια για να παντρευτεί.

Πόσον καιρό γνωρίζεις την άρραβοναστική σου; τον ρωτάει ο λοχαγός.

Μία βδομάδα, κύριε λοχαγέ.

Πολύ βιάζεσαι, παλληκάρη μου! Περιμένε άλλους δυο μήνες, κι αν κατόπιν θέλεις ακόμα να παντρευτείς, θα σου δώσω την άδεια.

Σε δυο μήνες, ο Καραβάνας ξαναδραγνίζει στην αναφορά κι' υπενθυμίζει στο λοχαγό την υπόσχεσή του.

Μπράβο σταθερότης! του λέει εκείνος με θαυμασμό. Δεν πίστευα ποτέ ότι ένας νέος της εποχής μας θα ενδιαφερόταν επί τόνον καιρό για την ίδια κοπέλλα...

Μά ποιος σάς είπε πως είναι η ίδια κοπέλλα, κύριε λοχαγέ;...

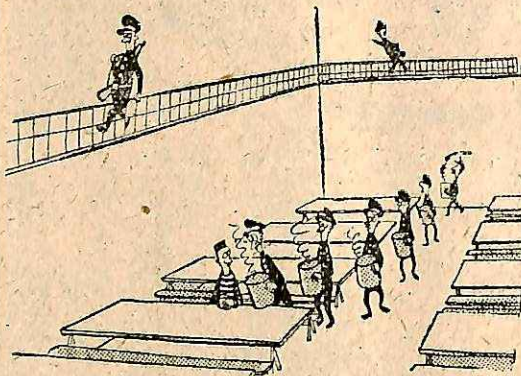
— Έγραφα ένα σωρό ποιήματα, άλλα, αυτά θα δημοσιευθούν όταν πεθάνω.

Και οι άτυχες φίλοι εν χορώ:
— Ο Θεός να σου δίνει χρόνια φίλε μου!

— Κλείσε τα μάτια, σε παρακαλώ, παππού!

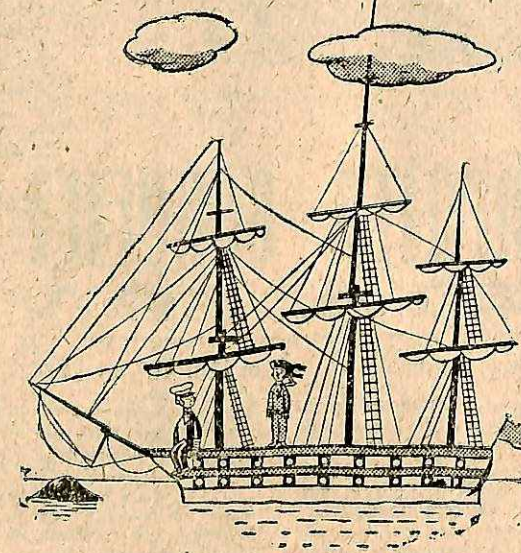
— Γιατί, παιδί μου;

— Γιατί άκουσα τη μαμά να λέγει προχθές του μπαμπά πως θα κλείσεις τα μάτια θα πάμε να μείνουμε στο δικό σου σπίτι!

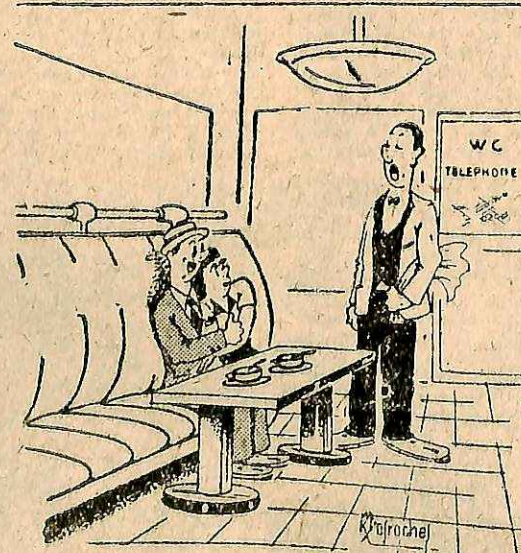

ΣΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ

— Τυχερό!... Σήμερα θα φας όσο θέλεις... Όλοι οι συναδέλφοί σου δραπέτευσαν!...

— Σκαλώσαμε...
— Σε καμιά ύφαλο;
— Όχι, σ' ένα σύννεφο!...

— Θα κλείσωμε!...
— Επί τέλους θα βρούμε λίγη ησυχία!...

Χά! Χά! Χά!...

Τρία μικρά κοριτσάκια συζητούν σε μία γωνιά, κρατώντας ακόμη στα χέρια τους τα δώρα που πήραν προ ολίγου απ' το Χριστουγεννιάτικο δέντρο.

— Ξέρετε; λέει το πρώτο. Ο πατέρας μου και η μητέρα μου κερδίζουν τώρα πολλά χρήματα και αποφάσισαν ν' αποκτήσουν ένα παιδάκι. Παράγγιλλαν λοιπόν ένα στην Αλεξάνδρεια. Βρίσκεται τώρα στο δρόμο και θα φτάσει σε δυο μήνες. Μόλις μάς έρθει θα σάς το δείξω.

— Έμένα, λέει το δεύτερο, ο μπαμπάς και η μαμά μου που είναι πολύ πλούσιοι φέρνουν τα παιδιά τους απ' το Παρίσι, μέσα σε μεταξωτό κουτί και με άνθη. Γι' αυτό είναι και πολύ ωραία.

Η τρίτη μικρούλα παίζει με την κούκλα της και δεν λέει λέξη.

— Πές μας κι' εσύ, Μαράκι, από πού φέρνουν οι γονείς σου τα μικρά σου αδερφάκια; την ρωτούν οι άλλες...

— Α, έμένα, απαντά με άφελεια η μικρή, οι γονείς μου είναι φτωχοί και τα κάνουν μόνοι τους!...

Επειτα από μία ραγδαία βροχή, η οικογένεια του σαλίκαραου ξεκινάει για ένα μικρό περίπαιτο. Ο πατέρας πηγαίνει μπροστά, ακολουθούμενος απ' τη μητέρα κι' απ' τα σαλικάροπούλα. Σαφνικά, ο πατέρας σαλίκαραου, που αγρυπνεί για την ήθικη της μικρής οικογενείας του, βλέπει δυο γυμνασάλικους και φωνάζει αμέσως στα παιδιά του:

— Κλείστε τα μάτια σας! Δυο γυμναστές!...

Μια χαριτωμένη δακτυλογράφος παρατηρεί ότι οι διστακτικές της κοιλιές της αυξάνουν ανησυχαστικά... Έξω φρενών τότε, πηγαίνει να βρή τον υπάιτιο, τον προϊστάμενό της, και τον ρωτάει:

— Αυτή λοιπόν είναι η α ύ ξ η σ ι ς που μου υποσχέθηκαν;

Ο κ. Άνανις περιμένει μ' ανυπομονησία στον προθάλαμο της καμινικής κλινικής, όπου η γυναίκα του πρόκειται να φέρη στον κόσμο τον απόγονο... Τέλος, μία νοσοκόμος του λέει:

— Μπορείτε να μπήτε, κύριε. Μόλις ένας περνάει το κατώφλι, ο κ. Άνανις μένει στήλη αλάτος. Το νεογνίτσο είναι... άραπακι!

— Άλλα η γυναίκα του του λέει αμέσως, δίχως να τ'αχσά:

— Εσύ φταίς, με τη μανία που είχες διαρκώς να σβύνεις το φώς!...

Ένας γνωστός τσιγκούνης βγαίνει από ένα χορό, μαζί μ' ένα φίλο του. Στην έξοδο, δίνει ένα πεντοχίλιανο πουρμπουάρ στην υπάλληλη της γκαρνταρόμπας.

— Πώς τόπαθες να της δώσεις τόσα λεφτά; του λέει μ' έκπληξη ο φίλος του.

— Βλάκα! Δεν βλέπεις λοιπόν τί ωραίο παλτό μούδωσε;...

Μια στρυφή κι' ανοικονόμητη μητέρα πηγαίνει να επισκεφθή την κόρη της, που γύρισε μόλις απ' το γαμήλιο ταξίδι.

— Ξέρεις, μαμά, της λέει εκείνη, δεν μαλώσαμε ακόμη με τον άντρα μου, ούτε μία φορά!

— Α, έτσι; Και ποιος είναι ο υπάιτιος;...

να όντα, με κεφάλι πελώριο, μάτια τεράστια και στόμα μικρό και κατακόκκινο απ' το αίμα που ρουφούσε.

Την ίδια μέρα, ξέσπασε μία παράξενη και φοβερή καταιγίδα. Μία πυρίνη σφαίρα έπεσε σάν κεραυνός πάνω στο εργαστήριο του Μπουσάν και το κατέστρεψε ολότελα, μέσα σε λίγες στιγμές. Μόνον ο ακαδημαϊκός διασώθηκε απ' την καταστροφή. Είχε την πεποίθηση ότι αυτό που φάνηκε σάν κεραυνός, ήταν ένας μετεωρίτης, μία βολίδα. Και πραγματικά, μία έρρινα στα ύποπλα, κάτω απ' τα έρείπια του εργαστηρίου, δικαιώσε αυτή την υπόθεσή του: Η βολίδα βρισκόταν εκεί, χωμένη στο έδαφος!

Ήταν μία σφαίρα από παράδοξο ύλικό, σάν κρυστάλλινο γρανίτη. Ο Μπουσάν την κομμάτιασε λίγο-λίγο, προσεκτικά, με τη βοήθεια της Ζανέτ και του αδελφού του συνταγματάρχου Βευράκ. Όσο προχωρούσε στο έσωτερικό της, εύρισκε ένα δίκτυο σωληνών, που περιείχαν ένα θύρο παγώρηστος. Και στο κέντρο, θαμμένος μέσα στην πέτρα, βρισκόταν ένας άνθρωπος ανάσπαστος, παγωμένος, σκελετωμένος...

Ήταν ο συνταγματάρχης Βευράκ! Επέστρεψε απ' τον Άρη, με τον παράδεισο αυτό τρόπο... Ζωντανός ή νεκρός; Ο Μπουσάν ήταν βέβαιος ότι ζούσε ο ήρωας της εξερευνητικής του Άρεως — κι' άς μη παρουσιαζόταν κανένα σημείο ζωής. Με πολύωρες προσπάθειες, μ' έννοεις αιθέρες ηλεκτρικές εκκενώσεις και άλλα επιστημονικά μέσα, κατόρθωσε να τον συνεφέρει απ' την κατάσταση εκείνη της καταληψίας.

Ζανέτ!... τράυλισε με σβυσμένη φωνή ο Βευράκ, μόλις άνοιξέ τα μάτια του και κούταξε γύρω του.

Επειτα ξαναθυβλώθηκε η λήθαργο, και χρειάστηκαν πολλές ημερες για να συνέλθη τελείως, να ξαναβρή τις δυνάμεις του και να μπόρεση να διηγήθη την απίστευτη περιπέτεια του στον Μπουσάν, στην άγαπημένη του και στον αδελφό του.

Πέφτοντας πάνω στον Άρη, η βολίδα του είχε χαλάσει. Έτσι δεν είχε πιά κανένα μέσον επιστροφής. Βρισκόταν σε μία κοιλάδα με σπάνια και παράξενη ομορφιά. Εξ ουλούδια όλων των χρωμάτων και με αλλόκοτα ζώα.

Επειτα από λίγο, τον πλησίασαν οι πρώτοι Άρειοι. Ήσαν μικροκροκωμένοι, ήρμαιοι κι' ευγενικοί. Κυττούσαν με καταπληξή το Βευράκ και πιο πολύ ακόμη τη φωτιά πουχε άφαινε για να ζεσταθώ — σάν να μην είχαν ξαναβίη ποτέ κάτι τέτοιο.

— Αυτοί οι Άρειοι μοιάζουν με μάς, πρόσθεσε ο συνταγματάρχης.

— Υπάρχουν λοιπόν κι' άλλοι, διαφορετικοί; ρώτησε η Ζανέτ.

— Ναι!... Θα σάς εξηγήσω σε λίγο.

Κι' ο Βευράκ συνέχισε τη διήγησή του: Μία νέα Άρεια, η Αιολή, ήταν η πρώτη που είχε πιάσει φίλιες μαζί του. Κι' οι άλλοι έκαμαν το ίδιο. Στην άρχη, η συνεινότης γινόταν με νοήματα. Σε λίγες μέρες όμως ο Βευράκ είχε μάθει αρκετές λέξεις της γλώσσας τους. Η Αιολή, που ήταν εξυπνότερη, τον βοηθούσε πολύ σ' αυτό.

Ο Βευράκ της έζηνησε, όσο μπορούσε καλύτερα, τις συνήκες της ζωής στη Γη. Και ξέφευγε την έπιθυμία του να γνωρίση το έσωτερικό του Άρεως. Μά η Αιολή φάνηκε φοβισμένη και του είπε με περιεργό τρόπο πως δεν έπρεπε να προχωρήση ποτέ προς το Νότο. Ο συνταγματάρχης αποφάσισε... να

έπισκεφθή αυτό ακριβώς το μέρος. Ωστόσο δεν φάνερωσε την πρόθεσή του στην Αιολή.

Επειτα διαγράψανε τη ζωή του στον Άρη, που φοβόταν πως θα διαρκούσε πολλά χρόνια — αν όχι για πάντα... Οι Άρειοι έγιναν ύποπκοί του κι' η Αιολή γυναίκα του.

Οι Άρειοι φαίνονταν μοιρολατρικά πλάσματα που περιούσαν μία ζωή πρωτόγονη. Ωστόσο, ώριμια σημεία έδειχναν πως ήσαν άλλοτε πολύ πολιτισμένοι. Μά δεν ένοιούσαν να μιλήσουν ποτέ για το παρελθόν της φυλής τους.

Έδωσαν μόνο στον Βευράκ να καταλάβη πως ύπηνχαν στον Άρη κι' άλλα όντα, τελείως διαφορετικά... Και, μία νύχτα, ο συνταγματάρχης γνώρισε τα πλάσματα αυτά: Ήσαν οι Έρλουρς, κατι τεράστιες, αθροωπόμορφες, λυγερές, που διαγράφαν συνεχώς έπιθρομες κατά το χωρίο των Άρειων, τους άρπαζαν μέσα απ' τις καλύπτες τους και τους πηγαιναν στις μακρινές σπηλιές τους, για να τους πιάουν το αίμα και να καταβροχθίσουν τις σάρκες τους!

Μά τ'α φρικτά αυτά όντα της νύχτας δεν μπορούσαν ν' αντικρύσουν το φώς. Κι' έτσι οι Άρειοι είχαν βολή τώρα το καλύτερο όπλο ένα ναιτών τους: Τη φωτιά που τους είχε μάθει ν' ανάδουν ο Βευράκ! Στην πρώτη έπιδρομή τους, τους κινήησαν με δαδιά αναμμένα και τους έτρεφαν εις πυρήν. Ένας απ' αυτούς μάστιχα πληγώθηκε κι' έμεινε πεμμένος σε μία λώχη, όπου τον ανάκαλεψε την άλλη μέρα ο Βευράκ.

Η έπιστημονική περιέργεια του συνταγματάρχου νίκησε την άηδία που του προέβουσε το άπαιστο έκεينو όν, με το τριχωτό κορμί και τα γαμψά νύχια. Το πήρε μαζί του, περιποίηθηκε τις πληγές του και το κέλεσε σ' ένα μεγάλο κλουβί.

Σιγά-σιγά, ο Νυχτεριδάνθρωπος άχαισε να συνήθιση στην καινούργια ζωή του. Δεν φαινόταν πολύ στεναχωρημένος για την αλμυλωσία του, μά κι' είχε σβόνη τροφή. Ο Βευράκ του μασε μερικές λέξεις της γλώσσας των Άρειων, για να συνεινηθεί στοιχειώδως μαζί του.

Ο Νυχτεριδάνθρωπος τούδειχνε κάποια ευγνωμοσύνη. Όταν μάλιστα, ένα βράδυ, ο Βευράκ τον έγαλε απ' το κλουβί, τον πήρε μαζί του, ως ένα ξέφωτο του δάσους, κι' εκεί τον άφησε ελεύθερο, δεν δοκίμασε στην άρχη να φύγη. Σαφνικά όμως, χτύπησε τις φτερούγες του. Έβγαλε μία λαρυνγώδη φωνή και πέταξε μακριά.

Ο συνταγματάρχης περίμενε έκει, περιέργως να ιδή τι β' άπογίγη. Πέρασαν δυο ώρες περίπου. Επειτα άκούστηκαν βαρυά φτερουγίσματα. Έπαιναν δεκάδες Νυχτεριδάνθρωποι!...

Ο Βευράκ φοβήθηκε και θέλησε να φύγη, άλλα δεν πρόφτασε. Οι Νυχτεριδάνθρωποι τούρριξαν ένα δίχτυ, τον τούλεαν μέσα, τον σήκωσαν ψηλά και πέταξαν προς το άντρο τους!

Κατοικούσαν σε μία άπέραντη

σπηλιά, με σκοτεινούς θόλους και με σταλακτίτες. Εκεί μέσα άφηναν τον αλγμάλωτο τους, τυλιγμένο πάντα με το δίχτυ. Ο Βευράκ περίμενε να τον καταβροχθίσουν. Μά τα τεράτα — μυριάδες ολόκληρες απ' αυτά — δεν τον πείραξαν. Τον περικύκλωσαν μόνο, για να τον ιδούν καλύτερα με τα φωσφορίζοντα μάτια τους, και γρούλλιζαν θυμωμένα.

Ο Βευράκ μάντεψε πως θα τον κρατούσαν για όμηρο, γιατί καταλάβαιναν πως, δίχως αυτόν, οι άπλοικοί Άρειοι της κοιλάδας θα ξαναγίνονταν, πάλι τα άνιοχουρα θύματα τους. Τούδιναν να φάη κρέας, φάρια, φρούτα. Τον άφηναν να κυκλοφορή ελεύθερα μέσα στη σπηλιά. Μά του ήταν άδύνατον να βγίη απ' αυτήν, χωρίς νύχτη φτερά. Γιατί η έξοδος της βρισκόταν σ' ένα κατακόρυφο θυμωμένο, σε ύψος 300 μέτρων απ' την κοιλάδα.

Ο συνταγματάρχης προσπάθησε ότι είχε όποιαδήποτε στην τύχη του. Άλλα είχε καταστρώσει ένα σχέδιο άποδράσεως. Στο διάστημα της ήμέρας, όταν οι Νυχτεριδάνθρωποι κοιμόντουσαν, μετά το νυχτερινό κινήη του, αυτός έργαζόταν για να φτιάχην ένα πρωτόγονο αεζέλιπτο. Κι' όταν το έτοιμάσε, μία χαρυνική πήδησε στο κενό, απ' την έξοδο της σπηλιάς.

Άλλοιμονο όμως! Είχε βιασθή πολύ, δεν είχε περιμένει να φωτίση καλά... Κι' ένας Νυχτεριδάνθρωπος, που έπέστρεφε καθόν σαθρήμένος απ' το κινήη, τον άντελήφθη, χύθηκε, τον άρπαξε με τα νύχια του και τον τράβηξε πάλι μέσα στη σπηλιά.

Έξαγριωμένα τότε, τ' άλλα τεράτα όμησαν για να τον κατασπαράξουν. Μά, στην κρίση έκείνης στιγμής, έμφανίσθηκαν μέσα στη σπηλιά κάμποσοι Άρειοι, με την Αιολή έπικεφαλής. Είχαν ανοίξει μίαν όπλοιο κι' είχαν φτάσει ως το άντρο των Έρλουρς, για να γλυτώσουν τον προπάτη τους! Τα άναμμένα δαδιά που κρατούσαν σκόρπισαν τον πανικό στους Νυχτεριδάνθρώπους. Ο Βευράκ έβγαλε τότε τους όπλκούς του ν' άναφουν μία μεγάλη φωτιά στη μέση της σπηλιάς, κι' οι Έρλουρς έπεσαν ένας-ένας μέσα σ' αυτή και κάπναι, σάν τις πεταλούδες που τις τραβάει το φώς...

Επειτα ο Βευράκ κι' οι Άρειοι πήραν το δρόμο της έπιστροφής προς το χωρίο τους. Η Αιολή ήταν τρισευτυχισμένη, γιατί είχε σώσει τον άγαπημένο της. Ωστόσο, μερικές λέξεις της τούδωσαν να καταλάβη ότι δεν είχε γνωρίσει άκόμη όλους τους φοβερούς κινδύνους και τα μυστήρια του Άρεως...

Καθώς περνούσαν ένα πυκνό δάσος, η Αιολή άνατίχισε και σφίχτηκε τρέμοντας πάνω στο Βευράκ.

Δεν ξέρω... του είπε. Μαύ φάνηκε πως ένα παγωμένο χέρι άκούμπησε στα καλλά μου.

Εκείνος την καθήσυχασε, βεβαιώνοντας την πως την ξεγελούσαν τα ιταραγμένα νεύρα της. Κι' όμω, όταν πρόσεε κι' αυτός, νό...

Μυρέσις Τοτορίες

Οφθαλμόν... άντι οφθαλμού!..

Ένας καθολικός άδός κι' ένας ραββίνος συνταξιδεύουν με το τρένο. Ο άδός βγάλε απ' το πανέρι του ένα κομμάτι ζαμπόν και προσφέρει λίγο στο ραββίνο.

— Όχι, ευχαριστώ, του λέει εκείνος, μου το άπαγορεύει η θρησκεία μου.

— Κρίμα, απαντά ο άδός. Είναι τόσο ωραίο πράμα!

— Όταν φτάνουν στο τέρμα του ταξειδιού τους, ο ραββίνος άποχαιρετά τον άδός.

— Τά σέθη μου στην κυρία σας, του λέει.

— Μά δεν είμαι παντρεμένος, του εξηγεί ο άδός. Μου το άπαγορεύει η θρησκεία μου.

Κι' ο ραββίνος:
— Τί κρίμα! Είναι τόσο ωραίο πράμα!...

μισε πώς άκουσε γύρω τους παρά-
ξενα, έλαφρά φτερουγίσματα, χω-
ρίς να βλέπει άπολύτως τίποτε.
Τη δεύτερη μέρα της πορείας, ή
μικρή ομάδα βγήκε απ' το δάσος
και συνάντησε μπροστά της ένα
παράξενο κοκκινωπό λοφο... Μά
οχι, δεν ήταν λόφος! Ήταν ένα
τεράστιο σύννεφο από άπειρα μι-
κρά φυτά, που κυματίζουν άρ-
γόν στον άνεμο.

Επρόκειτο τώρα να βρής ο Βευράκ
ένα τρόπο, για ν' ανοίξουν δρόμο
ανάμεσα στ' «αερόφυτα». Σκέφθη-
κε λοιπόν ότι το καλλίτερο θάταν
ν' ανάψουν μία φωτιά. Ο καπνός
θ' ανάγκαζε ίσως τα εύαίσθητα έ-
κείνα φυτά ν' αποτραβηχτούν.
Πραγματικά, ή πρόβλεψη του έπα-
ληθεψε: Ένα μεγάλο κανάλι ά-
νοίξε ανάμεσα στα αερόφυτα. Ο
Βευράκ κι' οι Άρειοι άρχισαν να
προχωρούν μέσα σ' αυτό.

Ξαφνικά όμως ή φωτιά πίσω
τους έσβυσε μόνη της, σαν νάχε
διασκορπίσει κάποιος το σωρό τών
ξύλων και κών ξερών χορταριών...
Κάποιος!... Μά ποιος ήταν αυ-
τός;

Τα καταραμένα φυτά ζύγισαν
άμέσως κι' έκλεισαν πάλι το δρό-
μο, μπροστά και πίσω! Ο Βευράκ
βρέθηκε ανάμεσα τους, πνιγμένος
απ' την άπαισία εκείνη φυτική μα-
ζα! Άκούσε τις κραυγές άπελπι-
σίας, τα βουγγήτα τών Άρειών,
και λυσσόσε γιατί ήταν άνικανός
να τους βοηθήσει.

Ακόμη κι' ή Αιόνη δεν βρισκό-
ταν πιά κοντά του.

— Ρομπέρ!... του φώναξε Ικε-
τευτικά. Βοήθεια, Ρομπέρ!...

Ο Βευράκ προσπάθησε να
προχωρήσει προς το μέρος απ' ό-
που έρχόταν ή φωνή της. Άλλά
κάθε κίνησή του, γινόταν όλο και
πιο πενιχό το δίχτυ, μέσα στο ό-
ποιο ήταν πιασμένος.

6ον "Αν μία χειρονο-
μία μου τα άπωθούσε,
ξανάρχονταν άπά νω
μου, άμέσως έπειτα,
πιο πολυάριθμα!

Η μάζα τους έδάραινε πάνω
στο κεφάλι μου, ν' έσφιγγε ά-
πο παντού, έτσι, που δεν μπο-
ρούσα πιά να κάνω ούτε μία
κίνησι. Δεν άνάσαινα σχεδόν
πιά.

Συγχρόνως, απ' αυτό τόν
δγκο τών φυτών — που, καθέ-
νας τους ξεχωριστά, δεν είχε
καμμία μυρωδιά — έδρανε μία

όσμη βαρεία, δυσώδης, που ά-
νέβαινε άργα στο μυαλό μου
και με βύθιζε σε λήθαργο.

Καταλάβαινα πώς, σε λίγο,
ή όσμη αυτή θα ήταν θανατη-
φόρα, όπως ή μυρωδιά της πα-
σχάλιας και του Ινδικού ύακίν-
θου, μέσα σε κλεισμένο δωμά-
τιο. Δεν έβλεπα πιά. Μία θα-
βεία νύχτα με τριγύριζε, μία
δριμεία γύρις έμπαινε μέσα
στα μάτια μου και μου στεκό-
τανε στο λαιμό. Είχα χάσει
ευθύς έξ άρχής, την ικανότητα
του προσανατολισμού. Δεν ήξε-
ρα πιά, καθώς δοκίμαζα να
προχωρήσω, αν βυθίζομουν
πιο πολύ μέσα στην κυματι-
ζουσα εκείνη χορτοβάσσσα, ή
αν διευθυνόμουν προς τόν ά-
νοιχτό κάμπο.

Το θάρρος και ή έξυπνάδα
δεν μπορούσαν να μου χρησιμέ-
ψουν σε τίποτε, εναντίον αυτού
του τυφλού, του κτηνώδους, θα
έλεγα, φαινομένου...

Δεν είχα πιά ούτε τη δύναμι
να παλέψω. Για μία στιγμή,
σκέφτηκα πώς, αν έμενα άκίνη-
τος, τα φυτά θ' άραιώναν και
πώς με τις χειρονομίες μου
τάκανα νάρχωνται πιο πολλά
άπάνω μου. Άλλ' είχα γελα-
στή. Η άκίνησή μου δεν είχε
άλλο άποτέλεσμα παρά να σφι-
χθώ γύρω μου πιο πολύ τις φυ-
τικές μάζες που με πνίγανε.

Δεν αγωνιζόμουν πιά παρά με
μεγάλη άδυναμία, γιατί ήμουν
δεδοσμένος πώς όλος μου ο προ-
σπάθειες ήσαν άνώφελες.

Σε μία στιγμή, σκόνταψα
πάνω σε μία πέτρα, το πόδι
μου γλύστρησε, έπεσα και πι-
στεψα πώς δεν θα μπορούσα
πιά να σηκωθώ. Το κατάρθα-
σα όμως, με μεγάλη προσπά-
θεια. Κι' άκουσα τότε την ά-
πελπισμένη φωνή της Αιόνης
να φτάνη στ' αυτιά μου:

— Ρομπέρ! Ρομπέρ!...

Η φωνή της έμοιαζε σδυ-
σμένη, μακρινή.

Καταλάβα τότε πώς, όλες
οι προσπάθειες που έκανα για
να την πλησιάσω, είχαν ως ά-
ποτέλεσμα να μεγαλώσουν την
άπόστασι που μάς χώριζε.

Έκανα μίαν άπελπισμένη
κίνησι. Όρμησα στ' αυτιά μου,
χαμηλωμένο, μέσα σ' αυτή την
ελαστική μάζα.

Αρπάξα χούφτες απ' αυ-
τά μέσα στα δάχτυλά μου, τα
κομμάτια, άλλ' όλα αυτά δεν
κατάφεραν παρά να δημιουρ-
γήσουν μπροστά μου ένα άνοιγ-
μα, που άμέσως ξανάκλεινε.

Η διέγερσί μου, που την με-
γάλωνε πιθανόν ή μυρωδιά έ-
κείνη που με ζάλιζε, έρτασε
στην τρέλλα. Ουαάναι ότι δαγ-
κώνα σαν μακριασμένος τούφας
ολόκληρες από τα διαβολικά έ-
κείνα φυτά.

Ξαφνικά, τα πόδια μου σκόν-
τασαν πάνω σ' ένα κορμί έα-
πλωμένο. Έσκυφα, δαγκώνοντας
μια κραυγή άπελπισίας, για-
τί νόμισα πώς ήταν το κορμί
της Αιόνης. Άλλ' είχα γελα-
στή: Από τα γένηα, που πιά-
σανε τα χέρια μου, καταλάβα
πώς ό πεσμένος ήταν ένας Ά-
ρειος. Άκούμπησα το χέρι στο
στήθος του: Η καρδιά του δεν
χτυπούσε πιά, και τα μέλη του,
μολονότι ακόμη ζεστά, ήσαν ά-
καμπτα.

Τέλος, τα δάχτυλά μου μου-
σκεύτηκαν από ένα ύγρο χλια-
ρό, που δεν μπορούσε νάνε άλ-
λο από αίμα.

Την ίδια στιγμή, ένοιωσα
στο πόδι ένα δυνατό κάψιμο.

Είχα πατήθει πάνω σ' ένα
από τα πηλίνα εκείνα βάζα,
που χρoσίμεναν για να μετα-
φέρουν τη φωτιά, και που ό
Άρειος, πέφτοντας, το είχε ά-

φίσει να κυλήσει στο έδαφος.

Δεν στάθηκα να ιδώ πώς ό
δυστυχισμένος αυτός είχε σκο-
ταθής, ενώ έγώ ήμουν ακόμα
ζωντανός. Έπιασα το βάζο ά-
πο το χερούλι του του, με χέ-
ρι που έτρεμε από τη χαρά.

Διέβλεπα ήδη ένα μέσο σω-
τηρίας.

Ψάχνοντας χωρίς να λογα-
ριάζω τα έγκαύματα, μάζεψα
τά άναμμένα κάρβουνα, που εί-
χανε σκορπίσει, κι' άρχισα να
τά φυσάω, στην άρχή σιγά,
για να διώξω το λεπτό στρώ-
μα της στάχτης, που τα σκέ-
παζε, έπειτα πιο δυνατά, ως
που σηκώθηκε μία μικρή γαλά-
ζια φλόγα.

Τότε, έριξα πάνω στα κάρ-
βουνα δυο-τρία αερόφυτα, και
είδα με πραγματική χαρά, ν'
ανάβουν και να καίγονται πάνω
στη φωτιά εκείνη, που την φυ-
σόουσα λαχναρίζοντας.

Όταν τα πρώτα καήκανε,
έριξα κι' άλλα, και ύψώθηκε
ένas μικρός στρόβιλος καπνού.
Φαρνιζόμουν, έβηχα, πνιγό-
μουν, άλλ' εκείνο, που είχα έλ-
πίσει, πραγματοποιήθηκε.

Κυνηγημένα από τόν καπνό,
τα αερόφυτα άπομακρύνθηκαν,
μ' όλη την ταχύτητα τών δο-
νούμενων φύλων τους.

Αιχμαλώτης!

Άρχισα να τάλαντεύω το δο-
χείο με τη φωτιά, σαν θυμα-
χίρι, σκορπίζοντας παντού τόν
καπνό, και, σε λίγο, δημιουρ-
γήθηκε γύρω μου ένα κενό ά-
κετό ώστε να μπορώ ν' άνα-
πνέω και να βλέπω, σαν από
το βάθος ενός πηγαδιού, τη
στρογγυλή κηλίδα του γαλά-
ζιου ούρανού, πάνω στο κεφάλι
μου.

Ημουν μεθυσμένος από χα-
ρά, πιο εύτυχισμένος από την
ιδέα που είχα σκεφθής, και που
ήταν όωστός άπλουστατη, πα-
ρά αν είχα κάνει τη μεγαλειτέ-
ρη φέουσα!

Η Αιόνη θα γλύτανε, κι' ί-
σως- ίσως κι' όλοι οι Άρειοι.
Όρμησα ίσια μπροστά μου,

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Ζητείτε από τούς παντοπώ-
λας τα άλλαντικά σας να
είναι του έργοστασίου

Γ. ΜΑΡΟΥΛ ΚΗ

Όδός 25ης Μαρτίου 25 ε
Πειραιεύς

ΖΕΡΣΕΥ

Όραιότατα
Παριζιάνικα
σέδια δια

ΔΩΡΑ

μοναδικά
Ποικιλία καλτσών
Τιμές λογικές

ΣΙΛΚΑ ΕΙΛΒΕΟ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 44
ΤΗΛ. 27.697

σπρώχνοντας, σαν σύννεφο, τ'ι
αερόφυτα.

Ένας άνεμοστρόβιλος που
σηκώνει χιλιάδες φθινοπωρινά
φύλλα, δεν έβδινε παρά μίαν
άμυδρή ιδέα εκείνου του παρα-
ξενού θεάματος.

Άλλά, ξαφνικά, ξαναγύρισα
πίσω. Η συνείδησί μου μ' έτυ-
πτε γιατί δεν φρόντινα, ευθύς
άμέσως, να περιποιηθώ τόν δυ-
στυχισμένο εκείνον. Άρειο,
που το δοχείο του με τα κάρ-
βουνα με είχε σώσει.

Τόν ξαναβρήκα χωρίς δυσκο-
λία. Ήταν σχεδόν παγωμένος,
δεν μπορούσε πιά να τόν ξα-
ναφέρω στη ζωή. Παραξενευτή-
κα όμως όταν είδα πώς το κορ-
μί του ήτανε καταματωμένο.

Πρόσεξα και είδα, στο λαιμό
του, ίχνη από δαγκωματιές, ό-
μοιες μ' εκείνες τών Έρλουρς,
άλλα πιο μικρές και πιο πολ-
λές...

Σ' αυτό το σημείο της αφη-
γήσεως του Διαπλανητικού Πε-
ριηγητού, ό Μπουσάν κι' ό Ζωρζ
Βευράκ κυττάζαν. Ο Φρύ-
μουκ κύτταζε το χέρι του που
ήταν ακόμα γεμάτο εκχυμώσεις.
Τώρα καταλάβαιναν πώς είχα-
νε, πριν, γελαστή και πώς δεν
ήτανε Νυχτερίδα-άνθρωπος αυτό
το τέρας που είχανε ιδή...

Ο συνταγματάρχης Βευράκ,
που δεν άντελλήθη αυτή τη σκη-
νή, εξακολούθησε τη διήγησί
του:

— Όλη μου ή χαρά έσδυ-
σε με μία. Οι Έρλουρς δεν

μπορούσαν να το είχανε κάνει
αυτό. Ποιά ήσαν λοιπόν τα ά-
γνωστα τέρατα, που ήσαν κρυμ-
μένα μέσα στη φυτική εκείνη
μάζα; Τί καινούργιους άγώνες
έπρόκειτο να κάνω; άναρωτιό-
μουν με άγανία. Ξανανοιωσα
έκείνο το παγερό ρίγος στη
σχοκοκαλιά, το σφίξιμο του
λαρυγγα, που είνε χαρακτηρισ-
τιστικά του φόβου. Κι' όωστό-
πρ, δεν έπρεπε να φοβάμαι, αν
ήξελα να βγώ ζωντανός από
αυτή τη θάλασσα τών αερόφυ-
των...

Προσπάθησα ν' έπιβληθώ
στον εαυτό μου, έριξα πάνω
στη δοχείο με τα κάρβουνα κι'
άλλα αερόφυτα, κι' άνοιξα να
προχωρώ, χωρίς να τολμή νά
στοαφή, γιατί φοβόμουν μ'
πως ιδώ πίσω μου καμιάν ά-
παισία μορφή μέσα στο σύν-
νεφο τών αερόφυτων.

Μ' όλο που έβάδιζα πολύ,
μου φαινόταν πώς δεν προχω-
ρούσα. Το στενό άνοιγμα, που
δημιουργούσε ό στρόβιλος του
καπνού, κλεινόταν άμέσως μό-
λις περνούσα κι' ή άτέλειωτη
εκείνη φυτική θάλασσα φαινό-
ταν ότι δεν είχε τέρας.

Άρχισε να με κυριεύη πα-
νικός.

Α! Να βγώ έπιτέλους από
αυτόν τόν άκεανό τών κινού-
μενων φυτών! Επίστευα πώς
δεν θα το κατάρθωνα ποτέ!

Όστόσο, το κατάρθωνα!

Ξαφνικά, τη στιγμή που ού-
τε το περιμένα, που νόμιζα
πώς ήμουν χαμένος μέσα στο
κέντρο της φυτοβάσσας,
βγήκα στο φως! Ο άπέραντος
ορίζοντας άπλώθηκε ξαφνικά
μπροστά στα μάτια μου. Ά-
ναπνέυσα με ήδονη τόν καθα-
ρό άέρα, ενώ, πίσω μου, το
άνοιγμα, που είχε δημιουργή-
σει το τέρας μου, μέσα
από τη μάζα τών αερόφυτων,
ξανάκλεινε όπως ή θάλασσα
όταν την σχίζει το κοράβι...

Έμεινα μερικά λεπτά της
ώρας σαν παραχαλινόμενος από
την άπρόσπτη εκείνη έπιτυχία,
όπου άσφαλώς ή τύχη είχε
παίξει το μεγαλύτερο ρόλο,
γιατί θυμόμουν πώς είχα άλ-

λάξει πολλές φορές διευθυνσι
και θα μπορούσα έτσι να περ-
πατώ ώρες ολόκληρες — και
μερες ίσως — προτού βγώ από
το φυτικό εκείνο σύννεφο.

Σε άποστάσι μερικων βημά-
των, είδα ξαφνικά ύπολειμμα-
τα φωτιάς, που την είχανε
σκορπίσει άγνωστα χέρια, κι'
άμέσως σκέφτηκα την Αιόνη.
Θάμουν ό τελευταίος παλάν-
θρωπος, αν την έγκατέλειπα,
και άναρωτιόμουν πώς μπορέ-
σα να την ξεχάσω, έστω και
μια στιγμή, ακόμα και μέσα
στην τρέλλα τού πανικού.

Χωρίς να σκεφθώ, ώρμησα
και πάλι μέσα στη μάζα τών
αερόφυτων, άλλ' αυτή τη φορά
άποφάσισα να βαδίζω όρο πιο
δυνατόν σε ίσια γραμμή, για
να μου είναι πιο εύκολος ό γυ-
ρισμός.

Φώναξα συγχρόνως μ' όλη
μου τη δύναμη. Καμμία φωνή
δεν άπάντησε στη δική μου.
Δεν είχα κάνει ούτε τριάντα
βήματα και σκόνταψα πάνω
στο πτώμα ενός Άρειου. Ή-
τανε ματωμένος στο λαιμό, ό-
πως κι' ό προηγούμενος. Προ-
χώρησα ακόμα, με το μυαλό
μου θολό από άπαισία προαι-
σθήματα.

Σε λίγο, βρήκα το κορμί της
Αιόνης.

Άναπνεε ακόμα αλλά πολύ
άδύνατα. Κι' αυτή ήτανε ση-
μαδεμένη με το ματωμένο ση-
μάδι του θανάτου!

Στην άναλαμπή της φωτιάς,
που την ποσούσα μ' όλες μου
τις δυνάμεις, με άναγνώρισε
και πήρε το χέρι μου με μίαν
απελπισμένη κίνησι, άρπάχη-
κε από τόν πονηλομένο μαν-
δύα μου, σαν τόν πνιγμένο που
πιάνεται από τούς βράχους
της άκτήας.

Τα φαινικά της μάτια εξέ-
φραζαν μίαν άνείπωτη παρά-
κλησι και τα παράξενα κοκκι-
νωπά μαλλιά της ήσαν άνα-
κατεμένα.

— Σώσε με! ψέλλισε. Ρομ-
πέρ, πάρε με!... Με σκότω-
σαν!...

Τότε, πρόσεξα πώς το πρό-
σωπό της ήταν κατ'απρο-
σώτο της το αίμα να είχε φυγεί
από τις φλέβες της, στο μι-
κρό αυτό διάστημα που είχαμε
χωρίσει.

Ημουν τσακισμένος από τη
συγκίνηση, από τη λύπη.

— Ναι, θα σε σώσω! Φώ-
ναξα. Σου το ύπόσχομαι.

Την σήκωσα, την στήριξα
στο άριστερό μου χέρι, άκουμ-
πώντας το κεφάλι της στον ώ-
μο μου, και ξαναάρχισα να βα-
δίζω.

Δυστυχώς, μέσα στην ταρ-
χή μου, είχα χάσει την αυτο-
κυριαρχία μου, που μου ήταν
άπαραίτητη. Δεν ήξερα πιά τί
διευθυνσι ν' ακολουθούσα, πή-
γαινα στην τύχη, και άργά,
γιατί κρατούσα την κοπέλλα
με τόν χέρι και το βάζο της
φωτιάς με το άλλο.

Υπόφερα φοβερό μαρτύριο,
νοιώθοντας πώς ή λίγη ζωή,
που άπόμεινε στο τρυφερό έ-
κτεινο πλάσμα, έφευγε κάθε
στιγμή.

Ξαφνικά, ένοιωσα ένα φιλί
πολύ έλαφρό στο μέτωπό μου,
το κορμί της Αιόνης σπάραζε
και τα χέρια της, που μ' εί-
χαν άγκαλιασμένο, έμειναν ά-
κίνητα. Ήτανε πεθαμένη!

Ημουν τρελλός από τη λύ-
πη, της μιλούσα, την φιλούσα,
δοκίμαζα να την ξαναφέρω στη
ζωή.

Μά είδα γρήγορα πώς όλα
ήσαν άνώφελα. Κανένας παλ-
μος δεν άνασκήανε το στήθος
της. Ημουν άπασχολημένος

με την άτυχη νέα και είχα ά-
κουμπήσει πλάι μου το βάζο
με τη φωτιά, χωρίς να προσέ-
χω τα αερόφυτα που άρχισαν
να με ξανακυκλώνουν, όταν μου
φάνηκε πως άκουσα ένα κο-
ροιδευτικό γέλιο στα βάθη της
φυτοβάσσας.

Την ίδια στιγμή, το δοχείο
μου κύλησε μακριά, σκορπίζον-
τας έδώ κι εκεί τ' άναμμένα
κάρβουνα, άκριβώς σαν κά-
ποιος να το είχε άναποδογυ-
ρίσει με μία κλωτσιά.

Άφηνοντας κάτω το κορμί
της νέας που υπήρξε για μένα
μια καλή φίλη, τόσο άφοισ-
μένη, ώρμησα να ξαναμαζέψω
τη φωτιά μου, χωρίς καν να
σκεφθώ τόν παραξενο τρόπο
με τόν οποίο είχε σκορπιστή.

Ξαπλώθηκα μέσα στα χόρ-
τα. Άλλά τη στιγμή που πη-
γαινα να πιάσω το βάζο, μου-
φυγε μέσα από τα χέρια,
στριφογύρισε, σαν νάθελε να
με κοροϊδέψη, και κύλησε πιο
πέρα, σκορπίζοντας και τα τε-
λευταία κάρβουνα, που είχανε
μείνει μέσα.

Την ίδια στιγμή, το εірωνι-
κό γέλιο, που είχα άκούσει πρό
όλγμου, άντήχησε και πάλι,
άλλά πιο κοντά αυτή τη φορά.

Ανατρίχιασα από φόβη.

Τώρα, βρισκόμουν μέσα σε
βαθύ σκοτάδι, θάμενος κάτω
από τ' αερόφυτα, και τόσο ά-
πογοητευμένος, ώστε έαπλωθη-
κα στο χώμα, πλάι στην Αιό-
νη, περιμένοντας το θάνατο.
Ένοιωθα πώς δεν θα είχα
να περιμένω ποτέ, γιατί άνα-
πνεα με κόπο, κι' από πάνω
μου το σκοτάδι γινότανε πιο
βαθύ και τα καταραμένα έκει-
να φυτά όλο και πνιγναναν.

Η βρώμερή εκείνη μυρωδιά,
που είχα νιώσει και πριν, με
ζάλιζε, με νάρκωνε.

Εκείνη τη στιγμή, είδα, μέ-
σα σ' ένα δευτερολέπτο, σαν

σε κινηματογραφική ταινία, ό-
λη μου τη ζωή, με τούς άνώ-
φελους άγώνες της, με τις
πραγικές της περιπέτειες...

Κι' όλα αυτά, για να κατα-
ποντιστώ σ' έναν άδοξό θα-
νάτο, σε έναν άγνωστο πλά-
νήτη.

Καθώς σκεπτόμουνα το πα-
ράξενο πεπρωμένο μου, μου
φάνηκε πώς ένα βάρος πιέζε
το στήθος μου, και, συγχρό-
ως, κάποιο πράγμα μαλακό
κι' έλαφρό, σαν χέρι, τυλιγό-
τανε γύρω από το λαιμό μου.

— Τ' όνειρό μου της περα-
σμένης νύχτας! φώναξα. Τα
φίδια!

Αργότερα, μπόρεσα να δια-
πιστώσω πως ό έφιάλης μου
ήτανε πραγματικός.

Άλλ' εκείνη τη στιγμή, ή
φαντασία μου δούλευε: μου
φάνηκε προφητική ή όπτασία
της περασμένης νύχτας!

Θέλησα να κινηθώ, ν' άναση-
κωθώ, ν' αγωνισθώ εναντίον
της φυτοβάσσας — γιατί
πίστευα πως είχα να κάνω με
τα αερόφυτα — αλλά δεν μπο-
ρεσα να κάνω την παραμικρή
κίνησι.

Τόσο από το φόβο, όσο κι'
από την άσφυξία, ένοιωσα πως
έχανα τις αισθήσεις μου...

★

Όταν ξύπνησα, είχα την
αίσθησι μίας φοβερής κούρα-
σης, ένός γενικού άποκαρώμα-
τος. Συγχρόνως, ήμουνά τόσο
έξασθενημένος, ώστε κοπίαζα
πολύ για να συγκεντρώσω τις
ιδέες μου.

Η συναισθησι ακόμα της ύ-
πάρξεώς μου της προσωπικό-
τητας μου, ήσαν συγκεχυμέ-
νες, όμιχλώδεις.

Δεν ήξερα πού ήμουνα, μό-
λις είχα το αίσθημα ότι ύ-
πάρχω.

ΜΙΑ ΖΩΝΤΑΝΗ ΚΟΥΚΛΑ

Η ζωντανή αυτή Χριστουγεννιάτικη κούκλα είνε η χαριτω-
μένη υπαλλήλινα και ήθοποιος του κινηματογράφου Σύντ
Τόφρις Τί ώραιότερο δώρο απ' αυτό θα μπορούσε να προσ-
φέρη επ' ευκαιρία τών εορτών ή νεαρή σπαρταί στούς άνα
τόν κόσμο θαυμαστούς της.

γελος, ύστερα από κοπια-
στικές προσπάθειες, κατάρθα-
σα να θυμηθώ. Άλλά, μέσα
στη μνήμη μου, έμενε ένα με-
γάλο μαύρο κενό.

Δεν μπορούσα να θυμηθώ τί
είχε συμβή από τη στιγμή,
που ένοιωσα να με τυλίγουν τα
αερόφυτα, ως τη στιγμή που
συνήλαθα.

Κύτταξα γύρω μου. Βρισκό-
μουνα σ' ένα κελλί τέλεια κυ-
βικό, όπου δεν φαινόταν ούτε
πόρτες, ούτε παράθυρα. Τα
τοιχώματα ήσαν φτιαγμένα
από ένα είδος γυαλιού ή κρύ-
σταλλου, έλαφρα σκιερό. Ε-
πρόσεξα πως αυτό το γυαλί ή-
τανε διατρητό από χιλιάδες
τρυπίτσες μικρές, σαν από λε-
πτές βελόνες απ' όπου έμπαι-
νε ό άέρας, χωρίς να μπορεί
καείναι να ιδή έξω. Άλλά, εκείνο
που με παραξένεψε πιο πολύ,
ήταν ότι υπήρχε, στο κέντρο
της φυλακής μου, μία μεγάλη
γυαλίνη λεκάνη, γεμάτη αίμα!

Έκαμα όλες τις δυνατές ύπο-
θέσεις, χωρίς να κατορθώσω
να μαντέψω πού μπορούσα να
βρίσκαμαι...

Ο χρυστάλλινος πύργος

Ός τότε, ό,τι είχα ιδή πάνω
στον πλανήτη "Αρη, δεν διε-
φερε και πολύ από ό,τι ύποθε-
ταμε πως θα βρούμε εκεί πά-
νω. Όλα τα άυτα, που είχα
συναντήσει ως τότε, είχανε
σχεδόν τα άνάλογά τους στη
γη. Είχα περάσει από τρομε-
ρους κινδύνους, άλλα είχα τη
δυνατότητα ν' αγωνιστώ. Τώρα
όμως δεν ήτανε το ίδιο. Εμ-
παίνα πιά στην Περιοχή του
Άγνώστου, πατούσα στο κα-
τώφλι ένός Κόσμου Μυστηριώ-
δους, από τόν όποιον άγνοούσα
τα πάντα και καταλάβαινα
πώς, τα μέσα που είχα μετα-
χειριστή ως τότε, για να ύ-
περασπίσω τόν εαυτό μου, δεν
θα ήσαν, πιθανόν, καθόλου ά-
ποτελεσματικά εναντίον αυτών
των καινούργιων έχθρων.

Η όψι έξ άλλου της φυλα-
κής μου μαρτυρούσε έναν προ-
χωρημένο πολιτισμό. Οι κρυ-
σταλλίνες διατρητές πλάκες,
σε τέτοιες διαστάσεις άπαι-
τούν πολύπλοκα μηχανήματα,
καθώς ξέρετε, για να κατα-
σκευαστούν. Άλλ' εκείνο που
μ' έκανε να παραξενεύωμαι πε-
ρισσότερο, ήταν εκείνη ή λε-
κάνη με το φρεσκοχυμένο αίμα,
που την είχανε βάλει μέσα στο
κελλάι μου. Ήθελαν να μ' έξα-
ναγκάσουν να πιά, ή ήταν ένα
φριχτό σύμβολο για την τύχη
που μου έπιφύλασσότανε; Και,
άραγε, θα με κρατούσανε πολ-
λυν καιρό αιχμαλώτον μέσα σ'
έκείνο το κλουβί με τις γεω-
μετρικές γραμμές, όπου άσφα-
λώς θα κατέληγα να τρελλαθώ;
Κάθησα στο χρυστάλλινο πά-
τωμα — δεν υπήρχε κανένας
είδους καθίσμα μέσα στο κε-
λλάι μου — για να σκεφτώ με
την ήσυχία μου. Έδοκίμασα,
άλλά τού κάκου, να μαντέψω
πώς βρέθηκα εκεί περα.

Όπως σας είπα, υπήρχε ένα
σκοτεινό κενό στη μνήμη μου.
Από τη στιγμή που πεθάνε ή
Αιόνη, όλα ήσαν στην μνήμη
μου, σαν σκεπασμένα από
μιαν όμιχλη, άδιάπεραστη
παρ' όλες τις προσπάθειές
μου.

Αποφάσισα να μη σκεφτώ
πιά τα περασμένα, και, χωρίς
να χάνω καιρό, να κυττάξω να
βρώ έναν τρόπο για να δρα-
πετώσω.

Αυτό όμως μου ήτανε πολύ
δύσκολο, γιατί, καθώς σας εί-
πα, ένοιωθα μία φοβερή διανοη-
τική άκούρασι, μία βαθεία άπο-

κάρωσι, σαν εκείνη που πα-
θαίνει ο μορφομανής...

Απέδιδα αυτή την κατάστα-
σή μου στη μυρωδιά των αερο-
φύτων. Άλλα καταλάβαινα
πώς, σιγά - σιγά, αυτή η νάρ-
κη εξαφανιζότανε χωρίς στο
ζωογόνο αέρα, που άφιναν να
περνάει στο καλλι μου τα διά-
τρητα κρυστάλλινα τοιχώματα
του. Έκαμα πολλές φορές το
γυρο του κελλιού μου, που οι
διαστάσεις του ήταν περίπου
τεσσάρων μέτρων τετραγωνι-
κών.

Άλλ' όσο λεπτομερής κι' αν
υπήρξε η εξέτασή μου, δεν μπο-
ρεσα ν' ανακαλύψω κανένα ί-
χνος ανοίγματος, ούτε πόρτα,
ούτε παράθυρο, ούτε τίποτε α-
πολύτως.

Τα τοιχώματα ήταν μονο-
κόμματα και στο σκιάδες έ-
κείνο κρύσταλλο δεν φαινότανε
καμμία μυστική διάδοσις.

Έπρεπε όμως, ώστόσο, από
κάπου να είχα μπη εκεί μέσα.
Έχτυπησα το δάπεδο — κρυ-
στάλλινο κι' αυτό — αλλά ο
ήχος του ήταν παντού ο ίδιος.

Εμοιαζα με κανένα έντομο,
κλεισμένο μέσα σ' ένα χαρτό-
νινο κουτί : Το ίδιο ήμουν κι
εγώ ανίκανος για να ξεφύγω,
με μόνη τη διαφορά ότι δεν
είχα — όπως το έντομο — σα-
γόνια κατάλληλα για να ροκα-
νίσω τους τοίχους...

Κατέληξα στη σκέψη ότι μπο-
ρούσα, ίσως, να σπάσω το
κρυστάλλινο τοίχωμα, χρησιμο-
ποιώντας, γι' αυτό το σκοπό,
την κρυστάλλινη λεκάνη.

Κοιμάτιον λοιπόν τη λεκά-
νη, αλλά τα τοιχώματα, που
ήσαν πολύ παλαιά, ούτε ράγι-
σαν καν. Το μόνο που κατώρ-
θισα, ήταν να γδάρω ένα δα-
χτυλό και να γεμίσω αίματα,
από εκείνο που ήτανε στη λε-
κάνη...

Ήμουν θυμωμένος και τα-
πεινωμένος συγχρόνως.

Τίποτα δεν ήτανε πιο ταπει-
νωτικό για έναν επίσημο
σαν κ' έμενα, όσο το να με
σταματάει ένα απλό κομμάτι
κρύσταλλο.

Η πείνα, που άρχισε να με
βασανίζει, κεντούσε περισσότε-
ρο την εφευρετικότητά μου.
Άλλ' όσο κι' αν έσπαζα το κε-
φάλι μου, δεν κατόρθωνα να
βρω τίποτα.

Εμεινα πάνω από δυό ώρες
συμμετρώμενος σε μία γωνία,
σαν άγριο θηρίο στο κλουβί
του.

Τέλος, ή έμπνευσι που τόσο
έπιμόνα ζητούσα, μου ήρθε :

Θυμήθηκα ένα πείραμα, που
μιας έκανε ο καθηγητής μας της
Φυσικής, και που το τιτλοφο-
ρούσε : «Θαυμάσιος τρόπος
κοπής κρυστάλλου άνευ αδα-
μαντός».

Να λοιπόν τι έκανα : «Έκοψα
ένα κομμάτι του πούπουλινου
μανδύα μου, το τυλίξα σαν ταμ-
πόν, κι' άρχισα να τρίβω δυ-
νάτα μια γωνία του κρυστάλ-
λινου τοιχώματος. Ύστερα ά-
πό ένα τέταρτο, ή επιφάνεια
του κρυστάλλου είχε άναψει κυ-
ριολεκτικά».

Τότε έβριξα απότομα μερι-
κές σταγόνες αίμα στην καυ-
τερή επιφάνεια.

Ακουστήκε ένας τριγύρος και
το κρύσταλλο ράγισε.

Ξανάρχισα σε μίαν άλλη θέ-
σι, έπειτα σε τρίτη, σε τέταρ-
τη, με την ίδια επιτυχία.

Έσταξα ολοκληρωσ από τον
ιδρώτα, άλλ' ένα κομμάτι —
άρκετο για να περάσω — δεν
κρατιότανε παρά από ένα — δυό
πόντους, κι' έφτανε ένα σπρώ-
ξιμο για ν' αποσπαστή και να
πέσει προς τα έξω.

Σταμάτησα για μία στιγμή,
αναρωτώντας αν δεν θάκανα
καλύτερα να περιμένω να νυ-
χτώση για να βγώ, όπως θά-
χανε πιο φρόνιμο.

Ο θόρυβος του κρυστάλλου,
που βάσιμα φέροντας, μπο-
ρούσε να τραβήξει προς το μέ-
ρος μου τους δεσμοφύλακες
μου.

Εξ' άλλου όμως, σκέφτηκα,
πως, αν έρχοντουσαν να μ' έ-
πισκεφθούν, θάβλεπαν ασφα-
λώς το ραγισμένο κρύσταλλο
και θά καταλάβαιναν πως έτοι-
μαζόμουν να δραπέτεύσω.

Αποφάσιζα λοιπόν να μην
περιμένω, αλλά να έμπιστευθώ
στο καλό μου άστέρι.

Έδωσα λοιπόν ένα δυνατό
χτύπημα με το γόνατο στο ρα-
γισμένο κομμάτι και το κρύ-
σταλλο έπεσε χωρίς να προε-
ννήση το θόρυβο που φοβήθηκα,
κρινοντας από το πάχος του.

Ο αέρας και το φως μη-
κανε μέσα στο κελλι.

Βιάστηκα να έπωφεληθώ της
εύκαιρίας, και, σκύβοντας με
προφύλαξι, για να μην πληγω-
θώ από τις κοφτερές γωνίες,
βγήκα σε μία ταράτσα, που
βρισκότανε στο ίδιο επίπεδο
με το κρυστάλλινο έδαφος του
κελλιού μου.

Βρισκόμουνα στην όροφή έ-
νός γιγάντιου οικοδομήματος,
ένός πύργου, διαμέτρου πάνω
από πενήντα μέτρα, φτιαγμέ-
νου από το ίδιο σκιάδες κρύ-
σταλλο από το οποίο ήσαν και
τα τοιχώματα του κελλιού μου.

Όταν λ' έγω ένας πύργος,
θέλω να πώ ένα κυκλικό κτί-
ριο, γιατί το έσωτερικό του ή-
τανε κούφιο και σχηματίζε ένα
τεράστιο πηγάδι, που δεν μπο-
ρούσα να διακρίνω το βάθος
του.

Πολυάριθμα κελλιά, όμοια
μ' εκείνο από το οποίο είχα
βγί, έσχημάτιζαν, κατά δια-
στήματα, ένα είδος ελάνθων.
Είχα τότε την περιέργεια
να ιδώ με τί τρόπο έκλειναν
αυτά τα κελλιά.

Όπως έπρεπε να το είχα
φανταστή, κάθε τοίχωμα μετα-
τοπιζόταν ολόκληρο, γλυ-
στρώντας πάνω σε έγκοπη και
κρατιότανε στη θέσι του από
έναν απλό σύρτη, φτιαγμένο
από ένα μέταλλο κόκκινο και
λαμπερό, σαν όρειχαλκο.

ΑΛΕΚΤΩΡ

Mary Dunhill
NEW YORK - LONDON

Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΟΙΚΟΣ ΚΑΛΥΝΤΙΚΩΝ
MARY DUNHILL είναι η φίρμα των Καλλυντικών
που κατέκτησε όλες ανωτέρας τάξεις όλου
του κόσμου : τους άστέρους του Χόλλυγουντ.

ΠΑΝΗΡΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΚΑΛΥΝΤΙΚΩΝ

ΠΛΟΥΝΤΑΙ :

Είς το κατάστημα «BIBELOTS» Λεωφόρος 11.

Είς τή Φαρμακεία

Γ. ΓΕΡΟΥΛΑΤΟΥ Γιάν Σμάτς 2, • Κ. ΠΟΛΥΧΡΩΝΗ

Τσώρτσιλ 19' και Δ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗ Βουλής 11.

Γεν. Αντ/πος ΤΑΚΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΣ Κατήμα Bibelots ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 11 τηλ 33466

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ
Bébé Rose
ΕΡΜΟΥ 55

Ήτανε δηλαδή όμοια με τις
πόρτες που χωρίζουν τα κελ-
λιά των άγριων ζώων στα θη-
ριοτροφεία.

Άρχισα τότε ν' ανοίγω τις
πόρτες των γειτονικών κελ-
λιών, που όλα ήσαν άδειανά
και γυμνά. Άλλά, στο κέντρον
καθενός απ' αυτά, ξανόβρισκα
τη λεκάνη με το αίμα.

Σε πολλά κελλιά, ή λεκάνη
ήταν άδειανη και το αίμα στε-
γνυμένο, άλλ' είδα άλλες όπου
ή λεκάνη ήταν ακόμα μισογε-
μάτη σάμπως, ο φυλακισμένος,
προτού φύγει, να είχε πιή από
το αίμα εκείνο...

Ο κρυστάλλινος αυτός πύ-
ργος ήταν, όπως σας είπα, τε-
ράστιος. Η κυκλοτερής ταρά-
τσα, πάνω στην οποία βρισκό-
μουνα, και που δεν την προ-
στάτευε κανένα κιγκλίδωμα,
μου φαινόταν ατελείωτη.

Έσκυφα προς την άβυσσο,
που λαμπρόποιεσε από το
φως, και μέτρησα μέχρι τριαν-
ταεννία πατώματα από κιονί-
σκους, όλους διαφορετικού
χρώματος.

Κάθε κιονίσκος ήτανε χωρι-
σμένος από το διπλάνο του με
μία βαθεία «φωλιά», μία τρύ-
πα σκιερή, κι' όλες οι φωλιές
είχανε τις ίδιες διαστάσεις ά-
κριβως. Το σύνολον έδινε την
έντύπωσι μίας κολοσσιαίας κε-
ρήθρας, με παράλληλες σειρές
κελλιών.

Κάτω από το τριακοστό έν-
νατο πάτωμα, οι άχτίνες του
ήλιου δεν προχωρούσαν, κι' άρ-
χιζε το σκοτάδι, άφίνοντας να
μαντεύονται άλλα παρόμοια
πατώματα, σ' ατελείωτο βά-
θος.

Αναρωτιόμουνα με φόβη
αν αυτός ο πύργος, με την έ-
πιβλητική του μονοτονία, βυθι-
ζόταν ως τα έγκατα του πλά-
νητη, και άναζητούσα, αλλά
του κάκου, να βρω σε τί χρη-
σίμειαν αυτές οι βαθιές σπη-
λιές, όπου θα μπορούσαν να
στήσουν νιλιόδες, έκγοντά-
δες νιλιόδων έγκλήματα...

Οι στύλοι είχαν όλοι την ί-
δια φόρμα : κορμούς στρογγυ-
λούς, χωρίς καμμία διακόσμη-
σι, με δυο πατώματα για βάσι-
και έπιστέγασι.

Το κρύσταλλο, απ' το οποίο
ήσαν κατασκευασμένες, ήταν
χρωματισμένο ζωρά, και τα

κινόνκρανα άστραφτοκοπούσαν
σαν τεράστιες πολύτιμες πέ-
τρες.

Δεν έχόρταίνα να βλέπω, το
λαμπρόκομή τους με υπνώτι-
ζε, και χρειάστηκε να τιναχτώ
προς τα πίσω, γιατί ένιωθα να
με σέρνν το άστραφτερό βά-
ραθρο, και να με συγκλονίζει
ένα ρίγος λίγγου.

Κι' όλο αναρωτιόμουνα σε
τί άραγε, να χρησίμευαν οι
άτελείωτες έκεινες φωλιές.

Η πιο άληθοφανής υπόθεσι,
που έκανα, ήταν ότι βρισκό-
μουνα σε κάποια Άρεια κατα-
κόμβη, κάποιο τεράστιο κατα-
κόρυφο κοιμητήριο. Κάθε φω-
λιά, ασφαλώς, θα είχε δεχθή
το πτώμα ενός Άρειανού, βαλ-
σαμωμένου ή γινωμένου στά-
χτη.

Όστόσο, πολλές λεπτομέ-
ρειες δεν συμφωνούσαν μ' αυ-
τή την υπόθεσι :
Το γιγάντιο εκείνο οικοδόμη-
μα δεν έμοιαζε καθόλου με
τους τάφους που ξέρουμε, ό-
που φυτρώνουν τα φυτά που
άγαθουνε τα έρείπια. Καμμία
τούφα από πρασινώτα φυτά
δεν έσκαρφάλωνε ανάμεσα από
ρωγμές. Το κρύσταλλο είχε τη
λαμπερή καθαρότητα των και-
νούργιων πραγμάτων.

Δεν έδοκίμασα πιά να ξε-
γύσω αυτό το αίνιγμα, που, το
μέλλον, ασφαλώς, θα μου έδι-
νε τη λύσι του. Αποταραχτή-
κα με κόπο από τη γοητεία
του βαράθρου και κύτταξα τρι-
γύρω μου, από το τεράστιο έ-
κείνο ύψος, όπου βρισκόμουνα.

Ποτέ ένα τέτοιο καταπλη-
κτικό θέαμα δεν είχε φανερωθή
μπροστά στα μάτια μου, πού,
ώστόσο, είχανε συνηθίσει να
βλέπουν τόσα θαυμαστά πράγ-
ματα στον καινούργιο αυτόν
πλανήτη.

Μία θάλασσα μενεζελιά, με
κυματισμούς ζωρούς ροδίνους,
ένος ροδίνου σαν του άνθους
της ροδακινιάς, άπλωνότανε
έως την ακτή, που, από μα-
κριά, έμοιαζε μ' ένα σωρό από
γλειώδη σφουγγάρια, άνακα-
τεμένα με θαμνούς κοραλλίων
με ιδιότροπα σχήματα.

Φιόρδο σχηματίζονταν μέσα
στην ακτή αυτή, άκρωτήρια
προχωρούσανε στη θάλασσα,
με σχήματα ζώων χιμαιρικών
ή φανταστικών φυτών, κι' όλα
αυτά, σαν ντυμένα μ' ένα λευ-
κοκίτρινο χρώμα, αντίκαθρε-
φίζονταν στο ήρεμο νερό του
μενεζεδένιου άκεανού!

Πολύ μακριά, ένα ψηλό βου-
νό, μ' έξογκωμένες πλαγιές, με
κορυφή ίσια, στεφανωνόταν ά-
πό ένα λοφίο κόκκινων κα-
πνών : Ήτανε το πρώτο ήφαι-
στειο που έβλεπα στον Άρη.

Έκύτταξα πιο κοντά.
Καμμία δαδεκαρία κρυστάλ-
λινοι πύργοι, απολύτως όμοιοι
μ' εκείνον στην κορυφή του ό-
ποιου βρισκόμουνα, ύψωνον-
ταν πάνω από τη μενεζεδένια
θάλασσα, σχηματίζοντας ένα
ποικιλόχρωμο άρχιπέλαγος, μ'
όλα τα χρώματα του πρίσμα-
τος.

Επρόσεξα τότε ότι, έξωτε-
ρικά, οι πύργοι δεν παρούσιάζ-
αν κανένα άνοιγμα. Άπετε-
λούντο από άλληπαλλήλες σει-
ρές στύλων και άψίδων, αλλά
χωρίς βαθιές «φωλιές».

Η κατασκευή τους μου θύ-
μισε τις ζωγραφίες του πύργου
της Βαβέλ.

Έπεφτα από έκπληξι σε έκ-
πληξι, από θαυμασμό σε θαυ-
μασμό.

Ο πύργος, όπου βρισκόμουν-
α, ύψωνόταν, όπως και οι
γειτονικοί του, μέσα από τα

κύματα και δεν ζητούσα να κα-
ταλάβω με ποιά θαυμαστά τρό-
πο είχα μεταφερθή εκεί.

Αποφάσιζα να διατρέξω ό-
λη την ταράτσα. Από την άν-
τιθέτη πλευρά, ήσαν κι' άλλοι
πύργοι κ' έπειτα ή μενεζεδένια
θάλασσα κ' εκεί, μακριά, μία
γαλάζια άμυγδαλής γραμμή
μαρτυρούσε, ίσως, μίαν ή-
πειρο...

Ήμουν γοητευμένος απ'
αυτό το θεσπέσιο θέαμα.

Αν, μάλιστα, δεν πεινούσα,
ούτε θα σκεπτόμουνα καν πώς
να βρω τρόπο να δραπέτεύσω...

Μία βαθεία σιωπή άπλωνό-
τανε στο ήρεμο αυτό δελτίνο.
Δεν είχα ιδή ούτε άκούσει κανέ-
να, κανείς δεσμοφύλακας δεν
μ' είχε κυνηγήσει, και άναρω-
τιόμουν αν όλα αυτά δεν ήσαν
ένα όνειρο!

Μ' ένα άναστεναγμό λύπης
έστρεφα τα μάτια μου από
τον μυστηριώδη όρίζοντα, για
να συνεχίσω τον άγώνα για τη
ζωή και για την Έπιστήμη.

Για δεύτερη φορά, έκανα το
γύρο της κυκλικής ταράτσας.
Η λογική μου έλεγε πώς, για
να κατέβη κανείς προς τα κα-
τώτερα πατώματα, έπρεπε να
υπάρχη κάποια σκάλα ή —
πιθανόν — κανένα άσαναέρ.

Άλλά, σ' αυτό, γελιόμουνα :
Η λεία επιφάνεια της ταρά-
τσας φαινότανε νάναι μονο-
κόμηση.

Αν υπήρχε καμμία μυστική
καταπακτή, οι χαραμάδες της
ήσαν άδιόρατες στο ανθρώπι-
νο μάτι.

Δεν είχα πετύχει τίποτα, άλ-
λά δεν είχα χάσει το θάρρος
μου. Καταλάβαινα πώς δεν έ-
πρεπε να περιμένω να με κα-
ταβάλουν ή πείνα και ή κού-
ρασι, για να δοκιμάσω να σωθώ.

Σκεπτόμουνα πώς, αν μου ή-
τανε δυνατόν να φτάσω σε μία
απ' αυτές τις «φωλιές», που
ανοίγονταν άμέσως κάτω από
την ταράτσα, θα κατέληγα ά-
σφαλώς κάπου, γιατί αυτά τα
σκοτεινά άνοίγματα θα είχανε
κάποια έξοδο. Το πάν ήτανε
να φτάσω ως εκεί.

Δεν άργησα πολύ να βρω
τον τρόπο...

Το μηχανικό τσέπιο

Έβγαλα από την έγκοπη
της μιά από τις συρτές κρυ-
στάλλινες πόρτες, που έκλει-
ναν τα κελλιά και, σπάζοντάς
την, ξεκόλλησα το σύρτη, που
ήταν από κόκκινο μέταλλο.

Είχα τώρα ένα κομμάτι σί-
δερό μισού μέτρου μάκρους,
που το χρησιμοποίησα για να
σκάψω ένα βαθούλωμα στο κρυ-
στάλλινο γείσο της ταράτσας,
τόσο βαθύ, όσο μου ήτανε δυ-
νατόν.

Όταν τελείωσα, έχωσα το
σίδερο μέσα στην τρύπα και το
στερέωσα καλά.

Έπειτα έσχιζα ένα μεγάλο
κομμάτι από τον μανδύα μου
που, δεν έρω αν σας το είπα,
ήτανε φτιαγμένος από δέρμα-
τα πούπουλα τους.

Έξώλωσα αυτά τα δέρματα,
τα ένωσα, τάστριψα κ' έφτια-
σα έτσι ένα σχοινί δυό μέτρων
μήκους, που δοκίμασα τη στε-
ρεότητά του, τραβώντας το μ'
όλες μου τις δυνάμεις.

Έδωσα γερά το σχοινί αυτό
στο κόκκινο μέταλλο κι' άφέ-
θηκα να γλυστρούω ως τη «φω-
λιά» που ήταν από κάτω μου.

Η κατάβασι δεν ήτανε κα-
θόλου επικίνδυνη για έναν άν-
θρωπο συνηθισμένον στη γυ-
μναστική, όπως είμαι εγώ. Ό-
σοσο όμως, όμολογώ πώς, ά-

ταν κατάλαβα ότι ήμουνα κρε-
μασμένος πάνω από το στίλ-
πνο εκείνο βάραθρο, έκλεισα
τα μάτια και χρειάστηκε να
καταβάλω όλη μου τη δύναμη,
για να μην υποκύψω στον ί-
λιγγο.

Μόλις τα πόδια μου άγγί-
ξανε την άκρη του γείσου, σπη-
ρίχτηκα καλά και, σε λίγο,
βρισκόμουνα ανάμεσα σε δυο
άστραφτερές κολώνες από γα-
λάζιο κρύσταλλο.

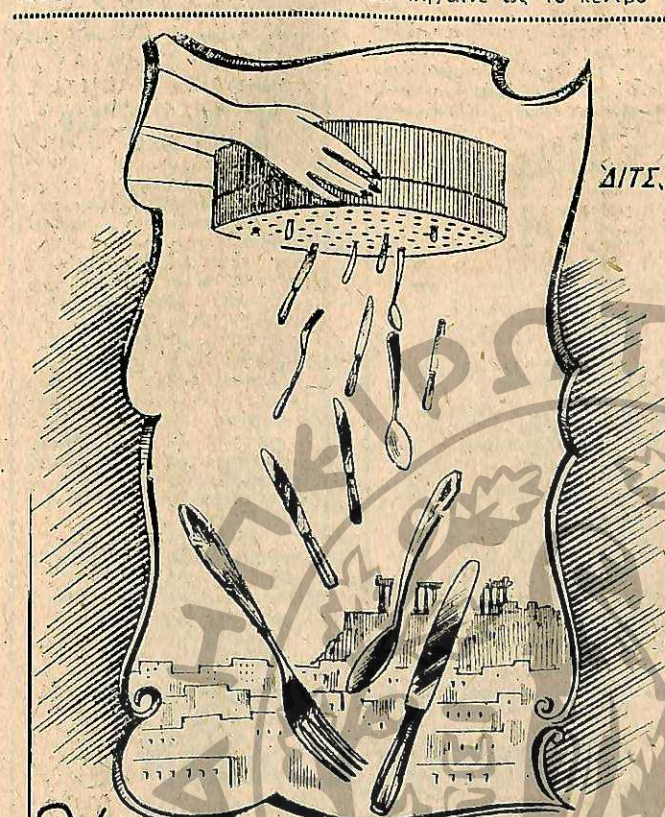
Αναπαύθηκα λίγο, ύστερα
απ' αυτή την προσπάθεια που
κατέβαλα και που ένιωθα πώς
θα μου ήταν άπολύτως άδύνατο
να την επαναλάβω.

Δεξιά μου, κ' άριστερά μου,
βρισκονταν δυό λεκάνες όμοιες
μ' εκείνη που είχα βρή στο
κελλι μου, γεμάτες αίμα.

Δεν ήθελα να έμπρεαστώ
απ' αυτό το άπαισίο προμήνυ-
μα. Μου έφτανε ή χαρά που
ένιωσα, όταν διαπίστωσα πως
οι δυό έκεινες «φωλιές» όπως
τις έλεγαν στην άρχη, ήσαν, ό-
πως το είνα υποθέσει, είσοδοι
δυό διαδρόμων, που έκαναν τον
κύκλο του πύργου.

Έδωδισα λοιπόν τολμηρά
μέσα στο μισοσκόταδο, από
μία γαλαρία με έλαφρη κλίσι,
και, ύστερα από μερικά δήμα-
τα, μπήκα σε μία άλλη γαλα-
ρία, κυκλική, που άκολουθούσε
όλο το περίγραμμα της ταρά-
τσας.

.....

Κατόπιν άυστηράς έπιλογής
από την παγκόσμιον αγοράν
είμεθα άδυναγωνιστοι είς τα
ΜΑΧΑΙΡΟΤΗΡΟΥΝΑ
Λ. ΝΗΞΙΩΤΗΣ
Ιταδίου 9 και Κολοκοτρώνη
1899-1949

Σας είπα, πρό όλίγου, για
το μισοσκόταδο που βασίλευε.
Πραγματικά, βρισκόμουνα μέ-
σα σ' ένα φώς γκριζό σαν τον
δελτίνο, γιατί οι γαλαρίες
δεν έφωτίζονταν παρά από το
λιγιστό έξωτετικό φώς που ά-
φινε να μπαίνει το κρυστάλλινο
προπύργιο.

Ήταν ένα φώς άδέβαιο, ό-
νειρώδες, όπου οι σκιές των
διαφανών στύλων διαγράφονταν
με χρώματα μισοσβυσμένα...

Το έδαφος της κυκλικής γα-
λαρίας, ήταν επίσης επικλινές
έλαφρά, και γύριζε, γύρω από
το κτίριο, σπειροειδώς, συνδε-
όμενο, σε κάθε διαδρόμους που έρχονταν
από τις «φωλιές».

Κατέβηκα επί ώρες ολόκλη-
ρες.

Όμολογώ ότι ή περιέργειά
μου ήταν τόσο έξεγερμένη, από
αυτή την παράδοξη οικοδομή,
ώστε δεν σκεπτόμουνα πιά, ου-
τε την κούρασι, ουτε την πεί-
να που με βασάνιζε.

Τέλος, έφτασα σ' ένα πά-
τωμα, όπου ατελείωτες άλλες
γαλαρίες έρχονταν να διακλα-
δωθούν κάθετα πάνω σ' αυτήν
που άκολουθούσα κι' έφευγαν
σαν άκτινες, προς όλες τις δι-
ευθύνσεις.

Η ατελείωτη εκείνη σπειρο-
ειδής «σκάλα» εξακολουθούσε,
από πιο κάτω, και ασφαλώς,
θα πήγαινε ως το κέντρο της

.....

Την άνοιξα χωρίς δυσκολία,
και βρέθηκα μέσα σε μία ψηλή
αίθουσα, που ή θεά της μου
άπέσπασε μία κραυγή θαυμα-
σμού.

Από κάτω τεράστια παράθυ-
ρα, φτιαγμένα από κρύσταλλο
ολοκάθετο, που τα πλαισίωσαν
στήλες από κόκκινο μέταλλο,
φαινόταν — ως εκεί που έ-
φτανε το μάτι — ένα υποδρύ-
χιο τοπίο.

Λόχμες από κοράλλια, ά-
σπρα και ροδίνα, διαδέχονταν
άλληλοδιαδόχως ξανθά λειβά-
δια από φύκια όλων των ειδών,
σε μία ατελείωτη ποικιλία.

Τα θαυμάσια λουλούδια άν-
θίζουν μέσα από θάλασσες τού-
φες, που μου θύμιζαν την όρ-
γιάδη βλάστησι της Κεντρώας
Αφρικής.

Μερικά δενδροειδή φύκια εί-
χανε κάτι παράξενους καρπούς,
που μοιάζανε με τον άνανρα ή
τη μπανάνα της γης μας.

Υπήρχαν, κάλυκες λουλου-
διών τόσο πλατείς, όπως ή Βι-
κτόρια Ρετζίνα, το περίφημο
λουλούδι της Αυστραλίας, που
είνε ένός μέτρου.

Λιάνες μιάς άπαράμιλλης έ-
λαφρότητας, μ' ένα γλυκύτατο
πορφυρό χρώμα, άπλωνόταν
έδω κι' εκεί.

Άλλού, υπήρχε ένα δάσος ά-
πό γιγάντιους φυκούς, με κορ-
μούς χρώματος σκουτείνου κόκ-
κινου, με πλατεία φυλλώματα
κεχρυσωμένα, που έφθισσαν
στο παραμικρό κύμα.

Άλλ' εκείνο που μου έκανε
περισσότερη έντυπσι, σ' αυτό
το θαυμαστό τοπίο, ήταν το ό-
τι διεπιστώσα πως αυτά τα
θαλάσσια φυτά ήσαν τόσο κα-
νονικά τοποθετημένα, ώστε δεν
μπορούσε να είχανε φυτρώσει
έτσι, στην τύχη.

Άλλες και λεωφόροι, γεω-
μετρικά χαραγμένες, έκοβαν τό
τοπίο. Θυμάμαι ακόμα μία μά-
ζα από φύκια, με φύλλα ρουμ-
πινιά, με μακριά κίτρινα λου-
λούδια, που έμοιαζαν μ' ένα
κάμπα από ώριμασμένα στά-
χυα.

Μερικά φυτά, με φυλλώματα
γαλάζια, έμοιαζαν σαν να δια-

τηρούσαν ακόμη τα ίχνη του ψαλιδιού του κηπουρού.

Οι άλλες, με τη ροδινή άμμο, ήταν περίφημα διατηρημένες.

Το υποβρύχιο εκείνο τοπίο παρουσίαζε, εξ άλλου, μία ζωηρή ζωτικότητα.

Ωραιότατα ψάρια, με λείπια γαλαζία και χρυσά παίζανε άναμεσα στα φύκια, ή έφευγαν σαν μαργοριταρένιες άστραπές, ανάμεσα στους θαμνούς των κοραλλιών.

Θαλασσία όστρακόδερμα σέρνονταν άργα πάνω στο έδαφος. Μέδουσες ποικιλόχρωμες, μ' όλα τα χρώματα του ουρανού τοξού, λικνίζονταν στα νερά.

Είδα ακόμα και χελώνες, που δοσκούσαν σαν τα πρόβατα στο λειβάδι. Γόγγυροι έδγαιναν κάτω από τα βάτα, ύπουλα, σαν τις όχιές, ρίνες του θυθού ακολουθούσαν ίπποκάμτους...

Είχα μπροστά μου το πιο άπειρο, το πιο θαυμαστό ένυδρείο.

Ήμουνα δαθεία συγκινημένος.

Καταλάβαινα πώς, αυτή τη φορά, βρισκόμουν σ' έναν ανώτερο πολιτισμό, αυτόν που ήλπιζα πως θάβρισκα στον πλανήτη "Αρη. Όλα αυτά που έβλεπα, έδειχναν πως υπήρχε μία τεράστια πρόοδος.

Ξεχνούσα, σε μία στιγμή, τ' άγρίμια και τους άγρίους. Ή καρδιά μου χτυπούσε πιο δυνατά, στη σκέψη πως είχα μνησθ' αυτό τον άγνωστο πολιτισμό!

Εκείνοι, που είχανε δημιουρήσει, κάτω από τα θαλάσσια νερά, αυτό το θαυμαστό πάρκο, εκείνοι που είχανε χτίσει τον κρυστάλλινο πύργο, δεν μπορούσαν να είναι παρά άνθρωποι με μίαν ανώτερη μόρφωση.

Δεν παραξενευόμουνά τώρα που είχανε σεβαστή τη ζωή μου. Ήμουνα κατενθουσιασμένος! Δεν άμφέβαλλα πια για το μέλλον! Μ' εκείνη την όμορφη έμπιστοσύνη, που χαρίζει μία έμμοιη ιδέα, ήμουνα βέβαιος πως Έκείνοι θα με υποδέχονταν καλά.

Θα μάθαινα τη γλώσσα τους. Θα τους έμαθαινα όλα όσα ήξερα, θα τους έμαθαινα να γνωρίσουν τη Γη, θα τους έλεγα την ιστορία των ανθρώπων φυλών, και τα πεπρωμένα των λαών.

Εκείνο που με παραξένευε πιο πολύ σ' αυτό το θέαμα της υποβρύχιας ζωής, ήταν ότι δεν έβλεπα κανένα από τα παμφάγα ψάρια, που είναι οι πειρατές των μεγάλων θυθών.

Κυττούσα με άπληστία το ύπεροχο εκείνο πανόραμα. Ήμουνα τώρα πλουσιότατος έσπληρωμένος για όλα όσα είχα τραβήξει.

Ο υποβρύχιος άνθρωπος

Ξαφνικά, ένα όν, που έμοιαζε σχεδόν με άνθρωπο, φάνηκε θγαίνοντας μέσα από ένα δάσος από φύκια.

Ήτανε χαμηλό, τα μέλη του ήταν κοντά αλλά δεν του έλειπε κάποια χάρι στο περπάτημά του.

Όλο του το κορμί ήτανε σκεπασμένο μ' ένα σκεπτικό τρίχωμα, που θύμιζε το τρίχωμα του λούτρου και της φύκιας.

Μονάχα το πρόσωπο και τα χέρια του ήταν σκεπασμένα με μικρά όστραφερα λείπια, που δεν μ' έμποδίζαν καθόλου να διακρίνω τις γραμμές των χαρακτηριστικών του και τη λευκότητα της επιδερμίδος του.

Μερικές άρρώστειες, καθώς έρεπε, προκαλούν παρόμοιες λεπιδώσεις.

Θυμήθηκα τότε μία παράξενη γνώμη ενός Δανού γιατρού του Μεσαίωνα, σχετικά με μία άρρώστεια του δέρματος που ένδημούσε στους ψαράδες του Βορρά, που ή τροφή τους συνίστατο αποκλειστικά σε αλατισμένα ψάρια.

«Η λέπρα — έγραφε — είναι πιθανόν, μία άρρώστεια, μόνο και μόνο γιατί δεν παρουσιάζεται μέσα σ' ένα ύδατινο περιβάλλον. Είναι άπλουστατα ένα φυσικό φαινόμενο, που μένει άσυμπλήρωτο και δείχνει ότι, σε μερικές περιπτώσεις, ή ανθρώπινη μορφή τείνει να σκεπασθ' από λέπια».

Εμείνα άρκετη ώρα σκεπτικός, γιατί πιστεύω κι' εγώ ότι κάθε άρρώστεια δεν είναι παρά ή προεξαγωγή μίας νέας εξέλιξης του ανθρώπου προς μίαν άλλη κατάσταση, πιο τέλεια, ή, τουλάχιστον πιο διαφορετική.

Ποτέ, σ' όλο το διάστημα των έρευνών, στις όποιες είχα αφιερώσει τη ζωή μου, δεν είχα νοιώσει ένα τόσο μεγάλο ένδιαφέρον.

Δεν έκουραζόμουνά να θαυμάζω τον υποβρύχιο άνθρωπο κι' όλες οι λεπτομέρειες της έξωτερικής του ανατομίας είναι ακόμα ζωηρές μέσα στη μνήμη μου.

Τα δάχτυλά του ήταν άρκετά μακριά και κατέληγαν σε νύχια γαλαζωπά. Ήσαν ένωμένα με μία μεμβράνη, που θα

του επέτρεπε να κολυμπή εύκολα, αλλά που δεν άπλωνότανε σε όλο το μήκος των δαχτύλων, έτσι που να έμποδίζει στα όργανα αυτά την επίδειξηότητα που έχουνε τ' ανθρώπινα δάχτυλα.

Τα καστανά όλοκάθαρα μάτια του δεν είχαν τίποτα από την ήλιθια και άπληνη εκείνη έκφραση, που δίνει στα μάτια των ψαριών ή έλλειψις θλεφαρίδων.

Αντικαθρέφτιζαν την όμορφιά και την έξυπνάδα, όπως τα μάτια πολλών άμφιδίων, που ή έπιστήμη διεπίστωσε την όμοιότητά τους με τον άνθρωπο, και που θα έφτανε λίγη προσπάθεια για να τα κάνουμε ζώα οικιακά.

Το στόμα ήτανε μικρό, και στο πάνω χείλος, είχε μoustάκια γυριστά, που έδιναν στο θαλάσσιο αυτό όν μίαν άμυδρή όμοιότητα με τους εύγενεις της εποχής του Λουδοβίκου ΙΓ'. Το στοργγυλό του μέτωπο κι' ή μικρή και καλοκαμμένη μύτη του δεν έμοιαζαν καθόλου με ζώου.

Διερωτήκα άμέσως πως μπορούσε ν' άναπνεύ και να ζή κάτω από τη μάσα εκείνη των υδάτων, χωρίς νάχη σπάραχνα, σαν τα ψάρια, ή χωρίς ν' άναβεί στην επιφάνεια της θαλάσσιας για ν' άναπνεύση όπως κάνουν τα άμφιδία μαστοφορά της Γης.

ΑΓΓΛΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ

TZON

Γονείς και κηδεμόνες. Το μεγαλύτερον δώρον που θα κάμετε διά την πρωτοχρονία εις τα κορίτσια σας, είναι να τα γράψετε εις τον οίκον ΤΖΩΝ που άναλαμβάνει υπεύθυνως να διδάξη 100 κορίτσια εις την κοπτική και ραπτικήν μόνον με τ' αμείωτο δίδακτρο.

Επιφελήθητε της μεγάλης αυτής και μοναδικής ευκαιρίας. Ή προθεσμία λήγει την 1ην του έτους. Επίσης αναλαμβάνουμε την ραφήν παντός είδους με τα τελευταία κροκί των Παρισίων.

ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ 'Ακαδημίας 86. Τηλ. 34-338 'Αθήναι.

'Οδός Καλοκαιρινοῦ 'Ηράκλειον Κρήτης.

Παραδίδονται νυκτερινά μαθήματα.

Θυμήθηκα τότε μία παλαιά θεωρία, έναν θρύλο μάλλον, που την έπίστευαν πολλοί γιατροί-άληθιστες του δεκατου όγδοου αιώνα.

Προτού να γεννηθ' το παιδί, ή άνταλλαγή των αίματος των φλεβών και των αρτηριών γίνεται κατ' ευθείαν, χωρίς την έπέμβαση των πνευμόνων, από μία όπή στο μεσαίο διάφραγμα της καρδιάς, που ονομάζεται «όπή του Μποτάλ», από το όνομα του γιατρού που άνακάλυψε πρώτος αυτή την επικοινωνία άνάμεσα στο δεξι και στο άριστρον τμήμα της καρδιάς.

Ή τρύπα αυτή βουλάνει σε μερικές ώρες, άμέσως μόλις το παιδί δώση σημεία ζωής.

Επίστευαν εκείνη την εποχή, πως, αν ένα νεογέννητο παιδί το θουτούσαν διαδοχικά σε χλιαρό νερό, κι' έπειτα το άφιναν στον έλεύθερο αέρα, θα διατηρούσε τη δυνατότητα ν' άναπνεύ τόσο μέσα στο νερό όσο κι' έξω απ' αυτό, κι' ότι ή «όπή του Μποτάλ» δεν θα βούλωνε.

Υπάρχει άλλωστε, καθώς θα θυμάσαστε, κύριε Μποσαν, ένα ιστορικό παράδειγμα αυτού του γεγονότος.

Ο διάσημος Άγγλος άρχιτέκτων Λαϊτδάτερ, που κατέστρωσε τα σχέδια άποξήρανσης της Ξυντερζέε — που πραγματοποιήθηκαν ύστερα από εκατό χρόνια — είχε την ικανότητα να ζή μέσα στο νερό. Το πράγμα αυτό το πιστοποιούν πολυάριθμοι αξιόπιστοι σύγχρονοί του.

Οι Άκαδημαϊκοί έπιστήμονες — κι' αυτό δεν το λέω για σας, κύριε καθηνήτα — χωρίς να πάρουν τον κόπο να κάνουν κανένα πείραμα, απ' όσα υποδεικνύουν οι παλαιοί συγγραφείς, κοροϊδεύουν άπλως αυτή τη «φανταστική», όπως τη λένε θεωρία.

Μονάχα ο Μπερτολέ, που ή βιβλιοθήκη του περιείχε πάνω από τριάντα χιλιάδες τόμους βιβλία άληθειας και άρχαίας ιατρικής, έμελέτησε αυτό το περίεργο πρόβλημα, αλλά, δυστυχώς, ο θάνατος δεν του επέτρεψε να βρ' ή λύσι του.

Ο μεγαλοφυής αυτός χημικός ήξερε από πείρα ότι οι πιο άπίστευτοι θρύλοι περιέχουν ένα ποσοστόν άληθείας και δεν άρνιότανε τίποτα, έτσι στην τύχη.

Του άρεσε να λήη πως είχ' ξαναβρ' τους κανόνες της υδροστατικής και των άτμοσφαιρών στον Ήρωνα τον Άλεξανδρέα, και της πυροτεχνίας στον Μάρκον Έλληνα, και δεν άπέριπτε ποτε καμμία γνώμη, χωρίς να την έξεταση πρώτα λεπτομερώστα.

Όσο για μένα, είμαι πεπεισμένος ότι οι γιατροί του 18ου αιώνα είχαν άδικο, κι' ότι είναι εύκολώτατο στον άνθρωπο να ζήση μέσα στο νερό.

Δεν είχα, άλλωστε, μπροστά στα μάτια μου, ένα ζωντανό παράδειγμα;

Ενώ ήμουνα θυσιζόμενος σ' αυτές τις σκέψεις, ο θαλασσιος άνθρωπος προχώρουσε άργα προς το κρυστάλλινο διάφραγμα, πίσω από το οποίο βρισκόμουνά κολλημένος.

Πρόσεξα τότε ότι κρατούσε στο χέρι έναν αυλό από κοκκινό μέταλλο, έλαφρά καμπυλωτό προς το κέντρον, πάνω στον όποιον σπηριζότανε, σαν σε μπατόνι.

Με το κάτω μunterό προφίλ του, με το σκοτεινό τρι-

χωμα, που έκάλυπτε το κορμί του, και τα στριμμένα του μουστάκια, μου έδινε την εντύπωση ενός τεράστιου γάτου με ανθρώπινη μορφή.

Γυρνούσε, κάθε τόσο, και κυττούσε πίσω του, σά να περιέριμε κάποιον.

Γρήγορα άντελήφθην γιατί τόκανε αυτό.

Ενα ζωο που έμοιαζε με ένυδριδα και θαλάσσιο ίππο, και που, ωστόσο, είχε, όπως ο όρνιθρυγξ, ράμφος πουλιού, ήρθε κοντά του χοροπηδώντας χαρούμενα.

Ύστερα από λίγο, το παράξενο εκείνο ζωο προχώρησε έρποντας, σά να παραμόνευε.

Κατάλαβα τότε πως ο υποβρύχιος άνθρωπος κυνηγούσε κι' ότι ο σύντροφός του ήταν ένα είδος σκυλιού.

Ξαφνικά, ένα μεγάλο ψάρι χονδράδες, βγήκε κάτω από ένα θαμνο σαργασσό.

Η ένυδρις ώρμησε αλλά το ψάρι έξφυγε μ' όλη την ταχύτητα των πτερυγίων του.

Τότε ο υποβρύχιος άνθρωπος έτίναξε τον κυρτό αυλό, που κρατούσε στο χέρι του.

Χωρίς καμμία φανερή προσπάθεια του θαλασσινού, το όπλο διέγραψε μία καμπύλη, έχτύπησε το ψάρι κι' ήρθε ξανά στο χέρι που το είχε ρίξει!

Το ψάρι είχε πέσει, θανάσιμα πληγωμένο, κι' ή ένυδρις το άποτελείωσε με δυο χτυπήματα των νυχιών της κι' έπειτα τόφερε και το άποθεσε στα πόδια του άφεντικού της, όπως θάκανε το καλύτερο λαγωνικό μας.

Ο κυνηγός σηκώσε το θήραμα και τόβαλε μέσα σ' ένα δίχτυ, που το είχε κρεμασμένο στον ώμο του, και που μου φάνηκε πως ήτανε πλεγμένο με ίνες βύσσου, σαν αυτόν που κατασκευάζουν στη Σικελία.

Ήμουνα κατάπληκτος απ' αυτή τη σκηνή της υποβρύχιας ζωής.

Κατάλαβα ότι το όπλο του υποβρύχιου ανθρώπου ήταν άνόλογο με το «μπούμεραγκ» των ίθαγενών της Αυστραλίας, ένα άπλο μπιστόνι, που ξαναγυρίζει σ' εκείνον που τόρριξε, αφού χτυπήσει όπου σημάδεψε.

Πώς γίνεται αυτό; Ως τώρα ή έπιστημη μας, καθώς έρεπε, δεν μπόρεσε να το εξηγήσει.

Ο θαλασσάνθρωπος έκαμε μερικά βήματα προς το μέρος μου.

Είδα πως, μέσα στο δίχτυ του, είχε κι' άλλα ψάρια και χοντρούς καρπούς όμοιους, στο σχημα και στο μέγεθος, με άναψαδες, και που τους είχε κόψει από ένα δέντρο ψηλά, με φύλλωμα χρώματος λιλά, με κλαδιά σκληρά και άκαθάρτα σαν του κακτού.

Τώρα πλησίαζε άργα προς το τζάμι, απ' όπου τον παρατηρούσα. Το πρόσωπό του έδειχνε μεγάλη περιέργεια.

Σε λίγο, δεν μάς χωρίζε παρά το πάχος του κρυστάλλου.

Κυτταχτήκαμε σιωπηλά, για ένα λεπτό. Ξαφνικά, χωρίς να μπορώ να μαντέψω το λόγο, ο θαλασσάνθρωπος φάνηκε να κυριεύεται από μεγάλο φόβο.

Δεν είχε, άσφαλώς, ποτέ του ιδ' ένα όν σαν έμένα, κι' όλο του το κορμί έτρεμε. Δεν φαινότανε ν' άντιλαμβάνεται τα χαμόγελα και τις φιλικές χειρονομίες, που του έκανα για να τον καθυσυχάσω.

Τέλος, έκαμε μεταβολή κι' έφυγε.

Γρήγορα τον έχασα από τα μάτια μου, κάτω από τα δέντρα του υποβρύχιου δάσους.

Εμείνα για λίγη ώρα άκίνητος, στην ίδια θέση, θυσιζόμενος στις σκέψεις μου.

Τέλος, άποφάσισα να συνεχίσω το δρόμο μου μέσα σ' αυτή τη γαλαρία, που την έφωτίζαν, κάθε τόσο, τα μεγάλα κρυστάλλινα παράθυρα, που έβλεπαν προς το βυθό της θαλάσσιας.

Κάτω από το βυθό!

Ή γαλαρία αυτή ήταν άτελείωτη, και κατάλαβα άμέσως ότι έχρησιμευε για την επικοινωνία, άνάμεσα στον πύργο, που είχα άφήσει, και σ' έναν από κείνους, που είχα ιδ' από το ύψος της ταρασσας.

Του κακού όμως προσπαθούσα να μαντέψω σε τι χρησίμευαν αυτά τα οικοδομήματα.

Τα υποβρύχια τοπία, που έβλεπα να διαδέχονται τόνα τ' άλλο, παρουσιάζαν μίαν άφάνταστη ποικιλία.

Εδώ, ήταν ένα πραγματικό δάσος, με φυλλώματα χρώματος σμαράγδινου σκεπτικού, με φλέβες θαλασσιές, με κορμούς λείους και γλοιώδεις, φορτωμένους, κάθε τόσο, με τσαμπιά ολόκληρα από όστρακα, που τασπαζαν χοντρές καραβίδες με πόδια τριχτά.

Πιο πέρα, ήταν κήποι, με λουλούδια κατακόκκινα, κι' από πάνω τους στριφογυρίζαν, σαν πεταλούδες, χιλιάδες μικρά άσημένα ψαράκια.

Μακρύτερα ακόμη, μία υποβρύχια άκτή, έδειχνε τις βαθείες σπηλιές της, όπου είδα,

από μακριά, να κινούνται πολυάριθμα όντα με ανθρώπινο σχήμα.

Σκεφθηκα πως, ίσως, ήσαν τίποτα μεταλλεία, όπου δούλευαν οι θαλασσάνθρωποι.

Απ' όσα έβλεπα καταλάβαινα πως ο βυθός της θαλάσσιας ήτανε καλλιεργημένος προσεκτικά.

Πέρασα μπροστά από ένα είδος πάρκου, χωρισμένου σε βαθείς τάφρους από μικρούς τοίχους ψηλούς όσο ένα άνάστημα ανθρώπου. Μέσα σε κάθε τάφρο, υπήρχε ένα όστρακόδερμο, που έμοιαζε με τους δίκους μας τους άστακούς, αλλά πολύ πιο χοντρό. Μερικά απ' αυτά, έφταναν τα πέντε μέτρα μακρός και οι λαβίδες τους θα ήσαν όπλα φοβερά, μπουρνώντας να κοψουνε στα δυο ένα ανθρώπινο κορμί με τα πριόνια που ήσαν ώπλισμένες.

Όλα αυτά τα τέρατα ήσαν δεμένα, καθένα στην τρύπα του, και διέκρινα ένα θαλασσινού, όμοιον με τον κυνηγό, που είχα ιδ' προ όλίγου, να προχωρή προς αυτά, σκύδοντας κάτω από το βάρος ενός μεγάλου κοφινιού, γεμάτου ψάρια.

Πήγαινε σε κάθε τάφρο κι' έρριχνε στον άστακό μία χούφτα ψάρια.

Δεν έχανα καμμία λεπτομέρεια απ' αυτή τη σκηνή. Έβλεπα τις άντένες και τις λαβίδες ν' άνασκηκωνται όταν έπλησίαζε.

Ήταν, άσφαλώς, εκεί, ένα είδος όστρακοτροφείου, όπου οι άστακοί παχύνονταν μεθοδικά ως που να τους φάνε.

Σε μικρή άπόστασι πιο πέρα, σ' ένα λιβάδι, που το χρώμα του ήταν καταπορσινο, ήσαν κλεισμένες πολλές έκα-

τοντάδες χελώνες, που τις έφύλαγε ένας βοσκός, ώπλισμένος μ' ένα «μπούμεραγκ» από κοκκινό μέταλλο, και βοηθούμενος από δυο ένυδριδες, με μακριά μουστάκια, που θα του χρησίμευαν για σκυλιά.

Εκείνη την ώρα, γέμιζε με στρείδια ένα πανερί, που κρατούσε, και δεν με διέκρινε, παρ' όλες τις προσπάθειες, που έκαμα για να τραβήξω την προσοχή του.

Άλλα δεν είχανε τελειώσει οι έκπληξεις μου.

Αφού πέρασα αυτό το λιβάδι, όπου ήταν ο υποβρύχιος βοσκός, βρέθηκα, ξαφνικά, μπροστά σ' ένα πραγματικό χωριό.

Καμμία έκατοστή κατοικίες, με στέγες κανικές, ύψωνονταν άνάμεσα από τις λόγμες των κίτρινων και γαλαζιων ψηλών φυκιών.

Τα σπιτάκια, που ή μυτερή τους στέγη μου θύμιζε το σχήμα μερικών όστράκων, ήσαν φτιαγμένα με κοράλλι, ρόδινο ή λευκό, και, πολλά απ' αυτά, ήσαν ένεδυμένα, απ' έξω, με λαμπερά όστρακα.

Θάλαξη έκαμεις πως ήτανε μία πολιτεία από άλάδαστρο και σεντέφι, κοιμισμένη κάτω από τα κύματα. Έξημερωμένες φώκιες ήσαν έσπληνωμένες τεμπέλικα στα κατώφλια των σπιτιών.

Τα στενά παράθυρα είχανε τζάμια εξέχοντα και κυρτά, που μου φάνηκαν φτιαγμένα από κέλυφος χελώνας λεπτισμένο.

Όμορφα δέντρα από κοκκινό κοράλλι, άλλα έδω κι' άλλα εκεί, συμπληρώναν το χαριτωμένο αυτό τοπίο.

Κάθε τόσο, υπήρχανε στήλες, πάνω στις όποιες ήσαν λεκάρες. Δεν μπόρεσα να μαντέψω τον προορισμό τους. Ύπθεσα μόνο πως ίσως να χρησιμοποιούσαν για το φωτισμό, και φανταζόμουνά πόσο παραμυθιό να ήταν αυτό το χωριουδάκι, τη νύχτα, κοιμισμένο στα θαλάσσια βάθη...

Εξ άλλου όμως, έκτος από τα ζώα, για τα όποια σας μίλησα, δεν παρατηρήσα καμμία ζωντανή ύπαρξη. Οι κάτοικοι που χωριού θα ήσαν άσασχολλημένοι έξω, στο κυνήγι ή στα κοπάδια τους.

Στο άναμεταξύ, όλα αυτά τα θαύματα, που έτελιγονταν μπροστά μου, δεν έμποδίζαν το μαρτύριο της πείνας, που γινόταν όλο και πιο άφόρητο, και δεν έβλεπα κανένα μέσον για να την κατευνάσω...

Γιατί να μην ήμουνα φτιαγμένος έτσι, ώστε να μπορώ να ζώ και ν' άνατνέω κάτω από το νερό;

Θάσπαζα τότε το κρυστάλλο, που με χωρίζε από τον πλούσιο εκείνον υποβρύχιο κάμπο, που άπλωνότανε μπροστά στα μάτια μου και θα ήτοισα φιλοξενία απ' τους άνθρώπους του όμορφου εκείνου χωριού, που ήταν όλο συντέφι και κοράλλι, κι' ήμουν σίγουρος πως δεν θα μου την άρνούτουσαν.

Δεν ήξερα, άλήθεια, που να διεμβυνθώ.

Ήμουνα σχεδόν βέβαιος πως, στην άλλη άκρη της γαλαρίας, που ακολουθούσα, θαύρισα έναν άλλο πύργο, το ίδιο έρμιο σιωπηλό, όπως αυτός που άφηνά τώρα.

Έπρεπε, ωστόσο, οι κάτοικοι των μοναδικών παλατιών, να φανερωθούν. Ή έξηγησι αυτού του μυστηρίου, που βέλη-

Colax

Ρυτίδες, μιμπίκια, πανόδες, δκαδίσματα

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΕΦ' ΟΣΟΝ ΘΑ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΣΘΕ ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΕΙΔΙΚΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΑΓΝΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΛΑΝΟΛΙΝΗΣ

ΚΡΕΜΑ ΚΑΙ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ LANOLINE Colax

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΕΝΔΕΙΚΝΥΟΜΕΝΑ ΕΦ' ΟΣΟΝ ΤΩΝ ΔΕΡΜΑΤΩΝ ΣΗΜΗΝΑΙ ΚΑΙ ΑΙΤΑΡΧΩΝ

- ΚΡΕΜΑ ΛΑΝΟΛΙΝ ΚΟΛΑΞ ΛΟΓΩ ΤΗΣ ΕΙΔΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΘΕΡΑΠΕΙΑΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΛΕΟΝ ΠΡΟΧΩΡΗΜΕΝΩΝ ΡΥΤΙΔΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΜΑΛΑΚΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΝΟΒΡΕΤΙΚΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ ΤΗΣ, ΣΑΣ ΕΠΙΤΡΕΠΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΧΡΗΣΗΝ ΝΑ ΦΑΙΝΕΘΕ ΝΕΩΤΕΡΑ ΚΑΤΑ 10 ΕΤΗ.
- ΤΟ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΛΑΝΟΛΙΝ ΚΟΛΑΞ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΛΕΟΝ ΕΙΔΙΚΟΝ ΜΑΛΑΚΤΙΚΟΝ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΟΝ ΔΙΑ ΤΟΝ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΝ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ, ΕΝΩ ΣΥΓΧΡΟΝΩΣ ΠΡΟΦΥΛΑΤΤΕΙ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΠΑΝΟΔΕΣ, ΜΙΜΠΙΚΙΑ, ΚΑΚΟΙΔΕΣ ΚΑΙ ΕΞΑΝΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ.

ΕΛ

σα να τὸ βγάλω ἀπὸ τὸ μυαλό μου μὲ βασάνει, χωρίς νὰ μπορῶ νὰ βρῶ — ὅσο κι' ἂν τυραννίσω τὴ φαντασία μου — μιὰν ἐξήγησι.

Κάθησα γιὰ ν' ἀναπαυτῶ, καὶ γιὰ νὰ σκεφτῶ τί ἐπρεπε νὰ κάνω, ὅταν, ξαφνικά, ἀνακάλυψα μιὰν ἀψίδα χαμηλὴ, καὶ βαθεῖα, ποὺ φαίνονταν νὰ ὀδηγῇ σ' ἓνα πάτωμα χτισμένο κάτω ἀπὸ τὴν ὑποβρύχια γαλαρία.

Ἐδίστασα νὰ μπῶ κάτω ἀπὸ αὐτὸ τὸν ἐρεβώδη θόλο, ὅταν, ἀπὸ τὰ βάθη του ἀντήχησε ἓνα περίεργο στριγγὸ γέλιο, ποὺ μοῦ φάνηκε ἀκριβῶς τὸ ἴδιο μ' ἐκεῖνο ποὺ εἶχα ἀκούσει μέσα στὰ ἀερόφυτα.

Αὐτὸ τὸ δὲν γέλιο, ποὺ δὲν εἶχε τίποτα τὸ ἀνθρώπινο, μὲ κλονίσε στὴν ἀρχή, κι' ἐννοίωσα νὰ παγώῃ ἡ καρδιά μου καὶ τὰ πόδια μου νὰ τρέμουν, στὴ σκέψι ὅτι θὰ βρισκόμουν μπροστὰ σ' ἓνα τέρας, πῶς τρομερὸ ἀπ' ὅλα ὅσα εἶχα συναντήσει.

Ἀλλὰ δὲν ἄργησα νὰ κατανικήσω αὐτὴ τὴν ἀδυναμία μου καὶ βῆκα τὸ θάρος νὰ μπῶ κάτω ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ θόλο.

Ὁ τιθιόποτε, ἦταν προτιμότερο ἀπὸ τὴν ἀβεβαιότητα, ὅπου βρισκόμουν, κι' ἐπειτα, ἦταν ἀδύνατον τὰ ὄντα, ποὺ ἦσαν τόσο ἐξυπνα ὥστε νὰ δημιουργήσουν τὰ μεγαλοπρεπῆ αὐτὰ οἰκοδομήματα, ποὺ ἔβλεπα, νὰ ἦσαν ἄγρια κτήνη. Ἡ μόνον βέβαιος πὼς θὰ κατάρθωναν νὰ συνεννοηθῶ μαζί τους.

Μὲ εἶχανε φυλακίσει, ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶχανε κάνει κανένα κακό.

Πιθανὸν νὰ μὴν ἦμουν γι' αὐτοὺς παρὰ ἓνα ζῷο, ἄγνωστο καὶ περίεργο, ποὺ ἐσκό-

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ

Τὸ πῶς ὡμορφο στολίδι σας. ΜΟΝΟΝ ἡμεῖς ἔχομε τὴν ἀποκλειστικότητα τοῦ Γαλακτοῦ Λανολίν με τὸ ὅποιο ἐπιτυγχάνεται ἡ νέα χονδρὴ

PERMANANT ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

καὶ στὰ πῶς δύσκολα μαλλιά. Πατισίων — Χαλκοκονδύλη 20 Τηλ. 54-287

Ανεπιρρέαση

Από τὰς καιρικὰς συνθήκας ἡ ΠΟΥΔΡΑ Aclora

Μὲ βάση τὴν κρέμα ἡμέρας Aclora (VANISHING CREAM) ΠΟΥΔΡΑ (KOSMETIC POWDER) ΠΕΝ ΑΝΤΙΠΡ. Γ. Π. ΚΟΡΑΦΗΝΕ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 27 ΤΗΛ. 27-2701

πευαν νὰ τὸ μελετήσουν.

Παίρνοντας θάρρος ἀπ' αὐτὲς τὲς σκέψεις, ἐγλύστρισα μὲ προσοχὴ μέσα στὸν ἐρεβώδη διάδρομο, καὶ κατέβηκα μιὰν ἀπότομη κατηφορία, ποὺ — ὅπως καὶ ἄλλοι, μέσα στὸν κρυστάλλινο πύργο — ἐχρυσίμευε γιὰ σκόλα.

Ἡ δυσκολία νὰ κινηθῶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι, θὰ μ' ἔκανε πιθανὸν νὰ ἐγκαταλείψω τὴν πρόθεσί μου, ὅταν τὰ πόδια μου σκούνταν πάνω σὲ κάτι προεξέχον τοῦ ἐδάφους, ποὺ ἦταν μεγάλες σὰν καρύδια.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, μπῆκε σὲ κίνησι κάποιοι ἀγνώστους μηχανισμοὶ καὶ ὁ θόλος τῆς γαλαρίας φωτίστηκε μ' ἓνα φῶς παλὺ γλυκὸ καὶ ἀρκετὰ ζωρὸ ὥστε νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ἰδῶ τὸ μέρος ὅπου βρισκόμουν.

Ἐμείνα, γιὰ λίγες στιγμὲς, ἀκίνητος ἀπὸ τὴν ἐκπληξί μου, σχεδὸν πεπεισμένος πὼς εἶχα μπῆ σ' ἓνα μαγεμένο βασίλειο, κι' ὅτι ἡ Νεραΐδα, ποὺ ὀδηγοῦσε τὰ βήματά μου, ἐφώτισε μαγικά τὸ δρόμο μου, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ παραπονοιοῦνα γιὰ τὴν ἔλλειψι φωτός.

Οἱ τοῖχοι, ἦσαν ἀπὸ τὸ ἴδιο κρυστάλλο, ποὺ εἶχα ἰδῇ σ' ὅλο τὸ κτίριο, ἀλλ' ἡ ὁροφὴ παρουσίαζε ζωὰ καὶ λουλουδία φανταστικά, κι' ἀπὸ κείνα ἔρχονταν αὐτὴ ἡ λάμψι, ποὺ δὲν θὰ μπορούσα νὰ τὴν παρομοιάσω καλύτερα παρὰ μ' ἐκεῖνη ποὺ ἐκπέμπουν τὰ «φωτεινὰ ἔντομα» τῆς Κεντρῶς Ἀμερικής.

Προχώρησα μερικὰ βήματα καὶ, καθὼς προχωροῦσα, ἡ ὁροφὴ γινόταν σκοτεινὴ, ἐνῷ ἡ λάμψι μετατοπιζόταν, μὲ παρακολουθοῦσε, τυλίγοντάς με ὁλόκληρον μὲ ἀχτινωτὸ φωτιστέφανο!

Κατάλαβα γρήγορα πὼς τὸ βάρος τοῦ σώματός μου, πιέζοντας τὲς προεξέχουσες, μὲ τὲς ὁποῖες ἦταν σπορμένο τὸ ἐδάφος, προκαλοῦσε τὸ φωτισμὸ ἐκεῖνον, ποὺ με συνώδεε.

Ὅσο γιὰ τὴ φύσι τοῦ φωτός, δὲν ξέρω ἂν ὠφέλειτο σὲ φωσφοροῦσα ἀέρια ἢ σὲ εἰδικὲς ἀκτινοβολίες τοῦ πλανήτη.

Ὁδηγούμενος ἀπὸ τὴν κλίσι τῆς γαλαρίας, κατέβαινα συνεχῶς καὶ, δυὸ - τρεῖς φορές, βρέθηκα σὲ ὑπόγειο σταυροδρόμια, ὅπου διασταυρώνονταν ἄλλοι διάδρομοι.

Ἀλλὰ συγκρατήθηκα καὶ δὲν μπῆκα ἀριστερὰ ἢ δεξιὰ. Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ μὴ χαθῶ σ' αὐτὸ τὸ λαβύρινθο, ἦταν νὰ βολιχῶ σὲ εὐθεία γραμμὴ.

Οἱ ὑπόγειες αἰθούσες

Ξαφνικά, μπῆκα μέσα σὲ μιὰ ψηλὴ αἰθούσα, ὅπου ἦσαν ἀραιοδιασμένα σ' ἀτελείωτῃ σειρά ἀγάλματα, ἀλλὰ ἀπὸ κόκκινα πορφύρινη, ἄλλα χυμένα σ' ἓνα μέταλλο πῶς μαῦρο κι' ἀπὸ τὸ μπρούτζο, ἄλλα στιγματισμένα μὲ χρυσάφι.

Τὰ ἀγάλματα αὐτὰ παρουσίαζαν ποικιλία μὲ ἀνθρώπινη μορφὴ, κροκάδειλους, φτερωτοὺς, δράκοντες, κι' ὅλα τὰ εἶδη ζῶων, μὲ μιὰν ἀνατομία τόσο ἀλλόκοτη, ὥστε διερωτήθηκα ἂν ὠφέλιοντο στὴ φαντασία τοῦ καλλιτέχνη ποὺ τάφτισε, ἢ ἂν ὑπῆρξαν πραγματικά στὴ φύσι.

Ἀλλὰ κατέληξα στὴ δεύτερη γνώμη, ὅταν διέκρινα, ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τ' ἀλλόκοτα, ἓνα «Ροῦμπο» κι' ἓνα «Ἐρλουρ», ποὺ εἶχαν ἀποδοθῇ μὲ μιὰ καταπληκτικὴ ἐπιτυχία.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀγάλματα, ποὺ εἶχαν διαστάσεις γιγαντίες καὶ ποὺ ἡ σειρά τους χάνονταν

μέσα στὰ σκοτάδια, εἶχανε κατὰ τὸ τραμακτικὸ ἐπίσημο, ποὺ μ' ἔκαμε νὰ μείνω ἀναυδός. Ἐκάρφωναν ἀπάνω στὸ τρομαγμένο μου πρόσωπο τὲς κόρες τῶν ματιῶν τους — ποὺ ἦσαν ὅσο πολυτίμες πέτρες — μὲ μιὰ σταθερότητα ἀδιάλλακτη, σὰ νὰ μοῦ ἔλεγαν :

«Δὲν θὰ ἐξιχνιάσης ποτὲ τὸ μυστήριό, ποὺ εἴμαστε οἱ αἰώνιοι φυλάκες του, δὲν θὰ μάθης ποτὲ τὸ μυστικὸ μας!».

Προχώρησα, ἀλλὰ μὲ βῆμα πῶς διστακτικὸ.

Μοῦ φαίνονταν πὼς, πέρα ἀπὸ τὸ φωτεινὸ κύκλο ποὺ πλημμύριζε στὰ βήματά μου, τὰ πέτρινα καὶ μεταλλινὰ τέρατα πλησίαζαν μέσα στὸ σκοτάδι, σὰ γιὰ νὰ μοῦ φράξουν τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Ἐβῆξα, κι' ὁ ἦχος ξαναγύρισε, ἀπὸ κύλησε ἀπὸ ἡχὺ σὲ ἡχὺ, μέσα ἀπὸ ἄλλες αἰθούσες, ποὺ τὲς ἐμάντευα στὸ βάθος.

Ἐπίστεψα πὼς, τὸ ὅν, ποὺ εἶχα ἀκούσει τὸ εἰρωνικό του γέλιο, θάβγαине ξαφνικά, πίσω ἀπὸ ἓνα στηλαδῆ, καὶ θὰ προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος μου.

Γελίονουν ὅμως.

Ἡ μεγαλοπρεπὴς αὐτὴ αἰθούσα θὰ ἦταν ἐγκαταλειμένη πρὶν ἀπὸ αἰῶνες, γιὰτὶ ἓνα παχὺ στρώμα σκόνης ἐκάλυπτε τὰ πάντα.

Κυττάζοντας αὐτὸ τὸ βάρβαρο διάκοσμο, ἐνῶθα κατὰ τὸ καταθλιπτικὸ.

Ἐνῶθα νὰ μὲ πιέξῃ τὸ αἰώνιο βάρος τῶν παλινῶν Ἀρσενίων πολιτισμῶν, ποὺ, ἀσφαλῶς, δὲν θὰ τοὺς ἐγνώριζα ποτέ μου.

Εἶχα, στὸ ἀναμεταξύ, φτάσει στὸ τέμα τῆς σειρᾶς τῶν γιγαντίων ἀγαλμάτων, ἀλλ' ἐκεῖ ἀνοιγόταν μιὰ ἄλλη αἰθούσα.

ΒΑΣΙΣΘΗΤΕ Ἐστὴν ποιότη-Ρτα καὶ γυαλί-Ν ζετε τὰ παπού-Ι τσια σας Κ ἰ μονον Ι ΜΕ ARIZONA

Ἡ ἀπόλυτὴ ἦταν γεμάτὴ ἀπὸ δέματα μὲ δερμάτια ψαριῶν. Ὅταν εἶδα τὰ δοχεῖα, ἐβγάλα μιὰ κραυγὴ χαρᾶς. Ἡ ἰδέα ὅτι βρισκόμουν σὲ μιὰν ἀποθήκη τοῦ ἀγνώστου λαοῦ, τοῦ ὁποῖου ἦμουν αἰχμάλωτος, μοῦ ξαναδίνε τὸ θάρρος μου.

Ἐτραβήξα μὲ μεγάλη δυσκολία ἓνα ἀπὸ τὰ μεγάλα γυαλινὰ δοχεῖα, καὶ μὴν ἔχοντας ἄλλο τρόπο γιὰ νὰ τ' ἀνοίξω, — γιὰτὶ τὸ σκεπασμὸς τοὺς ἦταν σφραγισμένο μ' ἓνα εἶδος ἀσφάλτου — τὸρριξα μὲ δύναμι στὸ πάτωμα γιὰ νὰ σπάσῃ.

Πεταχτήκαν ἀπὸ μέσα κατὰ σπῶροι, ποὺ ἐμοιάζαν μὲ καλαμπόκι. Ἐδάγκωσα ἓνα, χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμὸ, κι' εἶδα, μὲ χαρὰ μου, ὅτι ἦταν ζουμερὸς καὶ κάπως γλυκός.

Ἀρχισα νὰ τρώω μὲ ἀπληστία ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀνέλπιστο μόνον. Ἡμουν, τουλάχιστον, στὸ ἔξης βέβαιος ὅτι δὲν θὰ πεθαινα ἀπὸ τὴν πείνα.

Θὰ μπορούσα νὰ ζῇσα πάνω ἀπὸ ἓνα χρόνο μ' αὐτὰ ποὺ ὑπῆρχαν στὴ μιὰ αἰθούσα μόνον, καὶ μάντευα πὼς τὰ ἄλλα ἀπέραντα ὑπόγεια θὰ ἦσαν γεμάτα ἐπίσης μὲ προμήθειες.

Ἀφ' οὗ συνήλθα ἀπὸ τὴν πείνα μου, ἐξακολούθησα τὲς ἐρευνές μου, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ δέματα τῶν δερμάτων.

Μέσα σ' αὐτὰ, ἦσαν κλεισμένα ψάρια ξερά, ἄλλα, ξερασμένα ἀσφαλῶς πρὶν ἀπὸ χρόνια καὶ χρόνια, εἶχαν γίνει τόσο σκληρὰ, ὥστε θὰ χρειαζότανε τσεκούρι γιὰ νὰ τὰ κόψῃ κανεὶς.

στὰ πῶς μεγάλη ἀκόμα, γεμάτῃ κι' αὐτὴ μὲ τὰ ἴδια ἀγάλματα. Μετανοοῦσα ποὺ εἶχα περιπλανηθῇ ὡς ἐκεῖ πέρα, κι' ὅμως μιὰ μουσικὴ δύναμι μ' ἐσπρωχνε διαρκῶς πρὸς τὰ ἐμπρός.

Στὴν ἀρχή, βιάζομαι γρήγορα, βιάζομαι νὰ φτάσω στὸ τέμα τῶν ἀτελείωτων αἰθουσῶν καὶ τώρα ἔτρεχα.

Τυλιγμένος στὸ φῶς, ποὺ κάθε βῆμα του ἀνάβε στὸ θάλο, θάμοιζα ἀσφαλῶς μὲ κανένα μετέωρο πλυνόμενο μέσα στὰ ἔρεβη.

Ἐνὰς ἱλιν, μὲ κυρίευσεν. Ὑστερα ἀπὸ τὲς δυὸ αἰθούσες, γιὰ τὲς ὁποῖες σὰς ἐμίλησα, βῆκα κι' ἄλλῃ, κι' ἔπειτα κι' ἄλλες ἀκόμα.

Ἦταν μιὰ ἀληθινὴ ὑποχθονία πολιτεία, αὐτὴ ποὺ διέτρεχε, τόσο ἀπέραντη, ὅσο μερικὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου.

Χρειαζόταναν, ἀσφαλῶς, αἰῶνες γιὰ νὰ σκαφοῦνε, κατὰ ἀπὸ τὴ θάλασσα, αὐτὲς οἱ ἀπέραντες αἰθούσες.

Σταμάτησα τέλος, ἀπελπισμένος ὅτι θάβρισκα ποτὲ τὴν τελευταία αἰθούσα.

Κουρασμένος καὶ πεινασμένος, δὲν ἤξερα τί ν' ἀποφασίσω. Οὔτε νὰ γυρίσω πίσω ἔθελα, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ προχωρήσω περισσότερο.

Ἀπὸ τὴν ἀβεβαιότητα αὐτὴ μ' ἔβγαλε ἡ ἀνακαλύψι μιᾶς μικρῆς πόρτας ποὺ ἀνοιγε σ' ἓνα διάδρομο, ὁ ὁποῖος ὀδηγοῦσε σ' ἓνα ἄλλο ὑπόγειο πάτωμα. Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ κατεβῶ.

Οἱ αἰθούσες, ἔπου βρέθηκαν τότε, δὲν εἶχαν κανένα ἀγαλμα, ἀλλ' ἐμοιάζαν μᾶλλον μὲ καταστήματα.

Ἡ πρώτη, στὴν ὁποία μπῆκα, ἦταν γεμάτὴ ἀπὸ χιλιάδες γυαλινὰ δοχεῖα, ἐρμητικὰ κλεισμένα καὶ σφιδασμένα τὸ ἓνα πάνω στὸ ἄλλο.

Ἡ ἀπόλυτὴ ἦταν γεμάτὴ ἀπὸ δέματα μὲ δερμάτια ψαριῶν. Ὅταν εἶδα τὰ δοχεῖα, ἐβγάλα μιὰ κραυγὴ χαρᾶς. Ἡ ἰδέα ὅτι βρισκόμουν σὲ μιὰν ἀποθήκη τοῦ ἀγνώστου λαοῦ, τοῦ ὁποῖου ἦμουν αἰχμάλωτος, μοῦ ξαναδίνε τὸ θάρρος μου.

Ἐτραβήξα μὲ μεγάλη δυσκολία ἓνα ἀπὸ τὰ μεγάλα γυαλινὰ δοχεῖα, καὶ μὴν ἔχοντας ἄλλο τρόπο γιὰ νὰ τ' ἀνοίξω, — γιὰτὶ τὸ σκεπασμὸς τοὺς ἦταν σφραγισμένο μ' ἓνα εἶδος ἀσφάλτου — τὸρριξα μὲ δύναμι στὸ πάτωμα γιὰ νὰ σπάσῃ.

Πεταχτήκαν ἀπὸ μέσα κατὰ σπῶροι, ποὺ ἐμοιάζαν μὲ καλαμπόκι. Ἐδάγκωσα ἓνα, χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμὸ, κι' εἶδα, μὲ χαρὰ μου, ὅτι ἦταν ζουμερὸς καὶ κάπως γλυκός.

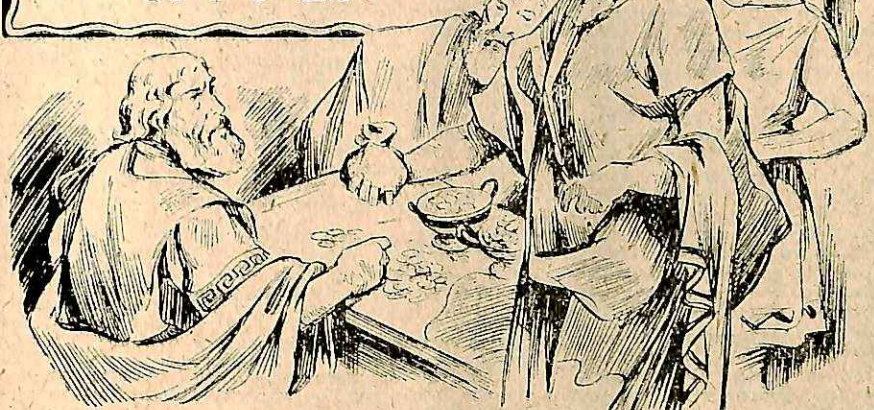
Ἀρχισα νὰ τρώω μὲ ἀπληστία ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀνέλπιστο μόνον. Ἡμουν, τουλάχιστον, στὸ ἔξης βέβαιος ὅτι δὲν θὰ πεθαινα ἀπὸ τὴν πείνα.

Θὰ μπορούσα νὰ ζῇσα πάνω ἀπὸ ἓνα χρόνο μ' αὐτὰ ποὺ ὑπῆρχαν στὴ μιὰ αἰθούσα μόνον, καὶ μάντευα πὼς τὰ ἄλλα ἀπέραντα ὑπόγεια θὰ ἦσαν γεμάτα ἐπίσης μὲ προμήθειες.

Ἀφ' οὗ συνήλθα ἀπὸ τὴν πείνα μου, ἐξακολούθησα τὲς ἐρευνές μου, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ δέματα τῶν δερμάτων.

Μέσα σ' αὐτὰ, ἦσαν κλεισμένα ψάρια ξερά, ἄλλα, ξερασμένα ἀσφαλῶς πρὶν ἀπὸ χρόνια καὶ χρόνια, εἶχαν γίνει τόσο σκληρὰ, ὥστε θὰ χρειαζότανε τσεκούρι γιὰ νὰ τὰ κόψῃ κανεὶς.

Τὰ νομίσματα ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

Οἱ ξένοι ἔμποροι κατέθεταν τὰ χρήματά τους στοὺς ἀργυρομοιβούς...

Οἱ κιβδηλοποιοὶ ἐτιμωροῦντο μὲ θάνατο!

Τὰ χρυσά, τὰ ἀσημένια, τὰ χάλκινα νομίσματα ἔχουν παμπάλαια τὴν πηγὴ τους, πανάρχαια τὴν ἱστορία τους. Ὁ Πλούταρχος λέει πὼς πρῶτος ὁ Θησεὺς ἔκοψε νομίσματα, χαράσσοντας πάνω του ἓνα δόκι γι' ἀνάμνησι τοῦ Μαραθωνίου ταύρου ἢ τοῦ Μινώταυρου. Τ' ἀσημένια ὁ μὲν νομίσματα, ὅπως ἀναφέρει ὁ Στράβων, ἐκόπησαν πρῶτα ἀπ' τὸν Φεῖδωνα, τὸν βασιλεῖα τοῦ Ἀργεῶς, στὴν Αἰγίνα. Ὁ Ἡρόδοτος ὁμῶς ἔχει τὴ γνώμη πὼς οἱ Λυδοὶ πρῶτοι ἔκοψαν νομίσματα ἀσημένια καὶ χρυσά.

Ὅπως κι' ἂν ἔχῃ τὸ ζήτημα, οἱ Ἕλληνες τάλεγον ἀνομίσματα, γιὰτὶ ἦσαν μέσα συναλλαγῆς ἀπὸ συνήθεια καὶ ἀπὸ νόμον ὠρισμένα, «ἀργύρια», γιὰτὶ ἦσαν συνήθως ἀπὸ ἀργῦρο, καὶ «χρήματα» ἀνομίσματα ἐνεκα τῆς χρήσεως. Μεταγενέστερα τὰ νομίσματα τάλεγον καὶ «χρυσίον», γιὰτὶ τάκαθον ἀπὸ χρυσὸ καὶ «χάλκιον», ἐπειδὴ κυκλοφοροῦσαν καὶ μετὰλλινὰ νομίσματα.

Στὰ ὀμηρικὰ χρόνια δὲν ὑπῆρχαν στὴν κυριολεξία νομίσματα, ἀλλὰ τὰ ἐμπορεύματα τὰ ἀντιπλάσαν μὲ ποσότητες ἀνόλογες χρυσοῦ, ἀργυροῦ ἢ χαλκοῦ. Μὲ τὸ πέρασμα ὁμῶς τοῦ χρόνου, λέει ὁ Ἀριστοτέλης, ἔγινε πῶς αἰσθητὴ ἡ ἀνάγκη τοῦ νομίσματος γιὰ ν' ἀποφεύγονται οἱ δυσκολίες τῆς ἀντάλλαγης. Ἐτοῖς ἀπὸ κυρτὸ μέρος τοῦ νομίσματος ἐτύπωναν ἀπλὰ σημεῖα, ὅπως κλέωνα, ἀσπίδα, μέλισσα καὶ ἀργότερα κεφαλὴς ζῶων, γλυπτὰ κλπ.

Οἱ Σπαρτιάτες καὶ οἱ Βυζαντινοὶ ἐχρησιμοποίησαν σίδηρο στὰ νομίσματά τους, ἴσως ἐπειδὴ στὴ Λακωνία καὶ στὰ παράλια τοῦ Εὐζεῖνου Πόντου ἀφθονοῦσε αὐτὸ τὸ μέταλλο. Ἀπὸ ψευδάργυρο ἔκοψε νομίσματα στὴ Συρακούσας ὁ Διονύσιος. Μολύβδινα νομίσματα μνημονεύουν οἱ ἀρχαῖοι ποιηταί, οἱ δὲ Σπαρτιάτες, Κορηθόνοιοι καὶ Ρωμαῖοι λέγεται πὼς εἶχαν καὶ δερμάτινα νομίσματα. Μονὰς τῶν νομισμάτων ἦταν ἡ «μνᾶ». Ἐκατὸ δραχμὲς ἔκαναν μιὰ «μνᾶ». Ἐξήντα μναὶ ἦσαν ἓνα «τάλαντον». Μναὶ καὶ τάλαντον ἦσαν καὶ νόμισμα καὶ «νοπτός σταθμός» ἢ μέτρον.

Ἡ δραχμὴ εἶχε ἔξη ὀβολούς. Κάθε ὀβολὸς εἶχε ὀκτὼ «χαλκοὺς». Καὶ κάθε χαλκοὺς εἶχε ἐπὶ τὰ «ἐπτά».

Στὲς διάφορες ὁμοῦς ἑλληνικὲς πόλεις ὑπῆρχαν διαφορὲς στὴν ἀξία τῶν νομισμάτων. Ἡ ἀττικὴ δραχμὴ λ. χ. μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου ἔπρεε διαφορετικὴν ἀξία. Τὸ τάλαντον τῆς Αἰγίνης εἶχε δέκα χιλιάδες ἀττικὲς δραχμὲς. Τὴν ἴδια ἀξία εἶχε καὶ τὸ τάλαντον τῶν Κορινθίων.

Τὸ τάλαντον τῶν Ροδίων εἶχε τέσσερες χιλιάδες ἀττικὲς δραχμὲς.

Τὰ νομίσματα τῶν πόλεων τὰ διέκριναν ἀπὸ τὰ χαράγματα σ' αὐτὰ δημοτικὸ σῆμα. Ἡ ἀττικὴ δραχμὴ λ. χ. στὴν ἀρχὴ ἦταν μικρότερη καὶ παχύτερη εἶχε σχῆμα κάπως τετραγώνον καὶ εἶχε χαράγμενη τὴ γλαύκα, τὴν κουκουβάγια.

Ὑπῆρχαν καὶ διδραχμα καὶ τριδραχμα καὶ τετραδραχμα. Τὰ τετραδραχμα τάλεγον καὶ «στατήρες». Ἀπ' αὐτὰ ἐσώθησαν πολλὰ καὶ ἦσαν ἀσημένια, τάλεγον δὲ «γλαυκεῖς», ἐπειδὴ εἶχαν χαράγμενο ἐπάνω τους τὸ ἱερὸ ποῦλι τῆς Ἀθηνᾶς.

Τὰ παραπάνω νομίσματα ὑποδιαίρου-

Χρηματίζονται ὑπῆρχαν καὶ στὴν ἀρχαία ἐποχὴ. Ἐπειδὴ δὲ ἐμπορεύοντο τὰ ἀργύρια, ἦσαν δηλαδὴ πρῶτοι ἐκεῖνοι ποὺ ἀντιπλάσαν μὲ ἄλλων νομισμάτων μὲ νομίσματα ἀνομίσματα «ἀργυρομοιβοὶ» ἢ «κολλυβισταί». Διέκριναν θαυμασία τὰ δόκιμα καὶ τὰ καλὰ νομίσματα ἀπὸ τὰ νόθα καὶ κακά, γι' αὐτὸ καὶ ἐλέγοντο «ἀργυρογνώμονες».

Ἀναφέρονται ἀκόμη καὶ ὡς «τραπεζίτες», γιὰτὶ οἱ ἀργυρομοιβοὶ αὐτοὶ καὶ οἱ δανεισταὶ (ἢ τοκισταὶ) καθόνταν κοντὰ σ' ἓνα τραπέζι ποὺ βρισκόταν συνήθως σ' ἓνα ἐξωριστὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς γιὰ τὴν ευκολοτέρη ἀντάλλαγι καὶ διαπραγματεύσι τῶν ἀργυρίων. Οἱ τραπεζίτες ἐτοκίζαν καὶ δικά τους χρήματα καὶ ἄλλων, ἀπὸ τὰ ὅποια ἐπαίρναν τόκο. Συνήθως μάλιστα κατέθεταν τὰ χρήματά τους στοὺς ἀργυρομοιβούς οἱ ξένοι ἔμποροι ἀπὸ τὸ φόβο μὴ τοὺς κλέψουν ἢ τοὺς τὰ καταστρέψουν οἱ ἐχθροὶ τους.

Οἱ τραπεζίτες συνήθιζαν παίρνοντας τὸ ἀργύριον νὰ γράφουν στὴ βιβλίον τους πρῶτα τὸ ὄνομα ἐκεῖνου ποῦ φέρνε τὸ χρῆμα καὶ ὕστερα τὸ ποσό. Ἐπειτα τ' ὄνομα ἐκεῖνου ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τὸ παραλάβῃ. Ἐὰν αὐτὸς ἦταν ἀγνώστος στὸν τραπεζίτη, τότε ἐγράφε διπλὰ καὶ τ' ὄνομα ἐκεῖνου ποὺ θὰ τὸν συνιστοῦσε πὼς ἦταν ἀξιοπίστος, ὑπ' εὐθύνη του, ἀνθρώπος, ποὺ θάφερνε πίσω τὰ λεπτὰ. Ὅσοι κατέθεταν στὸν τραπεζίτη μπορούσαν ν' ἀποδύουν ὅποτε ἤθελαν πολλὰ ἢ λίγα ἀπ' τ' ἀργύρια τους. Οἱ τραπεζίτες εἶχαν ἐπίσης δικὰ τους ζυγάρια γιὰ νὰ ζυγίζον τὸ βάρος τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργυροῦ καὶ ν' ἀνακαλύπτουν ἐστὶ τὰ καλὰ καὶ νομίσματα.

Ὅπως βλέπετε τίποτε δὲν εἶνε καινούργιο σ' αὐτὸ τὸν κόσμον.

Τὸ σὲ μικρότερα ἀσημένια, ὅπως λ. χ. ὀβολούς, διώβολα, τριώβολα, ἡμιδραχμα καὶ τετραώβολα.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἐκαυχῶντο πὼς τὸ νόμισμά τους ἦταν τὸ καθαρότερον ἀπ' ὅλα τὰ ἑλληνικὰ νομίσματα. Ἀναλύσεις τοῦ νομισματολόγου Χούσεϋ ἀπέδειξαν πὼς τὰ πλείστα ἀπὸ τὰ σφισμένα ἀρχαῖα ἀττικὰ νομίσματα εἶνε ἀπὸ καθαρὸ ἀσημί.

Τὰ χρυσὰ νομίσματα ἐκόπησαν πολὺ μεταγενέστερα, γιὰτὶ ὁ χρυσὸς ἦταν στὴν Ἑλλάδα μέχρι τῆς 70πς Ὀλυμπιάδος, πολὺ σπάνιος. Γι' αὐτὸ, ἐπειδὴ ἦταν ἀγὸς πράγμα πολυτίμον στὴν ἀρχὴ τὸν ἀγοράζαν καὶ ὕστερα τὸν ἀντιπλάσαν μ' ἀσημί.

Μετὰ τοὺς Λυδοὺς ἔκοψε χρυσὰ νομίσματα ὁ Δαρείος, ἀπ' τὸν ὁποῖο ὠνομάσθησαν «Δαρεῖκοι». Κάθε χρυσὸς δαρεῖκος ὑπελογίζετο σὲ δυὸ ἀττικὲς δραχμὲς, ἀλλὰ περνοῦσε εἰκοσι. Ἰσοδύναμος μὲ τὸν δαρεῖκο ἦταν καὶ ὁ ἀττικὸς χρυσὸς στατήρ. Ὑπῆρχαν καὶ ἡμιστάτηρες ἀττικοὶ χρυσοὶ (μισθόληρα θὰ λέγαμε σημεῖρα), ποὺ εἶχαν ἀξία ὅσον καὶ τὸ νόμισμα Δημαρστέιον τῆς Σικελίας. Χρυσὰ νομίσματα ἔκοψαν καὶ

97

Τὰ δηλητηριασμένα ΠΟΤΑΜΙΑ

Κίνδυνοι καὶ μέτρα κατὰπολε-
μήσεως τοῦ καπνοῦ

Πολυάριθμοι ἀμερικανικοὶ πόλεις ὑδρεύονται ἀπὸ τὰ ποτάμια ποὺ περ-
νοῦν δίπλα τους, ἢ ἀπὸ τὶς γειτονι-
κὲς λίμνες. Τὸ νερὸ ὅμως αὐτὸ μο-
λυνεῖται ἀπὸ ἀμέτρητους ὀξυτοὺς κί-
ἀπὸ ἀπορρίμματα ἐργοστασίων.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ θερμίζονται
μυριάδες ἀνθρώποι ἀπὸ ἐπιδημίες
χολέρας, τυφού καὶ δυσεντερίας.
Σήμερα, ὑπάρχουν σὲ κάθε πόλι δι-
υλιστήρια τοῦ νεροῦ, με συσκευὲς
χλωρίσεως καὶ ἀποστειρώσεως
τοῦ. Ἔτσι ὁ κίνδυνος ἀσθενειῶν ἐκ-
λείπει, ἀλλὰ μόνο καὶ 9.999 στὶς
10.000.

Μένει δηλαδή μιὰ πιθανότης στὶς
10.000 νὰ συμβῇ κάποιο λάθος ἢ
κάποια βλάβη τῶν ἐγκαταστάσεων.
Καὶ πραγματικά, ἀπὸ τὸ 1938 ὡς
τὸ 1945, σημειώθηκαν τέτοιες ἀνω-
μαλίες 327 φορές, με ἀποτέλεσμα
111.320 κρούσματα ἀσθενείας.

Στὸ Ρότσεστερ, τὸ Δεκέμβριο τοῦ
1940, ἔγινε μιὰ ἐπισκευὴ δύο γεν-
τρικῶν ἀγωγῶν τοῦ νεροῦ. Ὁ ἕνας
ἀπὸ αὐτοὺς διωχέτετο τὸ νερὸ τοῦ
ποταμοῦ Τζέκσον στὰ στομιά πυρο-
σβεστικῶν ἐγκαταστάσεων τῆς πό-
λεως. Ὁ ἄλλος ἐπαίρνε καθαρὸ νερὸ
ἀπὸ τὸ διυλιστήριο, γιὰ τὸ διέκτυον
ὕδρευσης. Ἐνῶ κρουνοὶς ἀπορροῦ-
σε, σὲ περίπτωσι ἐκτάκτου ἀνάγκης,
νὰ συνδεσθῇ τοὺς δύο αὐτοὺς σωλή-
νες. Κάποιος ἐργάτης λοιπὸν τὸν ἀ-
νοίξε, ἀπὸ ἀπροσεξία. Καί, προτοῦ
τὸ λάθος γίνῃ ἀντιληπτὸ καὶ διορ-
θωθῇ, ἡ πόλις κατανάλωσε 20.000
τόνους μολυσμένου νεροῦ καὶ
35.000 ἀνθρώποι ἀρρώστησαν βα-
ρεῖα ἀπὸ γαστρικὴ περίτιδα.

Τὴν ἴδια περίπου ἐποχὴ, στὸ Χέν-
τερσον τοῦ Κεντούκι, ἡ δημοτικὴ
ἀρχὴ εἶχε τὴ φαινίτη ιδέα νὰ ἐφαρ-
μόσῃ διάφορες οἰκονομίες, καὶ με-
ταξὺ τῶν ἄλλων, περιέκοψε τὴ δαπά-
νη γιὰ τὸ χλωρίον ποὺ ἀπελύμανε
τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ Ὁχάιο. Ἔτσι,
οἱ κάτοικοι ἦταν νερὸ ποὺ εἶχε μο-
λυνθῇ περὶ πάντας ἀπὸ ἑκατοντάδες
πόλεις καὶ χωριά, καὶ τὸ ἕνα πέμ-
πτον τοῦ πληθυσμοῦ ἔπεσε βαρὺ ἀρ-
ρώστο!

Στὸν ποταμὸ Ντελαγουόρ, εἶνε
τόση ἡ μόλυνσις, ὥστε τὸ νερὸ κα-
τατρώγῃ τὸ σιδερένιο σκάφος τῶν
πλοίων ποὺ ταξειδεύουν σ' αὐτόν,
ἐνῶ τὰ πληρώματα δὲν μποροῦν ν'
ἀνδρῶν σὲ δυο σέβη.

Ἐξ ἄλλου σ' ἕνα παραπόταμο τοῦ
ποταμοῦ Κολούμπια, ἐκτυλίσσεται
κάθε ἀνοιξὶ ἕνα σιωνιπλὸ δράμα: Οἱ
ὁσλομοί, ποὺ ἀνέβαινον τὸ ποτά-
μι, γιὰ νὰ φτάσουν ἐκεῖ ποὺ γεν-
νοῦν τ' αὐγὰς τους, παίρνουν στὸν
παραπόταμο. Ἐκεῖ ὅμως, ἡ σήψις
τῶν ἀπορριμμάτων τῆς πόλεως Πόρ-
τλαντ ἔχει κατανάλωσι ὅλο τὸ ὀ-
ξυγόνο τοῦ νεροῦ. Τὰ μεγάλα κί-
ῶροια ψάρια δὲν μποροῦν ν' ἀναπνεύ-
σουν, σπαράζονται ἀπὸ τὴν ἀγωνία
καὶ πνίγονται. Πνίγονται δηλαδή κυριο-
λεκτικῶς μέσα στὸ νερὸ!

Ἄλλου πάλι, μολύνονται καὶ ἀ-
ρρηστοῦνται τὰ στρεῖδια καὶ τὰ θα-
λασσινὰ, ποὺ ἀφθονοῦν κοντὰ στὶς
ἐκβολὰς τῶν ποταμῶν. Τὸ Δεκέμ-
βριο τοῦ 1924, εἶχε ἐμφανισθῇ μιὰ
μυστηριώδης ἐπιδημία τυφοειδὸς
πυρετοῦ στὴν Οὐάσιγκτον, τὸ Σι-
κάγο καὶ τὴ Ν. Υόρκη συγχρόνως,
δηλαδή σὲ τρεῖς πόλεις ποὺ ἀπέχ-
ον μεταξύ τους. Τὰ θύματα ἔφτα-
σαν τὰ 1.500, ἀπὸ τὰ ὅποια πέθα-
ναν τὰ 150. Κι' ὅμως οἱ περισσό-
τεροι ἦσαν ἀνθρώποι γεροὶ καὶ υ-
γιεῖς τότε.

Γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τὴν προέλευ-
σιν τῆς μόλυνσεως, οἱ ὑγειονομικοὶ
ἀρχὲς ἔβαζαν κάθε ἄρρωστο νὰ συμ-
πληρῶσιν ἕνα ἐρωτηματολόγιον, ἀνα-

φέροντας ὅτι εἶχε φάει στὶς προη-
γουμένες δύο βδομάδες. Τέλος, ἀ-
νακαλύφθηκε ὅτι τὰ περισσότερα
ἀπὸ τὰ ἀρχικά θύματα εἶχαν φάει
στρεῖδια, προερχόμενα ἀπὸ ὠριμέ-
να στρειδιοτροφείον. Ἐξακριβώθηκε
δὲ κατόπιν ὅτι ἡ ἐπιχειρήσις αὐτὴ,
γιὰ νὰ διατηρῇ φρέσκα τὰ στρεῖδια
τῆς, τάβαζε μέσα σὲ πανέρι καὶ
τὰ δούτουσε μέσα σὲ νερὸ ποὺ βρέ-
θηκε πλημμυρισμένο ἀπὸ μικροβία
τυφοειδούς.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ περιστατικὸ αὐ-
τὸ, δὲν τολμοῦσε πιά νὰ φάη κα-
νεῖς στρεῖδια. Οἱ ἰδιοκτῆται στρε-
ιδιοτροφείων κινδύνουν νὰ καταστρα-
φῶν. Ζήτησαν λοιπὸν νὰ ὑποβλη-
θοῦν σὲ αὐστηρὸ κυβερνητικὸ ἐλεγ-
γο, γιὰ ν' ἀποκαταστήσουν τὴν ἐπι-
πιστοσύνη τοῦ κοινού. Ἀπὸ τότε,
οἱ ὑγειονομικοὶ ἀρχὲς παίρνουν
δείγματα τοῦ νεροῦ κάθε στρειδιο-
τροφείου, τὰ ἐξετάζουν κί' ἀπαγο-
ρεῖουν τὴν κατανάλωσι θαλασσινῶν
ἀπὸ μολυσμένες περιοχάς.

Πρὸ 10 ἐτῶν ἀκόμη, οἱ ὑπόνομοι
τῆς πόλεως Μιλγουόκι κατέλυναν
μέσα στὴ γειτονικὴ λίμνη Μίτσιγ-
καν, ἀπὸ ὅπου ὑδρεύονταν κατόπιν ἡ
πόλις. Μιὰ μέρα ὅμως τοῦ 1938,
κάτι συνέβη στὶς ἐγκαταστάσεις ἀ-
ποστειρώσεως τοῦ νεροῦ — κανεῖς
δὲν ξέρει τί ἀκριβῶς — τὰ μικροβί-
α δὲν σκοτώθηκαν, καὶ 30.000 ἀ-
τομα ἔπαθαν διάρροια, ἐμετοὺς καὶ
δυνατοὺς πόνους στὸ στομάχι. Ὁ-
ταν πέρασε ἡ ἐπίδημις, οἱ δημοτι-
κὲς ἀρχὲς ἀποφάσισαν νὰ δώσουν
μιὰ ριζικὴ λύσι. Σήμερα λοιπὸν, οἱ
ὑπόνομοι τοῦ Μιλγουόκι ἐκβάλλουν
σ' ἕνα τεράστιο στεγανὸ δοῦρο, ὅ-
που ὠριμένα ἀβλῶνα μικροβία (τῆς
οἰκογενείας «ζοογκλῆ») τρᾶνε τὶς
ὀργανικὲς ἀκαθαρσίες καὶ τὶς μετα-
βάλλουν σὲ ἀέρια ἀβλῶνα, σὲ στε-
ρεὸ ὑπόλειμμα καὶ σὲ καθαρὸ νερὸ.
Τὸ νερὸ χύνεται κατόπιν στὴ λίμνη.

Ὅσο γιὰ τὰ στερεὰ ὑπολείμματα
σὲ ἰσχυρὴ θερμανσί, γιὰ ν' ἀποστει-
ρωθοῦν τελείως, κί' εἰπετα πωλοῦν-
ται ὡς λίπασμα, ποὺ εἶνε ἀρίστο
καὶ περιζήτητο. Τὸ ἔσθιο αὐτὸ κα-
λύπτει τὶς δαπάνες τοῦ ἐργοστα-
σίου.

Σ' ἄλλες πόλεις, ὑπάρχουν παρό-
μοια ἐργοστάσια, ποὺ χρησιμο-
ποιοῦν ὡς καύσιμη ὕλη γιὰ τὴν λει-
τουργία τους τὰ ἴδια τὰ ἀέρια ποὺ
παραγονται ἀπὸ τὴν ἐνέργεια τῶν
μικροβίων «ζοογκλῆ» καὶ ποὺ ἀπο-
τελοῦνται κυρίως ἀπὸ μεθάνιο. Ἀλ-
λοῦ πάλι, κινούνται με τὰ ἀέρια
αὐτὰ ἠλεκτρογεννήτριες, καὶ τὸ ἡ-
λεκτρικὸ ρεῦμα ποὺ παράγεται χρη-
σιμοποιεῖται γιὰ φωτισμὸ τῶν πό-
λεων, κίνησι ἐργοστασίων, κλπ. Στὸ
λεων, κίνησι ἐργοστασίων, κλπ. Στὸ
Σικάγο, τὰ στερεὰ ὑπολείμματα τῶν
ὑπονόμων χρησιμοποιοῦνται ὡς λί-
πασμα, εἴτε ὡς καύσιμη ὕλη ὅταν
τὸ κάρθουν εἶνε ἀκριβῶς.

Διάφορες βιομηχανίες ὠφελήθη-
καν σημαντικά, ἀπὸ τοὺς ἀπα-
γορευθῆναι νὰ διοχετεύουν τὰ ἀπορ-
ρίμματα τους στὰ ποτάμια. Πολλὰ
οἰκονομικοὶ π. χ. ἔχουν ἄλ-
λοτε στὰ ποτάμια τὰ ὑπολείμματα
τῆς λειτουργίας τους, δηλαδή
ὀργανικὲς οὐσίες ποὺ σπάζουν καὶ
μολύνουν τὸ νερὸ. Τώρα ὅμως τὰ κα-
τεργάζονται καὶ τὰ μεταβάλλουν σὲ
κτηνοτροφικὰ προϊόντα, πλοῦσια σὲ
βιταμίνες, με τριπλάσια θρεπτικὴ
ἀξία ἀπὸ τὶς συνηθισμένες κτηνοτρο-
φές. Ἀπὸ τὴν πηγὴ αὐτὴ, ἔνα καὶ
μόνον ἐργοστάσιον κερδίζει ἕνα ἐκα-
τομμύριον δολλάρια τὸ χρόνο.

Ἐπίσης ἕνα χαλυβουργεῖο ὠφε-
λήθηκε 100 δολλάρια τὴν ἡμέρα,
ἀπὸ τὴν κατεργασία καὶ τὴν ξανα-
χρησιμοποίησι τῶν ἀπορριμμάτων
τοῦ, ποὺ μολύναν ἄλλοτε τὸ γειτο-
νικὸ ποτάμι.

Σημειωτέον ὅτι ἔχουν βρεθῇ ὠφέ-
λιμα μικροβία, τὰ ὁποῖα καταστρέ-
φουν οὐκ μόνον τὶς ὀργανικὲς οὐσίες,
ἀλλὰ καὶ τὰ δηλητηριώδη κί' ἐπι-
κινδύνου χημικὰ προϊόντα ποὺ μολύ-
νουν τὸ νερὸ κοντὰ στὰ ἐργοστάσια

Μιά νέα μέθοδος θεραπείας 1ΟΥ ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟΥ

Πῶς δημιουργεῖται ἐντέχνως ἡ ἀποστρεφῇ
πρὸς τὰ ποτῶν

Μιά νέα μέθοδος θεραπείας τοῦ ἀλκοολισμοῦ ἐπε-
νόησε τελευταίᾳ ὁ Ἑλβετὸς δόκτωρ Φέλντιμαν.

Ἡ μέθοδος αὐτὴ στηρίζεται στὰ περιφάνεια πειρά-
ματα τοῦ Ρώσου φυσιολόγου Παυλῶφ σχετικὰ με-
τὸ μηχανισμό τῶν ἀντανακλαστικῶν κινήσεων.

Ἀς ὑπενθυμίσωμε μετὰ δύο λόγια αὐτὰ τὰ πειρά-
ματα.

Ὅταν βάλαμε κοντὰ-στὸ μπουσούδι ἐνὸς σκύλου
ἕνα κομμάτι κρέας, δὲ ἰδοῦμε ἀμέσως τὰ σάλια τοῦ
ζώου νὰ τρέχουν.

Ἐκεῖνο ποὺ προκαλεῖ αὐτὴ τὴν σιελόρροια εἶνε ἡ
θῆα τοῦ κομματιοῦ τοῦ κρέατος.

Ἀς προσπαθῶμε τώρα νὰ συνδυάσωμε αὐτὴ
τὴν ἐντύπωσι μετὰ μερικὲς ἄλλες π. χ. με ὠρισμένους
ἤχους, ἐπαφές κλπ. καὶ ἂς συνεχίσωμε ἐπὶ μερικὲς
βδομάδες ἡ μῆνες αὐτὸ τὸν συνδυασμὸ, σὲ τρόπον
ὥστε νὰ δημιουργήσωμε στὸ σκύλῳ τὴν ἐντύπωσι
ὅτι, ὅταν ἀκούῃ π. χ. αὐτὸν ἡ ἐκείνου τὸν ἤχο ἢ ὅταν
τὸν ὀδηγοῦμε σ' ἕνα μέρος ποὺ εἶχε αὐτὰ ἡ ἐκείνου
τὰ ἐπιπλά τὴν ἡμῶν χαρακτηριστικὴ διαρρυθμίσι, πρό-
καλεῖται νὰ τοῦ δώσωμε κατόπιν ἕνα κομμάτι κρέας
ποῦ τόσον ἐπιθυμεῖ.

Με τὸν καιρὸ θὰ συμβῇ, λοιπὸν, τὸ ἑξῆς: Μόλις
ὁ σκύλος ἀκούῃ τὸ γινώριμο ἤχο ὅταν ὁποῖον τὸν
ἐχομε συνθῆσι, τὰ σάλια τοῦ ἡμῶν ἀρχίζου ἀμέσως
νὰ τρέχουν, γιὰτὶ θὰ εἶνε βέβαιος ὅτι θὰ τοῦ δώσωμε
κατόπιν ἕνα κομμάτι κρέας νὰ φάη.

Πάνω σ' αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ πειράματα στηρίζεται
ἡ μέθοδος τοῦ δόκτωρ Φέλντιμαν.

Ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶνε πολὺ ἀπλὴ καὶ συνίσταται
στὸ νὰ προκαλέσωμε στὸν ἀλκοολικὸ μιὰ τελεία ἀ-
ποστρεφῇ πρὸς τὸ ποτὶ, δημιουργώντας σ' αὐτόν
συναφεῖς ἐντυπώσεις ναυτίας, ἐμετῶν κλπ.

Στὸ πρακτικὸ ἐπίπεδο, ἡ ἐφαρμογὴ τῆς μεθόδου
γίνεται μετὰ τὸν ἀκόλουθο τρόπο:

Δίδομε στὸν ἀλκοολικὸ νὰ πιῇ ὅσο κρασί (ἢ πο-
τῶ) ἐπιθυμεῖ, ἀφ' οὗ προηγουμένως ἀναμίξωμε σ' αὐ-
τὸ ἕνα ἐμετικὸ φάρμακο.

Μεταξὺ τῶν φαρμάκων ποὺ χρησιμοποιοῦνται γι'
αὐτὸ τὸ σκοπὸ, τὸ κυριώτερον εἶνε ἕνα παράγωγο
τῆς μορφίνης, ἡ ἀπομορφίνη, ποὺ παρουσιάζει τὸ
πρόσθετο πλεονέκτημα ὅτι ἐξαφανίζει τελείως τὸ αἰ-
σθημα τῆς εὐεξίας ποὺ προκαλεῖ ἡ χρῆσις κρασιῦ
ἢ οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν.

Τί θὰ συμβῇ κατόπιν;

Χάρις στὸ ἐμετικὸ ποὺ ἔχομε ἀναμίξει, ὁ ἀλκο-
λικὸς θὰ καταλήψῃ σὲ λίγο ἀπὸ ναυτία καὶ ἐμε-
τοὺς.

Ἀν ἐπαναλάβωμε μερικὲς φορές ἀκόμη αὐτὴ τὴν
ἀνάμιξι, θὰ εἶνε δυνατόν νὰ προκαλέσωμε κατόπιν
ἐμετὸ στὸν ἀσθενὴ καὶ χωρὶς νὰ βάλωμε ἀπομορφίνη
μέσα στὸ κρασί τοῦ. Γιὰτὶ καὶ μόνο ποὺ θὰ τὸ βλέ-
πῃ ἡ θὰ αἰσθάνεται τὴν ὀσμὴ τοῦ θὰ κυριεύεται ἀπὸ
ναυτία καὶ θὰ νοιώθῃ μιὰ ἀκατανίκητη τάσι πρὸς
ἐμετὸ. Ἔτσι τοῦ δημιουργοῦμε τὴν ἀποστρεφῇ γιὰ
τὰ οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν.

Ὁ δόκτωρ Φέλντιμαν χρησιμοποιεῖ μιὰ ἐξυπνὴ
σκηνοθεσίαν γιὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀσθενῶν τοῦ: Πα-
ραγγέλλει στοὺς οἰκείους τῶν νὰ τοὺς πᾶν στὴν
κλινικὴν τοῦ ὅταν εἶνε μεθυσιμένοι. Ἀλλὰ τί εἶνε ἡ
κλινικὴν τοῦ; Ἕνα πολυτελὲστατο μπάρ, ποὺ διευ-
θύνεται ἀπὸ ἕνα μπάρμαν-νοσοκόμο καὶ ἀπὸ ὅπου
δὲν λείπουν μερικὴ δὲθεν πελάτες.

Ὁ ἀσθενὴς συνεχίζει τότε τὸ ποτὶ. Ἀλλ' ἀμέσως
κυριεύεται ἀπὸ μιὰ ἀκατανίκητη τάσι πρὸς ἐμετὸ.

Ἡ θεραπεία διαρκεῖ συνήθως δύο καὶ σπανιότερα
τρεῖς ἡ τέσσερες ἡμέρες. Καὶ τὶς περισσότερες φορές
εἶνε ὀριστική. Γιὰτὶ ὁ ἀσθενὴς ἀρχίζει νὰ ὑπο-
φέρει μόλις ἰδῇ μιὰ μπουκάλια μετὰ ἕνα ὅποιοδήποτε
ποτὶ, χωρὶς καν νὰ τὸ γευθῇ.

Ἐπὶ 55 περιπτώσεων, ὁ δόκτωρ Φέλντιμαν ἐση-
μείωσε τὰ κάτωθι ἀποτελέσματα:

35 ἀσθενεῖς, ποὺ ἀντιπροσώπευον ἕνα ποσοστὸν
63,6%, ἐθεραπεύθησαν μέσα σὲ μιὰ μόνον ἡμέρα.

Σὲ τρεῖς ἀσθενεῖς χρειάσθηκε νὰ γίνῃ καὶ δευ-
τέρη ἐφαρμογὴ τῆς θεραπευτικῆς μεθόδου.

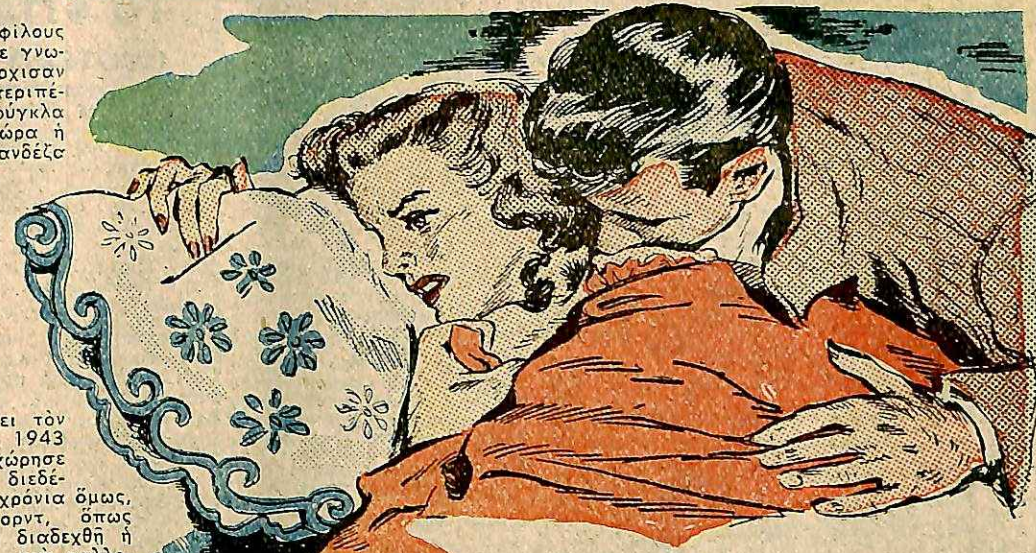
Σὲ ἕνα ἀσθενὴ ἔγιναν τρεῖς ἐφαρμογές.

Οἱ ὑπόλοιποι 16 ἐθεραπεύθησαν προσωρινά, καὶ
παρουσίασαν ὑποτροπές.

Ἡ μέθοδος τοῦ δόκτωρ Φέλντιμαν ἐφαρμόζεται
τόσον στοὺς φίλους τοῦ οἰνοπνεύματος ἢ διψομανεῖς,
ὅπως ἀποκαλούμε στὴν ἐπιστημονικὴ γλῶσσα, τοὺς
ἀνθρώπους ποὺ πίνουν γιὰτὶ τοὺς ἀρέσει τὸ κρασί,
χωρὶς νὰ μποροῦν ν' ἀνισταθοῦν ἀπὸ τὸ πάθος τῶν,
ὅσον καὶ στοὺς χρονίους ἀλκοολικοὺς, ποὺ εἶνε ἀλη-
θινὸι ψυχασθενεῖς καὶ πίνουν ἀπὸ ἀνάγκη.

Τοὺς περισσότερους φίλους
τοῦ κινηματογράφου εἶνε γνω-
στὸν ὅτι, ἀπὸ τότε ποὺ ἀρχισαν
νὰ κινηματογραφοῦνται οἱ περιπέ-
τειες τοῦ Ταρζάν στὴ ζουγκλά
μιὰ καὶ μόνη στάθηκε ὡς τώρα ἡ
«Βασίλισσα», ἡ ὁμορφὴ ἱρλανδέζα
στάρ Μῶριν Ὁ Σούλλιβαν,
ποὺ εἶχε κί' ἕνα ἄλλο ρεκόρ:
εἶνε μητέρα πέντε χαριτωμέ-
νων παιδιῶν, γεγονός ποὺ
δὲν συμβαίνει με καμμίαν ἄλ-
λη καλλιτέχνηδα τοῦ Χόλλυ-
γουντ.

Κί' ὅμως, ὅπως ὑπῆρξαν
κί' ἄλλοι Ταρζάν, ἐκτός τοῦ
Τζόνου Βαϊσμούλλερ, εἶσι ὑ-
πῆρξαν κί' ἄλλες «Βασίλισ-
σες» ἐκτός τῆς Μῶριν Ὁ
Σούλλιβαν. Ἡ Μῶριν παίξει τὸν
ρόλο αὐτὸ ἀπὸ τὸ 1936. Τὸ 1943
ὅμως μετὰ τὸ γάμο τῆς ἀπεχώρησε
ἀπὸ τὴν ὁδὸν κί' εἶσι τὴν διεδέ-
χθη στὴ θέσιν αὐτὴ, γιὰ λίγα χρόνια ὅμως,
ἡ γοητευτικὴ Φράνσις Γκιφφορντ, ὅπως
κί' αὐτὴν σήμερα τὴν εἶχε διαδεχθῇ ἡ
Μπρέντα Τζόου. Ἡ Φράνσις, μιὰ καλλο-

λιὰς καὶ τὸν Βᾶν Τζόνσον καὶ «Υπερκεάνειον πολυτελείας»,
μετὰ τὴν Τζέιν Πάουλ καὶ τὸν Τζῶρτζ Μπρέντ.

Ἡ Φράνσις Γκιφφορντ — αὐτὸ εἶνε καὶ τὸ πραγματικὸ
τῆς ὄνομα — γεννήθηκε στὴ Μιννεάπολι τῆς Ἀμερικῆς στὶς
13 Φεβρουαρίου τοῦ 1919. Ἀπὸ τότε ποὺ ἔγινε 15 ἐτῶν δύο
ἦταν οἱ προτιμήσεις τῆς στὴ διάβασμα: τὰ ρομάντσα καὶ
οἱ περιπέτειες τοῦ Ταρζάν, χωρὶς καν νὰ φαντάζεται ὅτι μιὰ
μέρα θὰ γίνονταν «ἡρώιδα» καὶ «Βασίλισσα» τῶν παραμυθιῶν
αὐτῶν στὴν ὁδὸν.

Σὲ ἡλικία 19 ἐτῶν γράφτηκε στὴν Ἱατρικὴ Σχολὴ τοῦ
Πανεπιστημίου τῆς Κολούμπια καὶ 23 ἐτῶν ἦταν πτυχιούχος
γιατρός χωρὶς εἰδίκευσι. Τότε ἀκριβῶς ἐτοιμαζόταν νὰ εἰδι-
κευθῇ, ἀλλὰ ἡ τύχη τῆς εἶχε χαραξεῖ ἐντελῶς διαφορετικὴ
σταδιοδρομία.

Μιὰ μέρα τοῦ 1942 βρισκόταν γιὰ μπάνιο στὴν πλάζ.
Καθὼς ἦταν μετὰ μαγιά, ἀπὸ ὅπου μαυτεύονταν εὐκόλα οἱ ἀρ-
μονικὲς γραμμὲς τοῦ σώματος τῆς, παρετήρησε ἕνα ἀγνώ-
στο τῆς πρόσωπο νὰ τὴν τριγυρίζῃ περιέργως.

— Τί γυρνετε ἀπὸ μένα, κύριε; ποὺ κάνει μεθ' ὅσοι ἡ
Φράνσις στὴν εἰκοστὴ βόλτα τοῦ.

— Με συγχωρεῖτε, ἀπάντησε αὐτὸς ἀμέσως. Λέγομαι
«Αρτουρ Σμιθ καὶ εἶμαι πρώτος βοηθὸς τοῦ κινηματογραφί-
κου σκηνοθέτου Ρίτσαρντ Ὄρπ. Μήπως τὸν ξέρετε; Ὁ μί-
στερ Ὄρπ, λοιπὸν, σὰς παρακολουθεῖ ἀπὸ καιρὸ καὶ μετὰ τὴν
βεβαίωσιν ὅτι εἰσθε αὐτὴ ἀκριβῶς ποὺ θὰ μπορούσε νὰ
ἐρμηνεύσῃ στὴν ὁδὸν τὴν σύντροφον τοῦ «Βασίλειος τῆς ζού-
γκλας», θέλω νὰ πῶ τοῦ Ταρζάν, μοῦ ἀνέθεσε νὰ σὰς προ-
τείνω αὐτὸ τὸ ρόλο.

— Ἐγὼ νὰ γίνω σύντροφος τοῦ Ταρζάν; Καὶ νὰ παρου-
σιασθῶ μισόγυμνη μπροστὰ στὸ φακὸ; ἔκανε τρομοκρατη-
μένη ἡ Φράνσις. Ὁχι, κύριε
μου. Παρ' ὅλον ὅτι θάθελα πολὺ
νὰ παίξω στὸν κινηματο-
γράφο, ὡστόσο δὲν δέχομαι
νὰ μεταφερθῶ στὴ ζουγκλά,
μέσα στὰ ἀγρία θηρία...

Οἱ πρώτες αὐτὲς προτάσεις
ἀπέτυχαν. Ἀργότερα ὅμως, ὅ-
ταν ἡ Φράνσις σκέφθηκε τὸ ζή-
τημα καλλίτερα καὶ εἶδε τὰ ὠ-
φέλη ποὺ θὰ μπορούσε νὰ κερ-
δίσῃ, κατέληξε στὴν ἀπόφασιν
νὰ δεχθῇ. Τὴν ἄλλη μέρα κί'
ὅλας χυτοῦσε τὴν πόρτα τοῦ
γραφείου τοῦ Ὄρπ καὶ, γεμά-
τη ὁμορφία καὶ γοητεία, ζή-
τοῦσε τὸ ρόλο τῆς «Βασίλι-
σῆς τῆς ζουγκλας»...

Ἔτσι ἀρχισε τὴν κινηματο-
γραφικὴ καριέρα τῆς. Πρωτα-
γωνίστησε σὲ τρεῖς ταινίες
Ταρζάν καὶ ἀργότερα, τῆς
προσέφεραν ἄλλους τομῆς κι-
νηματογραφικῆς δράσεως. Ση-
μερὰ εἶνε μιὰ ὁμορφὴ στάρ-
λετ, ἴσως ἡ ὁμορφότερη τοῦ
Χόλλυγουντ, ποὺ βαδίζει στα-
θερὰ ἀπὸ ἐπιτυχία σὲ ἐπιτυ-
χία. Φυσικά, ὕστερα ἀπὸ τὴν
ἐπιβολὴν τῆς αὐτὴ στὴν ὁδὸν
δὲν μπορούσε πιά νὰ γίνῃ λό-
γος γιὰ ἐπιστημονικὴ καριέ-
ρα. Γιὰ τὸ χατῆρ τοῦ κινημα-
τογράφου καὶ τῆς δόξας ἡ Ἱα-
τρικὴ καὶ εἰδικώτερα ἡ Μικρο-
βιολογία πῆγαν... περὶ πάντας!

Ἡ χαριτωμένη Φράνσις ἀγάπησε μετὰ πάθος τὴν χιουρούμια...

Α. ΟΥΓΛΙΑΜΣ

Και μία τελευταία συμβουλή: Κουρασθήτε λιγάκι για να κάμετε τα δώρα σας και μην υπήρθε εκείνος που μπαίνουν ο' ένα κατάστημα και παίρνουν ό,τι βρουν μπροστά τους για να γλυτώσουν από μία σκοτούρα. Στο ζήτημα αυτό μην ξεχνάτε ότι το δώρο πρέπει να προσεγγίσει ευχαρίστηση πρωτίτως στον δωρίζοντα και να μην αποτελεί γι' αυτόν την εκπλήρωση ενός απλού τύπου.

Ας δούμε τώρα πως θα κάμετε την έκλογή σας για το καθένα από τα πρόσωπα που σας ενδιαφέρουν. Αν συμμορφωθείτε με τους παρακάτω γενικούς κανόνες, — προσαρμόζοντας τους όμως σε κάθε ειδική περίπτωση — μπορείτε να-

ποιηθείτε τούναντιον, ότι κουράζεσθε για να τα πετύχετε και μην παραλείψετε να κάμετε και μερικά λάθη. Έτσι, το παιδάκι δεν θα ντραπή έπειδή είχε υποχρεωμένο να σκεφθής για να επιτύχει αυτή τη συναρμολόγηση.

Στα ζωηρά παιδιά

Θα προτιμήσετε να τους πάρετε κάτι που ν' αντιστοιχεί στο σπέρ της προτιμήσεώς των. Π. χ. ένα φούτ-μπώλ, ένα ποδήλατο, πατινιά, αθλητικά είδη αμφίσεως κλπ. Αλλά αυτό δεν αρκεί. Πρέπει επίσης να τα συνηθίσετε να συγκρατούν τις βιαίες όρμες των και ν' αγαπούν την τάξη και τη μέθοδο. Τίποτε δεν είναι καταλληλότερο γι' αυτό από τα μικρά «εργαστήρια». Π. χ. ένα μικρό σιδηρουργείο, ένα επιπλοποιείο κλπ.

Μην δίνετε σ' αυτά τα παιδιά «νεκρά» παιχνίδια. Προτιμήστε, τούναντιον, παιχνίδια που τους επιτρέπουν να εξετάζουν μόνα τους κάτι π. χ. ένα τραπέζι, ένα κάθισμα, μία μικρή μηχανή κλπ.

Στα παιδιά αυτά μπορείτε επίσης να δώσετε κραγιόν για να ζωγραφίσουν, πλαστική ζύμη για να φτιάχνουν μ' αυτή διάφορα αντικείμενα, πρόσωπα κλπ.

Στα έπιμελη παιδιά

Θα προτιμήσετε γι' αυτά τα παιχνίδια που απαιτούν προσοχή και σκέψη π. χ. τα μηχανικά παιχνίδια, τα «οικοδομικά» (που αποτελούνται από διάφορα τμήματα, με τα οποία το παιδί μπορεί να φτιάξη ένα χωριουδάκι, ένα σιδηροδρομικό σταθμό κλπ., συνδυάζοντας τα κατά διαφόρους τρόπους).

Στους ντροπαλούς, τους σιωπηλούς και τους βίσιους

Δεν θα διστάσετε να χαρίσετε ένα παιχνίδι της τύχης π. χ. ντόμινο, σκάκι κλπ. (έκτος από χαρτιά).

Το ενδιαφέρον για το παιχνίδι θα

ΠΩΣ ΘΑ ΔΙΑΛΕΞΕΤΕ ΤΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ

Για τα παιδιά, τη σύζυγο, τη μνηστή σας

ΑΥΤΗ την εβδομάδα θα πρέπει να διαλέξετε τα δώρα που θα κάμετε στη σύζυγο, στα παιδιά στην μνηστή, στους γονείς στους αδελφούς και τις αδελφές, στους φίλους σας.

Αλλά πως θα κάμετε την έκλογή σας; Υπάρχουν πρώτα-πρώτα μερικοί γενικοί κανόνες σχετικά με τα δώρα.

Ένα δώρο πρέπει να είναι: Προσωπικό. Αν υποθέσουμε ότι έχετε πέντε ανήλικες και χαρίσετε και στις τρεις από ένα φουλάρι της ίδιας ποιότητας, το πιθανώτερο είναι ότι καμιά δεν θα μείνει ευχαριστημένη και αν συμβεί το ένα φουλάρι να είναι καλύτερο από τα άλλα θα τσακωθούν μεταξύ τους.

Το δώρο πρέπει ν' ανταποκρίνεται σε μία ανάγκη ή σε μία επιθυμία. Πρώτον, μην χαρίζετε πράγματα που ξέρετε ότι δεν σέρεουν.

Να είναι ανάλογο προς την κοινωνική θέση και την ηλικία του ανθρώπου στον οποίον κάνετε το δώρο.

Ν' αποτελεί μία έκπληξη. Όταν προετοιμάζετε τον ενδιαφερόμενο από καιρό το δώρο σας κάνει την άδια του.

Να είναι ευπροσάρμοστο και όμορφο να κοιτάξει.

Να έχει τη σφραγίδα του δικού σας γούστου, χωρίς όμως να έρχεται σε αντίθεση με το γούστο του προσώπου, στο οποίο πρόκειται να το προσφέρετε.

Να μην είναι εύτελος και πολύ συννημένο. Το πιο άσημον πραγματάκι αποκτήματα μεγάλης αξίας όταν είναι σπάνιο και συνεισφέρει δυσμενώς.

σε βέβαιος ότι το δώρο σας θα γίνει δεκτό με μεγάλη ευχαρίστηση.

Για τα πολύ μικρά παιδιά

Έκτος από τις σφυρίχτρες, τα τόπια κλπ., καλό είναι να τους πάρετε μερικά από τα καλούμενα «διανοητικά» παιχνίδια, που έχουν το πλεονέκτημα ότι εξασκούν το μυαλό χωρίς να το κουράζουν. Τα παιχνίδια αυτά θα είναι φυσικά, ανάλογα με την ηλικία τους. Θα τους πάρετε π. χ. κύβους που πρέπει να περασθούν δ' ένας-μέσας στον άλλον σύμφωνα με μία ώρισημένη διάταξη, σχηματίζοντας σχέδια που συναρμολογούνται καταλλήλως σχηματίζουν μία ώρισημένη παράσταση κλπ.

Πρός Θεού, όμως, μην κάνετε τον έξυπνο στο παιδί σας. Η συναρμολόγηση αυτών των παιχνιδιών είναι βέβαια, για σας πολύ εύκολη. Αλλά δεν συμβαίνει το ίδιο και με το παιδί σας. Μή το κάνετε, λοιπόν, τη συναρμολόγηση των κύβων κλπ. που του αγοράσατε στη στιγμή. Γιατί τότε είναι πιθανόν ότι θα διεγείρετε ένα αίσθημα κακίας στο παιδί σας. Προ-

καμή τους ντροπαλούς ν' αφήσουν κατά μέρος τη ντροπή τους, θ' αποσπάσει τους σιωπηλούς από τον έαυτό τους και θα κάμη τους βίσιους πιο ήρεμους γιατί θα τους αναγκάσει να υποταχθούν σε ώρισημένους κανόνες.

Στα παιδιά που έχουν καλλιτεχνικές τάσεις

Θα δώσετε παιχνίδια που ν' ανταποκρίνονται σ' αυτές. Σ' ένα παιδί π. χ. που του άρεσουν οι ιστορίες δεν θα διστάσετε να του χαρίσετε ένα θέατρο από μαριονέτες, που θα του δώσει την ευκαιρία ν' αναπτύξει τη φαντασία του επινόωντας διάφορα μικρά «έργα». Σ' ένα άλλο που του άρεσουν οι εικόνες θα του χαρίσετε μία φωτογραφική μηχανή, σ' ένα τρίτο ένα όργανο μουσικής κλπ.

Και τώρα μην ξεχνάτε ότι: — Τα μικρά παιδιά δεν ευχαριστούνται ποτέ με τα «πρακτικά» δώρα. Η «πρακτικότητα» των τα αφήνει αδιάφορα.

— Τα παιδιά μεγαλύτερης ηλικίας, όπως και οι έφηβοι, προτιμούν τα δώρα που έχουν σχέση με την εμφάνισή-

παπούτσια, πουλόβερ κλπ. Επίσης τα ρολόγια, τις καρφίτσες για τη γραβάτα τους, τα πορτοφόλια, τα στυλό κλπ. Γιατί στην περίοδο αυτή τους άρεσει να επιδεικνύουν το καλό ντύσιμο και την κομψότητά τους.

Στους γέροντες και γενικά τα ηλικιωμένα πρόσωπα

Οι ηλικιωμένοι, άνδρες και γυναίκες, δεν είναι πολύ απαιτητικοί. Και, συνηθέστερα, ευχαριστούνται με το παραμικρό.

Το προτιμώτερο είναι να τους προσφέρετε κάτι που τους λείπει και αισθανονται την ανάγκη του: π. χ. ένα ζευγάρι ζεστά γάντια, ένα σκουφάκι για το κεφάλι, ένα καλό στυλό (αν ξέρετε πως θα τους ευχαριστήσει), μερικά ωραία γλυκίσματα (οι γέροι τρελλάνονται συνήθως για τα γλυκίσματα και τις καραμέλλες, όπως και τα παιδιά) κλπ.

Όπωςδήποτε, είναι καλό να μην προσφέρετε στους γέροντες πράγματα που τους είναι περιττά και άχρηστα.

Στη μνηστή σας

Είναι πολύ άπιαστο να μην έχετε μενεύσει κάποια επιθυμία της. Αν ναι, εκπληρώστε την. Διαφορετικά, προσπαθήστε να της βρείτε κάτι, που να ανταποκρίνεται στο γούστο της.

Το δώρο σας θα είναι, βέβαια, ανάλογο με τις οικονομικές σας δυνατότητες. Αλλά, αν τα οικονομικά σας είναι περιορισμένα, προτιμήστε μία καλή ανθοδέσμη, από ένα δώρο ευτελούς ποιότητας και κακού γούστου.

Μην ξεχνάτε, πάντως, μαζί με τα δώρα που θα της κάμετε, να της προσφέρετε επίσης και κάτι το χαρούμενο ή το εύθυμο, π. χ. μία κουκλίτσα, ένα μπιμπλό κλπ. Οι γυναίκες, μικρές και μεγάλες, βρίσκουν μεγάλη ευχαρίστηση στα δώρα αυτού του είδους.

Θα προσφέρετε στη μνηστή σας ένα χρήσιμο δώρο μόνο στην περίπτωση που έχει πραγματική ανάγκη απ' αυτό.

Και κάτι άλλο: Προτιμήστε να της πάρετε έξη άσημνια κουταλάκια παρά τέσσερες δωδεκάδες μαχαίροπύρουνα από κοινό μέταλλο.

Στη γυναίκα σας

Είναι προτιμώτερο να πάρετε στη γυναίκα σας ένα πράγμα που της χρειάζεται παρά κάτι άλλο που δεν είναι απολύτως απαραίτητο.

Αυτό το κάτι άλλο, μπορείτε να της το πάρετε μόνον όταν έχει όλα τα άλλα που της χρειάζονται. Π. χ. δεν είναι σωστό να της πάρετε ένα δαχτυλίδι, όταν το φόρεμα που φορεί είναι περυσινό και τα παπούτσια της υλίσ στέκονται στα πόδια της.

Για τη γυναίκα σας είναι ευκολώτερο να μαντέψετε την επιθυμία της.

Στους οικείους και τους φίλους σας

Τα δώρα που θα διαλέξετε για τους άλλους οικείους και τους φίλους σας πρέπει επίσης ν' ανταποκρίνονται στις επιθυμίες τους ή στις ανάγκες τους (όταν τις γνωρίζετε, όπως π. χ. προκειμένου για τα ανήλικα σας κλπ.). Στη δεύτερη περίπτωση, το δώρο πρέπει να γίνεται με τρόπο ώστε να μην θίγεται εκείνος στον οποίον το προσφέρετε.

Οί προλήψεις για τα δώρα

Και τώρα ας αφιερώσουμε μερικές γραμμές στις προλήψεις που έπικρα-

τούν σχετικά με τα δώρα. Σύμφωνα μ' αυτές, μεταξύ των δώρων που προσφέρονται από έναν άνδρα σε μία γυναίκα:

ΦΕΡΝΟΥΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Κοσμήματα: Χρυσά ή ασπρένια, δακτυλίδια χωρίς πέτρες ή μαργαριτάρια ή στολισμένα με μαύρο μαργαριτάρι σουμπί, σάφειρο, διαμάντι ή κομμένο. Άλυσσοί: χρυσές ή ασπρένιες. Κουμπία στολισμένα με πέτρες. Σκουλαρίκια.

Βούρτσες (αν πάρετε για αντάλλαγμα ένα οποιοδήποτε νόμισμα).

Ρολόγια. Κολλί με περιττό αριθμό μαργαριταρών.

Διάφορα αντικείμενα: Μαντήλια, Άλμπουμ, Κασετίνα για κοσμήματα, Σάλι Κροστίλλιν κούπα, Δακτυλίδιο χρυσό ή ασπρένιο, Δόντι, σπινθηρό κοσμήματα, Γούντα, Γάντια, Βιβλίο, Λαμπα, Βάζο διάφορα, Πίνακες, Μουσικά όργανα.

Αν θη και φυτά: Λευκό ή κόκκινο τριαντάφυλλο, Λευκό ή κόκκινο γαρύφαλο, Κρίνο, Γκι, Μαργαρίτα, Τριφύλλι, Παπαρούνα, Μουσώτις.

Καρποί: Μαύρη ή λευκή σταφίδα, Πορτοκάλι, Αμύγδαλο.

Αρώματα: Γαρύφαλλο, τριαντάφυλλο, Βιολέττα, Άμπερ, Φουζέρ.

ΦΕΡΝΟΥΝ ΔΥΣΤΥΧΙΑ

Κοσμήματα: Κρίκοι στολισμένοι με νυλίνες ή πέτρινες χάντρες, Κρίκοι χρυσοί ή ασπρένιοι στολισμένοι με μαργαριτάρια τουρκουάζ, αμυγδαλούς σιγκ-μαρίν, όπάλιο, κοράλλια, τσάπ.

Μενταγιόν (κίνδυνος φιλονεικίας ή διακοπής των σχέσεων με το αγαπημένο πρόσωπο).

Καρφίτσες παντός είδους. Χτένες τοσάτσες κλπ.

Κολλί με άρτο αριθμό μαργαριταρών.

Διάφορα αντικείμενα: Εύλινο κουτί, Μαντήλι, Πορτογαίτο, Λίμα για τα νύχια, Ζώνη, Φουλάρι, Παπούτσια, Όμπρέλλα, Καθρέφτης, Παραπετάσματα, Μπουσά ή βολίτσες, Τρίκας από μαλλιά, Νήματα παντός είδους, Τοιμπαδία ή κλίπς, Καρόν, μολύβι πέννες, μελανοδοχείο, Μ-χαίρι.

Αν θη και φυτά: Μπρυνιέρ, κυ-

λάμινο, κλωνάρι από κυπαρίσσι, πρασινά-

δες. Γενικά όλα τα πράσινα φυτά καθώς και τα άνθη με δυνατό άρωμα.

Καρποί: Κόστανα, δαμάσκηνα, Ξηρά σόκα, αχλάδι.

Αρώματα: Μπεργκαμότο, υόσχος, και γενικά όλα τα δυνατό αρώματα.

Έξ άλλου μεταξύ των δώρων που προσφέρονται από μία γυναίκα σ' έναν άνδρα:

ΦΕΡΝΟΥΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Κοσμήματα: Ένα δαχτυλίδι χρυσό ή ασπρένιο, στολισμένο με χρωματιστή πέτρα. Ρολόγι. Μία αλυσίδα που πρέπει, όμως να ρίξετε προηγουμένως στο νερό. Μία καρφίτσα με μαργαριτάρι.

Διάφορα αντικείμενα: Ένα μπαστούνι από καλάμι, βελανιδιά ή ακανόνιστο, Γάντια, Κασκό, Ένα φλυτζάνι, Ένα γραφείο, Ένας πίναξ ζωγραφικός.

Αν θη: Λευκά ή κόκκινα τριαντάφυλλα, καμέλιες, γκαρδένιες, βιολέττες, παν-σές.

Καρποί: Μήλα, δαμάσκηνα, ροδάκινα, μανταρίνια, σταφύλια.

Αρώματα: Λαβάντα, Ιρίε.

ΦΕΡΝΟΥΝ ΔΥΣΤΥΧΙΑ

Κοσμήματα: Πορτοφόλι, Μενταγιόν, Κουμπία μονοκετιών, Καρφίτσες για τη γραβάτα, Σιγαροθήκη.

Διάφορα αντικείμενα: Χαρτοφύλας, Πορτογαίτο, Γραβάτα ή καπέλλο, Κλειδί ή καρφίτσα Μελανοδοχείο, Μαντήλι, Απορρόρυχα.

Αν θη: Γεράνιον, γλυσίνη, άκακία και γενικά όλα τα κίτρινα άνθη.

Καρποί: Καρύδια, αμύγδαλα, φουντούκια, κάστανα.

Αρώματα: Όλα τα δυνατό αρώματα.

Στα έπιμελη παιδιά άρέσουν τα μηχανικά παιχνίδια, όπως άλλωστε άρέσουν και σ' εσάς!...

Η εικόνα της

—Μά επιτέλους μ' αγαπάς, ναι ή όχι;
Ο Ζάν άνασκήκωσε τους ώμους του. Ή ερώτησή αυτή του φαινόταν τόσο άνοητη, ώστε δεν εύρισκε τί ν άπάντησή.

—Τότε, λοιπόν, εξακολούθησε η Δώρα, γιατί επιμένεις να βγής άπόψε μόνος; Ίσως μ' αγαπάς, τό πιστεύω... αλλά θέλεις να μ' άπατήσης; Πήγαινε, πήγαινε νά τη βρής!

Χάνοντας πιά την ύπομονή του, ο Ζάν έσφριξε τά χείλη του νευρικά, πλησίασε στο παράθυρο κι άρχισε νά χτυπάει τό τζάμι με τό ρυθμό ενός έμβραττηρίου. Δέ μίλησε, δεν έδωσε καμιά εξήγησι. Πώς θα μπορούσε νά τον καταλάβει η Δώρα; Θα τον έπαιρνε γιά τρελλό. Προτιμότερο ήταν νά σωπάσει.

Ήταν άληθινά παράξενο ζευγάρι οι δύο τους. Ο Ζάν είχε πρωτοϊδή τη Δώρα στο πανί ενός κινηματογράφου της Ρώμης και είχε άγαπήσει άμέσως βαθιά τό διεθνές αυτό άστρο, τη μεγάλη ήθοισή που όλος ο κόσμος είχε όνομάσει «θεία».

Δέν είχε οικογένεια και ή περιουσία του τού επέτρεπε νά πραγματοποιήσει κάθε του όνειρο. Δέν είχε πιά παρά έναν πόθο, νά βρη τη Δώρα, νά τη δει ζωντανή με σάρκα και όστά.

Δέν δυσκολεύτηκε πολύ νά τό πετύχη. Τό κινύγημα, βάσταξε μόνάχα έξη μήνες, τους ώραιότερους της ζωής του. Ή συνάντησή του με τη στάρ έγινε στο Βερολίνο, ή ερωτική του εξομολόγησι στή Βιέννη και ο γάμος τους στο Χόλλυγουντ.

Τώρα βρισκόταν στο Παρίσι, σ' ένα μεγάλο τών Ήλυσίων, πολυτελέστατο σά μοντέρνο υπερώκεανείο, όπου είχαν ένοικιάσει έδώ και λίγες δδομάδες ένα μικρό διαμέρισμα. Έννοείται ότι έμεναν εκεί ίνυγκόγνι, τό. Τίποτε δεν τους διέκρινε άπ' τ' άλλα συνθησισμένα ζευγάρια, ούτε ή κομψότητα τού ενός, ούτε ή όμορφιά της άλλης, ούτε οι συχνά δυστυχώς καυγάδες τους.

Γιατί επιμένεις τόσο νά βγής άπόψε μόνος; είχε ρωτήσει η Δώρα. Δέν ήταν ή πρώτη φορά που μά- λωναν γι' αυτό τό ζήτημα. Όπου κι αν βρισκόταν σχεδόν κάθε δεκαπέντε μέρες, ο Ζάν άπαιτούσε μερικές ώρες έλευθερίας, άπό τις 5 ώς τις 7 τ' άπογεμα, ή άπό τις 10 ώς τά μεσάνυχτα. Στην αρχή η Δώρα προσποιήθηκε πως δεν έδινε καμιά προσοχή σ' αυτό και πως πίστευε αδιαμαρτύρητα την εξομολόγησι τού Ζάν. Αλλά σιγά-σιγά ή ζήλεια κυριεύσε την ψυχή της.

Αν και δεν θεωρούσε επικίνδυνη την άγνοηση αντίληψής της — πως μπορούσε ποτέ ν' αγαπήσει πραγματικά μιάν άλλη γυναίκα ένας άντρας που είχε δική του τη «θεία» Δώρα; — ώστόσο οι άπουσίες αυτές τού άντρός της την άναστάτωναν έξαιρετικά, πρό πάντων γιατί ήταν τόσο μεθοδικές. Ήθελε τώρα νά μάθει.

Πώς ν' άγωνιστώ, συλλογιζόταν, πως νά πολεμήσω με μιά γυναίκα που δεν την ξερω; Θέλω νά τη δω, νά τη γνώρισω. Έτσι ο άγώνας θα είναι πιο εύκολος.

Στην άρχή είχε σκεφτή νά βάλλη κάποιο ιδιωτικό αστυνομικό νά παρακολουθήσει τόν Ζάν. Αλλά δεν είχε εμπιστοσύνη παρά μόνο στον έαυτό της. Ήταν προτιμότερο νά ένεργήσει ή ίδια. Τό μπλε ταγιέρ που θα φορούσε διασκόπη μόλις θάφευγε ο άντρας της ήταν έτοιμο. Είχε νοικιάσει ένα ταξί που περίμενε έξω άπ' την πόρτα. Γιά κάθε ένδεχομένο, είχε κρύψει ένα ρεβόλβερ μέσ' στην τσάντα της.

Ο Ζάν την άποχαίρειτσε φεύγοντας όπως συνήθως. Ήν και κατά βάθος ήταν άνυπόμονος, είχε ώστόσο τη δύναμη νά τό κρύβει άπό τη Δώρα.

Τη φίλησε τρυφερά, άναψε ένα τσιγάρο και βγήκε άπ' τό σπίτι με φαινομενική άδιαφορία. Μόλις έκλεισε ή πόρτα, η Δώρα κατέβηκε βιαστικά τη σκάλα και χώθηκε μέσα στο ταξί. Ο σάφερ ήταν προειδοποιημένος. Ήξερε τί έπρεπε νά κάνει.

Στις 9 1/2 ή 10 παρά τέταρτο τό βράδυ είναι μιά ώρα παύσεως στη ζωή τών Παρισίων. Ο κόσμος βρίσκει ακόμα στά θέατρα και τους κινηματογράφους, ή δεν έχει ξεκινήσει άπ' τά σπίτια του γιά τις νυχτερινές παραστάσεις.

Αυτό άπλοποίησε την παρακολούθησι. Ο Ζάν δεν προχωρούσε βιαστικά, αλλά ήσυχα, με τη γαλήνη τού ανθρώπου που ξέρει ότι θα τον περιμένουν όπωσδήποτε. Και άσφαλώς δεν έπρόκειτο νά πάη πολύ μακριά. Πέρασε δίπλα άπό τόν Όδελίσκο και πήγχε με τό αυτοκίνητό του στην όδον Ρουαίγλ. Έπειτα έστριψε δεξιά και τράβηξε γιά τά βουλεβάρτα. Τό ταξί άκολουθούσε πιστά.

«Παράξενη γειτονιά γιά ένα έρωτικό ραντεβού» συλλογιζόταν η Δώρα, χωμένη μέσ' στο ταξί. Αισθάνονταν κάποια ταπεινώσι και κάποιο φόβο μήπως ή άλλη δεν ήταν άντάξιά της. Ή περηφάνεια της θα πληγωνόταν, αν έπρεπε ν' άγωνιστή γιά νά πάρη τόν Ζάν άπό μιά γυναίκα άσημαντή.

Όπωσδήποτε, τώρα θάβλεπε. Τό ταξί φρεναρίσε άπτότομα. Σά νά συνερχόταν άπόνα όνειρο, ή Δώρα κύτταξε γύρω της. Στην άρχή δεν κατάλαβε πού ακριβώς βρισκόταν. Έπειτα είδε στο άλλο μέρος τού πεζοδρομίου τη μεγάλη είσοδο ενός κινηματογράφου όπου έλαμπε, με μεγάλα φωτεινά γράμματα, αυτή ή έπιγραφή: «Τό Μαγικό Ταξίδι με τη θεία Δώρα».

Οί θεατές άγόραζαν είσιτήρια άπ' τό ταμείο. Κι ο Ζάν, άφου άφήσε τό αυτοκίνητό του πίσω άπ' φησε τό άνακατάβηκε με τόν κόσμο, τ' άλλα, άνακατάβηκε με τόν κόσμο.

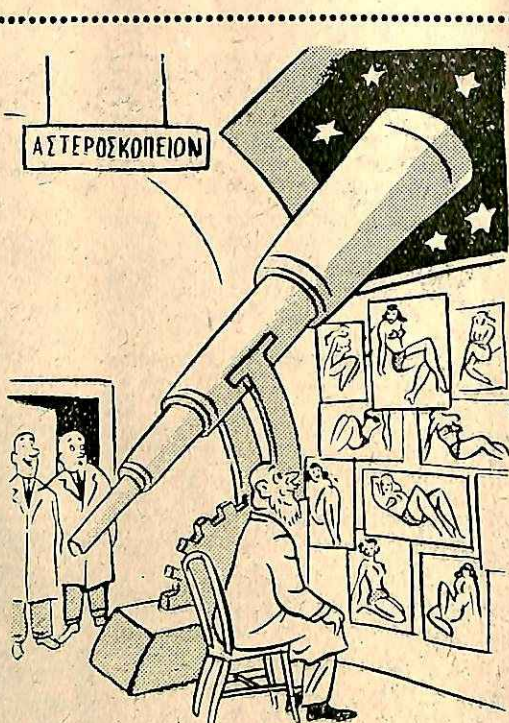
«Όχι, δεν όνειρευόταν ή Δώρα. Γιά νά παρακολουθήσει μέχρι τέλους τή ζωή της, κατέβηκε άπ' τό ταξί άντρας κι αυτή στόν κινημα- ξί και πήγχε νά συναντήσει εκεί μέσα κάποιον άλλον άντρα...»

Αλλά, ο άντρας της, μόνος στά κάθισμά του, δεν είχε ματιά παρά γιά τό πανί τού κινηματογράφου. Έβλεπε τη «θεία» Δώρα όπως την είχε πρωτογνωρίσει, όπως την είχε αγαπήσει και όνειρευτή, μακριά από τις πεκοτμένες της συζυγικές ζωής κι άπ' τους ένκυνιστικούς καυγάδες.

Μπροστά σ' εκείνη τό περίστροφο που έσφινγε στα δαχτύλα της ήταν περίττο, μπροστά στον ίδιο τόν έαυτό της, ή Δώρα, ή «θεία» Δώρα έβασπε σε κλάμματα μέσα στο σκοτάδι.

Δέν μπορεί κανείς νά σκοτώσει μιά σκιά, μιά εικόνα. Ή αντίζηλος της Δώρας ήταν άντάξιά της, άνώτερη της ίσως. Αλλά ή δυστυχισμένη γυναίκα δεν θα έπιχειρούσε ν' άγωνιστή ένάντιον της γιατί ήξερε ότι δεν θα κατάρθων ποτέ νά τη νικήσι...

ΠΙΕΡ ΡΟΥΣΣΕΛ

Ο καθηγητής ξεκουράζεται μελετώντας μερικούς επίγειους άστέρους!

—Είσαι ή πρώτη κοπέλλα που αγαπήσα μέσ' τη ζωή μου και ή πρώτη που δεν με πιστεύει!

Ο μικρός: Ξέρετε, στην τάξι μας δεν μάθαμε ακόμη νά διαβάζωμε!

Πρέπει νά την έγκαταλείψω,

«... Παντρεύτηκα σε μιά στιγμή ένθουσιασμού. Είχα πih δύο πτηνάκια παραπάνω. Ήν έβλεπα πού ώμορφη άπό ό,τι ήτανε. Είπα τό «ναι», και παντρεύτηκα. Την πήρα, την πήρα στην πατρίδα μου, στο πατρικό μου σπίτι. Ίσως με τέσσερα χρόνια εύτυχισμένοι, κάναμε δύο παιδιά.

Μία μέρα ήρθα στην Άθήνα γιά δουλειές και τυχαίως βρήκα στο δρόμο ένα φίλο που βρισκόταν κι αυτός στην ίδια βραδιά στο γλεντιύ πουχα γνώρισε τη γυναίκα μου. Δέν ήξερε ότι την παντρεύτηκα. Δέν ξέρω πως γύρισε ή κουδέντα κι άρχισε νά μου μιλά γιά την κοπέλλα εκείνη, πως ήταν φιλενάδα του και πολλά άλλα. Δέν είπα τίποτα. Έφου από κοντά του και θαρούσα πως με κυνηγούσαν χιλιάδες διαβόλοι. Ήταν φιλενάδα τού πριν νά παντρευτή έμένα! Δέ γύρισα στην γυναικά μου ακόμη, ούτε θά γυρίσω αν δεν μου δώσετε τη συμβουλή σας. Νά την έγκαταλείψω;»

«Όχι. Δέν θά έγκαταλείψετε τη μητέρα τών παιδιών σας. Ο γάμος ή μητρότητα έχει έξαντλήσει τό παρελθόν. Ή γυναίκα σας έχει άποκτήσει τη θέσι της μέσα στο σπίτι και δεν πρέπει ποτέ νά της θυμώσετε μιά νευνική της τρέλλα. Τώρα είναι, γυναίκα σας και μητέρα τών παιδιών σας.

Ρ α ν ι σ μ έ ν η ν καρδιά μου έμεινε στο όλο όλο όλο. Χ.: Έχετε ένα πολύ άδύνατο χαρακτήρα, μικρούλα μου, και όποια συμβουλή κι αν σας δώσω είμαι βέβαια πως δεν θά μπορέσετε νά την κρατήσετε. Όπωσδήποτε, εκείνο που έχω νά σας πώ είναι ότι ο άγαπημένος σας... δεν σας αγαπά. Γιατί αν σας αγαπούσε πραγματικά και ήθελε τό καλό σας δεν θά σας ζητούσε παράλογα, όπως μου γράφετε, πράγματι. Μπορείτε, λοιπόν, ν' αγαπάτε έναν άνθρωπο που δεν σας αγαπά; Γι' αυτό πρέπει νά τόν έγκαταλείψετε όσο είναι ακόμη καιρός.

Ε φ φ η και Κ ω χ: Τό σφάλμα είναι όλο δικό σας. Αφού έγραφε ότι ή ύγεια σας δεν έπηρεπει παρεκτροπές, έσεις όχι μόνο πήγατε νά χειροτερεύετε την κατάσταση σας, αλλά νά παρασούρετε και μιά κοπέλλα, που σας άγαπά. Έκεί που ήρθα, λοιπόν, τό πράγματι έχετε καθήκον νά συμβουλευθήτε έναν καλό γιατρό, και νά τόν ρωτήσετε αν πρέπει νά παντρευθήτε. Έπειτα ν' ακολουθήσετε πιστά τη συμβουλή του.

Ν ι κ η ν Δ. Π.: Σας άπάντησα στο άλλο ψευδώνυμο που είχατε στείλει τό ίδιο γράμμα. Άνθρώπος που καταφεύγει σε άνήθικα μέσα είναι ανίσχυος πάσης έκτιμήσεως και άγάπης. Σφίξτε τη καρδιά σας, περιφρονήστε τον και προσπαθήστε νά ζήσετε τη ζωή που γυρεύει νά σας την στερήσει ή νάσ παλαιαβρωπία.

Μ α ρ ί α ν Μ ο υ τ έ ζ Μ.Κ.: «Ένα μόνον σας λέω ότι τόν άγαπάω». Έτσι τελειώνει τό γράμμα σας. Κι όμως έγω σας λέω, ότι δεν τόν αγαπάτε. Και δεν τόν αγαπάτε γιατί δεν τού δείχνει καμμία έκτιμήσι, καμμία άγάπη. Άγαπών έναν άνδρα όταν αυτός ενδιαφέρεται γιά μιά γυναίκα, όταν ή σέβεται, όταν την προσέχει, όταν προσπαθί νά μνη τη διαφύγει, όταν ή διστάζει νά την προσέχει. Αυτός τί έκανε άπ' αυτά γιά νά τράβηξη την άγάπη σας; Τίποτα. Σας εξαπάτησε άπλως με γλυκόλογα. Πως μπορείτε, λοιπόν, νά παραδέχεστε, νά πείθετε τόν έαυτό σας ότι αγαπάτε έναν τέτοιον άνθρωπο;

Μ α ρ α μ έ ν ο κ ρ ι ν ο λ ο υ ο υ δ ο: Πως μπορείτε νά επιμένετε και νά καταπραυνώτε τη γυναίκα σας άξιόπρεπτα, όταν βλέπετε ότι εκείνος δεν ενδιαφέρεται τόσο γιά σας; Κι αν δείχνει πού και πού κάποιο ένδιαφέρον, τό κάνει άπό όκτο. Μή χάνετε, λοιπόν, τόν καιρό σας και άναζητήσατε την εκπλήρωσι τών όνείρων σας κάπου άλλου.

Τ ρ ε ί ς φ ί λ ο υ ς ά π ό τήν Τ ρ ι π ο λ ι ν: «Ανα βρούμε κάτι τό καλό θά εκπληρώσουμε την έπιθυμία σας. Ευχαριστούμε γιά τά καλά σας λόγια.

Μ α ρ α μ έ ν η κ α ρ δ ι ά Α. Γ.: Όλα πάνε καλά, ο άγάπες, οι ένθουσιασμοί, τά όνειρα, τά μελλοντικά σχέδια, τά ύποσχέσεις μέχρι της στιγμής που θά γίνει τό άνεπανόρθωτο. Απ' τη στιγμή εκείνη άρχίζει ή άπογορευτική έκείνη άρχίζει ή άπογορευτική, τό συναίσθημα τών ευνώνων, τού φόβου, τού κινδύνου, και τότε βρίσκονται άνδρες δειλοί που άδιαφορούν γιά την καταστροφή που έχουν δημιουργήσει και δραπέτευουν. Άλλοίμονο στα όδύνατα αυτά κορίτσια. Τότε καταλαβαίνουν πόσο μακριά ήταν νά πιστεύουν στα παλαιά λόγια και στις ύποσχέσεις τών άνδρών, που νόμιζαν πως τις άγαπούσαν και τους άγαπούσαν κι αυτές. Άλλοίμονο τί άπογοητεύσεις! Τι νά σας συμβουλέψω; Ξεχάστε τόν. Ήταν ένας ύπουλος έχθρος σας. Γνωρίσατε κανένα νέο πού τιμώ!

Ε ρ ω ς και δ ε ι λ ι ά Α.Ε.: Ευχαριστώ γιά τά καλά και εύγενικά σας λόγια. Πρέπει νά θεωρήσετε τόν έαυτό σας πολύ εύτυχί που σας δόθηκε ή εύκαιρία και ο χρόνος νά δώτε με τί έπιπόλοιο κορίτσι είχατε νά κάνετε. Έρχοταν νά ίκανοποιηθή μιά γυναίκα ή ιδιοτροπία της. Βρήκε ένα δειλό, όπως χαρακτηρίζετε τόν έαυτό σας. Άπογοητεύθηκε και πήγε νά γνωρίσει άλλον. Τέτοιους άλλους άσφαλώς θά έχη πολλούς. Δέν άείζει τόν κόπο, λοιπόν, νά στενοχωρηθεί. Απομακρυνήτε από κοντά της γιατί έσεις είσατε ένας τίμιος νέος.

Κ. Ε. Ρ. Ν.: Άπό ένα μικρό άμυαλό κορίτσακι, τί περιμένετε; Άν είσατε οικονομικά ανεξάρτητος, τότε άποσπάστε σούς γονείς της. Αλλά αν κι αυτοί έχουν άλλα όνειρα γιά την κόρη τους, μή άπογοητεύσετε. Είσατε πολύ νέος και γύρω σας υπάρχουν τόσα πολλά κορίτσια, που μπορούν νά ίκανοποιήσουν όλους τούς τίμους και γνούς σκοπούς σας.

Ε α ν θ ή Α μ α ζ ό ν α: Αγαπάτε ένα νέο και δεν είσατε βέβαια αν σας αγαπά κι αυτός. Σας δίνω μιά καλή συμβουλή: ά μ η βιασθήτε νά πληροφορηθήτε αν σας αγαπά κι αυτός. Μάλλον μάθετε τόν καιρό σας νά πληροφορηθήτε τί άνθρωπος είναι, κι αν άείζει την άγάπη σας. Τι τό ύφελος ν' αγαπάτε ένα νέο, ν' άρρωσταίτε άπό έρωτα, κι αυτός νά είναι ένας κακός και άδίορθος χαρακτήρας; Είναι σαν νά πηγαίνετε εν γνώσει σας νά αυτοκτονήτε.

Κ ό κ κ ι ν ο τ ρ ι α ν τ ά φ υ λ ο υ: Πως τά καταφέρνετε, μερικά κορίτσια νά είσατε τόσο έπιπόλαιες, δεν μπορεί νά καταλάβω. Τόν αγαπάτε, σας αγαπούσε, σας έδειξε πως είχε τίμιο σκοπό, θέλησε νά πάη στην πατρίδα σας και σεις σε μιά στιγμή τρελλαθήκατε. Πήγατε νά βρήτε ξαφνικά έναν άλλον, κάποιον τυχαίο, και τού προσφέρατε, όπως λέτε, τά χείλη σας. Δεν έπαυσε αυτό, θέλησατε νά φανήτε ελκυστική και τό όμολογήσατε στον άγαπημένο σας. Τι θέλατε νά σας πη Μπράβο! Άν αυτό συνέβαινε σε σας δεν θά τρελλαινώσατε; Και

τώρα γυρεύετε συμβουλή. Τό μόνο που έχω νά σας πώ είναι νά τού γράψετε, νά τού ζητήσετε συγνώμη και νά τού πητε ότι μετανοείτε που φανήκατε τόσο έπιπόλαιη και τόν πικράνατε τόσο πολύ. Έννοια σας. Οι άνδρες είναι πολύ πιο καλοί και λογικοί άπό μας τις γυναίκες. Αυτή τη φορά, όμως, νά φερθήτε τίμια στις σκέψεις σας και στις πράξεις σας.

Ν ε ι α τ ά χ α ρ ι σ μ έ ν α στο β ω μ ο τής ά γ ά π η ς: Ευχαριστώ γιά τά εύγενικά σας λόγια. Έκάνετε πολλά άσυγχώρητα σφάλματα. Και τό μεγαλύτερο άπό όλα νά άποπειραθήτε νά αυτοκτονήσετε δύο φορές (και πάτε γιά τρίτη) γιά μιά νέα που ή άγάπη της ήταν άδεβια γιά σας.

Τό άγιο είδύλλιο άρχίζει άπό τις κορυφογραμμές τού Γράμμου, τόσο ώραία, τόσο χαρούμενα. Δέν την ξέρετε ούτε αυτή σας γνωρίζει. Έρχεστε στην Άθήνα, τη βρίσκετε, ένθουσιάζεστε με τη γνώμια της και τό αίσθημα άρχίζει ν' αλλάζει. Καταλαβαίνετε πως την αγαπάτε. Απομονώσατε όμως σ' άναμεταξύ μιά λεπτομέρεια: τούς γονείς σας που είχαν διαφορετική γνώμη γιά μιά Άθηναία, και τά σχέδια τά δικά τους γιά την άποκατάστασί σας. Κι έπειδή εκείνοι φάνηκαν σκληροί, κι έπειδή έσεις τρέκατε νά προφτάσετε νά της πητε — πριν τούς ρωτήσετε — πως την αγαπάτε και θά την πάρετε, μούρσις, θώλωσε τό μυαλό σας και πήγατε ν' αυτοκτονήσετε, μιά, δύο φορές, και πάτε τώρα και γιά τρίτη. Φανήτε, λοιπόν, πού λογικός. Δέν θυσιάζει κανείς τη ζωή του έτοι γιά μιά τυχαία συνάντησι, ούτε γιατί έχει σκληρούς γονείς. Φανήτε γενναίος, κάνετε ύπομονή, και σας βεβαιώ πως δεν άείζει τόν κόπο ν' αυτοκτονή κανείς γιά μιά που άδιαφόρησε τέλος τόσο πολύ.

Γ ι α κ ι μ έ Π. Π. Θεσσαλονίκη: Άποστέλλω ταχυδρομικά. Τ σ ο υ π ο λ ι ε ν Τ σ α π λ η ν Τ σ π ρ ι ο ν ε ί ν ε, ο ύ τ ε ά π ο ρ ι σ τ ε ί ο ν. Όπως ξέρετε, όλα τά έωα έχουν κατί τέτοιους πόθους, με τόν άποκλειστικό σκοπό νά έξυπηρετήσουν τόν έαυτό τους. Άπατάσε ότι σας αγαπά και άπομακρυνήτε τό ταχύτερο άπό κοντά του, γιατί είναι ο μεγαλύτερος έχθρος της ζωής σας. Άν συνεχίσετε και νά τόν σκέπτεσθε άκούη θά γίνειτε πάρα πολύ δυστυχισμένη.

Α τ ο λ μ ο ν έ ρ α φ τ ή ν Κ. Β. Α.: Δέν είναι δειλία αυτό που έχετε, είναι τιμωρία! Έξ άλλου, έσεις μέλλων έπιστημύνη πρέπει νά είναι σοφός. Έχετε, λοιπόν, πολλά προτερήματα, γι' αυτό δεν πρέπει νά παρεμβαλάτε στη ζωή σας και στο διάστημα τών σπουδών σας περιπέτετες άστοχες. Έπειδή, όμως, χτύπησε ή καρδιά σας, και τί νέα αυτή την άγαπάτε και σκέπτεσθε μιά μέρα, μετά τό δίπλωμα, νά την κάνετε σύζυγό της ζωής σας, νά βρήτε τούς γονείς της και νά τούς έκφράσετε με όλη την καλωσύνη που σας χαρακτηρίζει τούς τίμους σκοπούς σας γιά την κόρη τους. Έτσι θά ήσυχάσετε ψυχικά και ή άγάπη σας θά συνεχίζεται δίχως νά γίνεται και έμπόδιο στις σπουδές σας.

Α μ α λ η έ ρ ω τ ε υ μ έ ν η, Μ ε υ γ.: Ένεργήσατε βέβαια άπερίσκεπτα ζητώντας κάπου άλλου τη λαμπρόνια. Παρ' όλο που ύπάρχουν στή μέση όλα εκείνα τά «γιατί» που μου γράφετε, νομίζω πως οι οικογενειακές σας σχέσεις σας επέτρεπαν νά τόν θεωρήσετε πρωτίτως ως έναν καλό φίλο. Κάτω άπ' αυτή την ιδιότητα, θά είχατε όλο τό θάρρος νά τού πητε: «Φίλε μου, δεν ξέρω αν κάνω καλά, αλλά αυτό είναι τό αίσθημά μου γιά σένα. Βέβαια ύπάρχουν όλα τά «γιατί». Υπάρχει όμως και

Είνε γνωστό τό αγγλικό έθιμο που έπιτρέπει σ' έναν άντρα νά φιλήσει τήν ημέρα τών Χριστουγέννων όποιονδήποτε κορίτσι ή γυναίκα σταθή κάτω άπό ένα κλωνίον γκνύ. Μερικοί (έξυπνοι!) κρατούν στο χέρι τό κλωνί και μόλις δουν στο δρόμο κανένα κορίτσι τού ύψους τους, φέρνουν τό κλωνίον τού γκνύ πάνω άπ' τό κεφάλι της νέας και τή φιλούν χωρίς αυτή νά έχη τό δικαίωμα νά διαμαρτυρηθή. Στην αυτογραφία μας οι δύο νεεράς στέλνουν τό αγγλικό κινηματογράφο Ντιάνα Ντόρε και Σιολεϋ Μαϊκόκ στέκονται προκλητικά κάτω άπό τό γκνύ και χωμονεύουν γιατί ξέρουν ότι τά φίλια που ένδεχεται νά δεχθούν θά τό εισπράξουν άντ' εϋτών ή σελίσ αυτή τού «Θησαυρού».

112

δτι ούτά ποτέ κάνει σημαίνουν άγία, τότε ποιος ο σκοπός αυτής της άγίας; Άλλα, άγία είναι αυτή οσεσμός, ένδιαφέρον, όταν σεις γορίζετε με την μία και με την άλλη κι' αυτή υποφέρει; Όχι, φίλε μου, αυτά δεν είναι σωστά, ούτε φηδρίκια. Τι σεβασμό θέλετε να έχη τότε εκείνη για σας; Δεν πιστεύω να με παρεξηγήσετε που λέγω μερικές αλήθειες, αλλά έτσι είναι.

Μικρή από την Κάλυμνο — Ν. Μ.: Δίχως να θέλω να έμποδίσω την τύχη σας, θα σας πω δυο λόγια σταράτα, χωρίς να θυμάστε. Τον πρώτο τον γνωρίζετε μισή ώρα, δηλαδή δηλαδή χορεύατε, και τον άλλο, δεν έρω αν τον γνωρίζατε, πάντως τον γνωρίζαν καλά οι γονείς σας, γιατί δεν μπορούν ποτέ να πεθάνουν την κόρη τους στον πρώτο τυχερό για να την ξεφορτωθούν. Λοιπόν, νομίζω πως ούτε τον ένα αγαπάτε, ούτε τον άλλο. Όχι, δεν τον αγαπάτε, τον πρώτο. Νομίζετε ότι τον αγαπάτε, επειδή μιλήσατε μαζί του κρυφά, και επειδή σκέφτεστε να γίνεται συνένοχος μιας κακής πράξης; της απαγωγής. Και αν γίνει αυτή η απαγωγή θα συμβούν διάφορα κακά. Πρώτον η τιμή και η αξιοπρέπεια σας κινδυνεύουν, γιατί ο κόσμος θα σας κατατάξη στη σειρά των επίπολων γυναικών. Δεύτερον, αυτό που σας ριμένει μετά την απαγωγή, ίσως να είναι η μετόπισα και η απογοήτευση, γιατί η ένωσις σας δεν θα γίνει νομίμως και θα υποβήκεται όλοι. Πλήρης καταστροφή ήθικη σε όλη σας τη ζωή.

Σιωπηλή Κυρία της Πλάς — Θεσσαλονίκη: Είναι πολύ δυσάρεστα και καταπληκτικά αυτά που μου γράφετε. Δυσκολεύονται να σας απαντήσω, γιατί ξεπερνούν τα όρια της συμβουλής. Φαντάζομαι όμως πως αν βλέπατε κανένα γιατρό... είδικό, θα σας έλεγε ένδιαφέροντα πράγματα.

Το κοριτσάκι που έμεινε πάντα κοριτσάκι με την άθωα και άγνη καρδιά: Ευχαριστώ για τα ευγενικά σας λόγια. Μείνετε σ' όλη σας τη ζωή το χαρούμενο και άγνο κοριτσάκι. Μία μέρα βέβαια θα παντρευθείτε. Τότε αγαπήσετε το σύζυγό σας με όλη σας την καρδιά.

Μία δαυμασία συνταγή ωμορφιάς

Στο χέρι σας είναι να αποκτήσετε ένα φρέσκο και καθαρό χρώμα δέρματος, όμοιο με των κοριτσιών. Χρησιμοποιείτε κάθε βράδυ την κρέμα Tokalon (χρώμα ροζ) που περιέχει το πολύτιμο στοιχείο Biscel. Το Biscel είναι ένα ισχυρό αναζωογονικό των κυττάρων του δέρματος, μία πραγματική τροφή. Το δαυματουργό αυτό στοιχείο της νεότητας, απορροφάται κατά τη διάρκεια του ύπνου και ελίσχεται εις τα βαθύτερα στρώματα του δέρματος. Και το πρωί, θα ξυπνήσετε με ένα δέρμα απαλό, μαλακό, και το χρώμα σας θα είναι καθαρό με νεανική φρεσκιά. Σίγα-σίγα οι ρυτίδες εξαφανίζονται. 'Η κρέμα Tokalon (Λευκή) δημιουργεί ημέρα με την ημέρα αυτή την καταπληκτική αλλαγή.

ένος κοριτσιού μόλις 18 χρονών, και που πάλι ακόμα σολοειό. Δεν έρω, τι θα συμβεί με τον άλλο. 'Ετσι όμως που τα κανονιστεί να τον πάρει, θα σας τρώει το μαρτύρι-γιατί; για μία παιδική ανησυχία. Πιστεύετε στους ένθουςιους ενός, που τον γνωρίζατε κρυφά από τους γονείς σας και νομίζετε πως αυτός είναι ο ιδανικός σύντροφος της ζωής σας; Όχι, μικρούλα μου, σκεφθείτε πιο λογικά, ακούστε τους γονείς σας και μη παρασυρθείτε από περιπέτειες.

Μετρογκόλντοβιν: Οι χαρές και οι λύπες είναι για τους ανθρώπους. Μην ξεχνάτε ότι είσαζε ακόμα 18 έτων και άργίστε τη ζωή δίχως πείρα και προσόντα. 'Αφαισώθηκε λοιπόν στη δουλειά σας, παραμερίστε τα όπια φαίνονται της φαντασίας σας και βάλτε πρόγραμμα στη ζωή σας για να επιτύχετε.

Τρελλή Φαληριωτοπούλα: Το παιχνίδι που παίζετε σεις και οι φιλένδες σας είναι πολύ επικίνδυνο. Πιο πολύ για σας παρά για κείνον. 'Εκείνος είναι ένας άντρας, το πολύ πολύ να το πάρη για διασκέδαση και να ξευπηρετήσει τις φιλοδοξίες του. Σεις, όμως, κινδυνεύετε, ή και οι τρεις σας, ή οι δύο τουλάχιστον να τον έρωτευθείτε στα σφόδρα και τότε θα είναι δύσκολο να τα ξεμπερδέψετε μεταξύ σας. Φτάνει, λοιπόν. Όσο παίζετε, παίζετε, άσχεληθείτε, τώρα, με σφοδρότερα θέματα.

Σιωπηλή Κυρία της Πλάς — Θεσσαλονίκη: Είναι πολύ δυσάρεστα και καταπληκτικά αυτά που μου γράφετε. Δυσκολεύονται να σας απαντήσω, γιατί ξεπερνούν τα όρια της συμβουλής. Φαντάζομαι όμως πως αν βλέπατε κανένα γιατρό... είδικό, θα σας έλεγε ένδιαφέροντα πράγματα.

«ΔΕΝ Σ' ΑΓΑΠΩ ΜΑ ΣΕ ΛΥΠΑΜΑΙ...»

Είναι μία φράση την οποία συνήθως λέει εκείνοι ή εκείνες που έποθησαν κάποτε ένα πρόσωπο κι' ύστερα ή βρήκαν ένα άλλο ή ικανοποιήσαν τους πόθους τους, αλλά νιώθουν τύψεις να εγκαταλείψουν το πρώτο πρόσωπο με το οποίο συνδέονται με μερικές αναμνήσεις.

Αυτή είναι και η περίπτωση μιας αναγνωστριάς μας, το «Μαρά» μένο Γιασεμί». 'Επειτα από πέντε χρόνια που ήταν άρραβωνισμένη, εκείνος, άντης της λέξεως «σ' αγαπώ...» που της έλεγε τότε, σον καιρό, τώρα, όταν εκείνη τον ρωτά για τη στάση του, για τους τρόπους του, της απαντά: «Δεν σ' αγαπώ, μα σε λυπάμαι...». Δεν μάς ενδιαφέρει εκείνη, γιατί αυτός έδειξε πια πόσο μπορούσε να κρατήσει η αγάπη του, έδειξε την πραγματικό χαρακτήρα του. 'Εδωσε εξετάσεις και πήρε «μηδέν» στα αισθηματικά του ζητήματα, στην αντοχή του, στη διαγωγή του. Μας ενδιαφέρει όμως το «Μαρά» μένο Γιασεμί», που έχει γίνει «κρίπιο ψυχικός και σωματικός». Και το πρωί, θα ξυπνήσετε με ένα δέρμα απαλό, μαλακό, και το χρώμα σας θα είναι καθαρό με νεανική φρεσκιά. Σίγα-σίγα οι ρυτίδες εξαφανίζονται. 'Η κρέμα Tokalon (Λευκή) δημιουργεί ημέρα με την ημέρα αυτή την καταπληκτική αλλαγή.

Δεν είναι αξίος της αγάπης μας.

Όχι, γιατί θα περάσει μία ζωή πολύ δυστυχισμένη. 'Ας τον άμακρήν, λοιπόν, από τις σκέψεις της, από κοντά της, άς θεωρήσει την γνωριμία του, σαν ένα δυσάρεστο περιστατικό στη ζωή της. Κι' άς βρή ένα τίμιο πρόσωπο για να του άμειρώσει όλη της την ψυχή.

«Άτυχος Σπουργίτι — Γέφυρες: Γιατί βάχετε το κακό στο μυαλό σας; Δεν είχατε προηγουμένα μαζί του. 'Η, το έλεγε άσυναισθητά, έτσι όπως συνήθισα να πετούμε πολλές φορές άσυλλογιστες κουβέντες, ή θα είχατε να σας έκμυσθρευθεί και να άνέβαλε για να ραί το πη όταν άπολυθή.

Εγκαταλείμην ν' Ορφάνην: Δεν έστε ούτε ή πρώτη, ούτε ή τελευταία. 'Η σπληνική κατάστασι έχει ξεγελάσει πολλές κοπέλλες στα όνειρά τους. Δεν πρέπει, λοιπόν, να απελπιστείτε και να δίνετε τόσο μεγάλη σημασία στον άνθρωπο αυτό, γιατί ολό που τον αγαπάτε θέτετε δεν ζωή σας αν τον παντρευτείτε δεν θα είναι εύτυχημένη. 'Αρκεί να ποφάρετε ως όρφανη, μη θέλετε να συνεχίσετε όλη σας τη ζωή δυστυχισμένη.

Μοιραία ν' Ανάπληρη: Ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Με λύπησε πολύ ή ιστορία σας, αλλά ο θάνατος δεν είναι γιατρόκο για μία τέτοια περίπτωση. Είστε νέα μορφωμένη, πολιτισμένη και ανώτερη ψυχικώς, επομένως δεν θα έπρεπε να κάνετε αυτές τις μακάβριες σκέψεις. 'Ενα δάκτυλο λιγώτερο δεν φέρνει ασημί, υπάρχουν άναπληρες, και είναι τοιοιτά άποκρουστικά, που όμως δεν άποθαρρύνουν σε τέτοιο βαθμό εκείνες που τις έχουν. 'Εβαθμό εκείνης που τις έχουν, περσιόκεινο που σας απελπίζει περισσότερο είναι το χωριό, γι' αυτό προσπαθήστε να βρήτε έναν καλό νέο σε πολιτεία και να φύγετε από το περιβάλλον που σας πνίγει και σας εμψίζει άρισμένα περσιότικα που δεν αξίζουν τον κόπο να σας θλίβουν τόσο πολύ. Δεν αξίζει την αγάπη σας, μη τον σκέπτεστε, όμως, μη για την άποτυχία του. Δείτε τον όλη την ελκρινεία της αγάπης σας.

Ανδραβιδιώτην: Ξεκινήσατε μ' έναν λερό σκοπό. Άναπούσατε και σας άναπούσαν. Προσπαθήστε να αλλάξετε.

Αγάπη που άνθίζει: Άπο όσα μου γράφετε βιάζω το συμπέρασμα ότι σας αγαπά. Προσέξτε όμως να φαίνεται ευχάριστη και στη βία του και στις άλλες κοπέλλες, για να μη σας απορροφήσουν έμψυχος.

Πυροδόλητην Μποφόρ Χ. Μ.: Να σταματήσετε για λίγον καιρό τις σχέσεις σας και πρό πάντων να άπομακρύνετε τη φίλη της έστω κι' αν έλξη να σας βρή. Αυτή και της έχει πη. Ούτε να κάνετε νέες σχέσεις για να την κάνετε να έλξη. 'Αρκεσθείτε σε μία άπολυτή μοναξιά και θάρρη να σας βρή.

Κισμέτι: Τους δεσμούς τους φτιάχνουν άλλα και τους λύνουν οι άνθρωποι. Είσαβε λογικός, ήθικός, φορτωμένος, πορείτε, λοιπόν, με λίγη ψυχική δύναμη, να δώσετε μια συνέγεια ή ένα τέλος. Δεν έστε πια παιδιά, ούτε άρρωστοι ψυχικώς.

Μίαν πονεμένην και δυστυχισμένην καρδιάν Ν. Σ. Γ. Δεν έχετε δικήν να έπιμέτε και να άποκατάτε τα όρρα σας νεατά για έναν άνθρωπο που θέλησε να παίζη μαζί σας και συνεχίζει να μη φέρνεται τίμια απέναντί σας. Άνθρωποι που δεν άποβέλουν σ' ένα γάμο, και δεν μάς θεωρούν ως μελλοντικό σύντροφο μάς εύτυχισμένη ζωή δεν αξίζουν τον κόπο ν' άπασχολούν τις σκέψεις μας.

Άπειρην στον έρωτα μαθητρίαν: Μόνον μία παραστρατημένη ψυχικώς μπορεί να σας ελφινεύη. Θα ήταν εύχης έρω.

Άγνάν: 'Επρεπε άπο την πρώτη στιγμή που σας πρότειναν τον άλλο, να μιλήσετε στους γονείς σας. Μου φαίνεται, όμως, ότι και τώρα ακόμα δεν είναι άγνάν. 'Εξομολογήθηκε, πείτε τους τον πόνο σας, δείξτε τους το γράμμα του και είμαι βέβαια ότι δεν θα φανούν σκληροί μαζί σας.

χωρήστε στο σκοπό σας, παραμερίστε τα πειράματα και τις δυσπιστίες. Δείτε ότι σεις έστε τίμιος και ότι άναλαβάνετε υπό την προστασία σας μία άνιπεράσπιστη και δυστυχισμένη κοπέλα. Το στέφανί σας θα το εύλογησέ ο Θεός και θα κλείσουν τα κακά στόματα άμείως. 'Ενας πολιτισμένος ιούς παραμερίζει κάθε έμπόδιο και διακρινεται για τη μεγαλοψυχία και τον τρόπο που άγαπά. Να την παντρευθείτε, γιατί έσεις θα γίνετε τώρα πια ατίτια να καταστραφή.

Ναυαγόν εις τον Ειρηνικό: Ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Φανήκατε τόσο γενναίος, τόσο τίμιος απέναντι των γονέων σας και δεν τους εγκαταλείψατε, φτάνοντας ως τη ζητιανία ακόμη για να τους σώσετε από την πείνα. Και τώρα, έφτασαν δυο μάτια για να λημονήσετε τα πάντα: Θεο και γονείς! Όλα σούσαν, όλα λημονήθηκαν, όλα χαθήκανε μπρος σ' ένα έρωτικό πάθος. Είναι τόσο δύσκολο για σας, τον άλλοτε τόσο γενναίο, να πατάτε τον πόθο και να άκολουθήσετε την όδο του καθήκοντος; Έχετε μπροστά σας τόσα νεατά, τόσο ζωή, τόσο καιρό, μη θέλησετε λοιπόν να πεθάνουν οι γονείς σας με την πίκρα ότι γ' άγνό τους σης τελευταίους τους στυγμούς τους εγκατέλειψε.

Στρατιωτάκων 23 έτων: Άφου την αγάπη τόσο πολύ, άφου έστε οικογενειακός φίλος κι' έχετε τιμίες και ελκρινείες προθέσεις για να γνωρίσετε άλλην: Γράψτε στον άδελφό της ένα φιλικό, τίμιο γράμμα και πείτε του ότι το όνειρό σας ήταν πάντα να γίνετε κάτι περισσότερο άπο φίλος: συγγενής! 'Ετσι ούτε την κοπέλα θα χάσετε, ούτε τη φίλια του άδελφού της.

Ντολφίν: Ευχαριστώ για τα ευγενικά σας λόγια. Δεν είναι δύσκολο άφου σας συνδέει μία τόσο μεγάλη φίλια και θάρρα, να του πείτε δυο λόγια που να τον κάνουν να σας προσέξη και κάπως αλλιώτικα. Προσέξτε, όμως, μη νοιώση ότι το κάνετε άπο αλκη για την άποτυχία του. Δείτε τον όλη την ελκρινεία της αγάπης σας.

Αγάπη που άνθίζει: Άπο όσα μου γράφετε βιάζω το συμπέρασμα ότι σας αγαπά. Προσέξτε όμως να φαίνεται ευχάριστη και στη βία του και στις άλλες κοπέλλες, για να μη σας απορροφήσουν έμψυχος.

Πυροδόλητην Μποφόρ Χ. Μ.: Να σταματήσετε για λίγον καιρό τις σχέσεις σας και πρό πάντων να άπομακρύνετε τη φίλη της έστω κι' αν έλξη να σας βρή. Αυτή και της έχει πη. Ούτε να κάνετε νέες σχέσεις για να την κάνετε να έλξη. 'Αρκεσθείτε σε μία άπολυτή μοναξιά και θάρρη να σας βρή.

Κισμέτι: Τους δεσμούς τους φτιάχνουν άλλα και τους λύνουν οι άνθρωποι. Είσαβε λογικός, ήθικός, φορτωμένος, πορείτε, λοιπόν, με λίγη ψυχική δύναμη, να δώσετε μια συνέγεια ή ένα τέλος. Δεν έστε πια παιδιά, ούτε άρρωστοι ψυχικώς.

Μίαν πονεμένην και δυστυχισμένην καρδιάν Ν. Σ. Γ. Δεν έχετε δικήν να έπιμέτε και να άποκατάτε τα όρρα σας νεατά για έναν άνθρωπο που θέλησε να παίζη μαζί σας και συνεχίζει να μη φέρνεται τίμια απέναντί σας. Άνθρωποι που δεν άποβέλουν σ' ένα γάμο, και δεν μάς θεωρούν ως μελλοντικό σύντροφο μάς εύτυχισμένη ζωή δεν αξίζουν τον κόπο ν' άπασχολούν τις σκέψεις μας.

Άπειρην στον έρωτα μαθητρίαν: Μόνον μία παραστρατημένη ψυχικώς μπορεί να σας ελφινεύη. Θα ήταν εύχης έρω.

Άγνάν: 'Επρεπε άπο την πρώτη στιγμή που σας πρότειναν τον άλλο, να μιλήσετε στους γονείς σας. Μου φαίνεται, όμως, ότι και τώρα ακόμα δεν είναι άγνάν. 'Εξομολογήθηκε, πείτε τους τον πόνο σας, δείξτε τους το γράμμα του και είμαι βέβαια ότι δεν θα φανούν σκληροί μαζί σας.

γον αν όλα τα κορίτσια σας έμιασάζον. Τότε ή κοινωνία μας θα άπετελείτο από καλές υπέρτες και εύτυχισμένες οικογένειες.

Η Βίλλα με τα νούφα-ρα Τ. Μ. Το σφάλμα σας είναι πολύ μεγάλο. 'Αργίσατε μ' ένα ψέμα. Τώρα πια, δεν χωρεί καμμία άλλη διόρθωσι παρά να της πείτε την αλήθεια. Άν σας ρωτήση γιατί το κάνετε θα της πείτε ότι ρωθήκατε μη τη χάσετε γιατί την αγαπάτε πάρα πολύ.

Γιαν. Πουλ. Φ. Κ. 200: Όταν της ένοιούσε την έλπίδα πως όαν γίνη μία μέρα καλά θα την κάνετε τον πιο εύτυχημένο σύντροφο της ζωής σας, ή κοπέλλα σήθη θα πειραχθήσεται στις συμβουλές των γιαιτρών, θα είναι ήμερη, και θα γίνη έντελός καλά. Οπότε θα έκπληρωθή και ή έπιθυμία σας.

Δύο καρδιές πρό διλήμματος — Κόμη: Διατηρήσατε τα άγνα αισθηματά σας ως την ημέρα που θα μπορούσατε να αγιάσετε τον έρωτά σας μ' ένα εύτυχισμένο γάμο. Μη λημονήσετε τους γονείς σας, να τους κάνετε κοινωνούς της έπιθυμίας σας. 'Ελξούθερον Βόνασο: Είναι πιο τίμιο και ήθικό να της έξηγησετε τους λόγους, τώρα που το πράγμα δεν έχει προχωρήσει και πολύ, γιατί άργότερα θα είναι πολύ σκληρό γι' αυτήν. Διατηρήστε τη φίλια σας και μη την έμψοδιστε άν της παρουσιασθή μία ευκαιρία να παντρευθή. Αυτοσχάς, αυτά είναι τα άποτελέσματα της έπιπολαστικότητας των έων, που έχουν άργότερα τόσες σφοδρές συνέπειες.

Τα τρία διαβολοκόριτσα: Δεν καταλαβαίνω γιατί ζητήμα μένει έκκρεμής. Άν έλαβα νόμισμα σας θα έχω άπαντήσει, άν όχι έαναγράφω μου. Θα σας εξηγησώ εύχαρίστως.

Εικοσάχρονη Φυματική Μ. Σ. Χ. Π.: Φαίνεται ότι είναι κι' αυτός άπο τους νέους που τους άρέσει ή εύκολη κατάσταση και το παιχνίδι. Προς το παρόν άδιαφορήστε και κυττάγετε να γίνετε καλά το γρηγορότερο πεπαιδευμένα άπολυτα στις συμβουλές των γιαιτρών. Δεν πρέπει να προσθέσετε μέσα σας και το ψυχικό μαρτύρι. Κι' όταν γίνετε καλά, τότε θα όητε πόσο διαφορετικά θα βλέπατε τα πράγματα. 'Η χαρά της ύγείας, θα σας δώσει την εύτυχία, όπου κι' άν ριζέτε τη ματιά σας.

Δίδα Ρ. Μ. Νέα Σμύρνη: Είσαβε λογικός και μορφωμένος, λοιπόν δεν πρέπει να έξαρτάτε το μέλλον σας από τις σπουδές σας από τα καρίτσια μιας κοπέλλας. Άν σας άναποδοι προγναμικά δεν θα φερνόνταν τόσο σκληρά παρ' όλες τις έξηγήσεις που της δώσατε. Πάρτε σφουγγάρι και άβουτε τις μικροαναμνήσεις που παρελθόντες.

Στον άνθρωπο που άποσχέθηκε στον έαυτό του Ν. Θ. Κ. Ν. 1: Τα μερδέματα πολύ τα πράγματα. Γι' αυτό το καλλίτερο που έχετε να κάνετε είναι μόλις έπιστρέψετε να πιάσετε τους ένδιαφερόμενους και να έξηγηθήτε με όλη την ελκρινεία για τον λερό σκοπό που έχετε. 'Μικρήν του Δόνζουα: Αυτός όχι μόνον δεν σας αγαπά, αλλά είναι και έπικίνδυνος. Δεν σας σεβεται καθόλου και άδιαφορεί άν πονάτε. Άπορώ πως τώρα και τόσο καιρό άφου καταλάβατε το χαρακτήρα του δεν τον διαώζετε.

Αήσυχον πνεύμα: Βρήκατε μία τέτοια σπάνια ευκαιρία και την άποδοπατάτε. Ο άντρας αυτός σας σεβεται, σας αγαπά, βέβαια να σας δη εύτυχισμένη μ' ένα γάμο και σεις με τον κακό και έπιπολαίο χαρακτήρα που έχετε γυρεύετε να τ' άναποδοιούριστε όλα. Φανήτε περισσότερο ελκρινής μαζί του και ζητήστε να παντρευτείτε το ταχύτερο.

Άγνάν: 'Επρεπε άπο την πρώτη στιγμή που σας πρότειναν τον άλλο, να μιλήσετε στους γονείς σας. Μου φαίνεται, όμως, ότι και τώρα ακόμα δεν είναι άγνάν. 'Εξομολογήθηκε, πείτε τους τον πόνο σας, δείξτε τους το γράμμα του και είμαι βέβαια ότι δεν θα φανούν σκληροί μαζί σας.

Γιούδον του κάμπου Μ—: Οι οικονομικές δυσχέρειες θα έξαμυνον με μία εύτυχημένη ένωσι, διότι άφου δεν περιμένετε κι' οι δυο σας τίποτα το καλλίτερο, προτιμώτερο είναι τα δυο καζάνια να γίνουν ένα, και τα δυο νοίκια πάλι ένα. 'Ετσι θα κάνετε περισσότερο οικονομία και θα έζησετε πιο εύτυχισμένοι άπ' ότι είσαβε σήμερα. 'Η αγάπη σας θα γλυκύνει όλους τους άλλους πόνους.

Εύσυχον Καρδιά—Λάρισα: Θεωρήσατε ότι ήταν ένα εύχρηστο έπεισόδιο στη ζωή σας. Διότι άν εκείνος ήταν σφοδρός και είχε εύγενικούς σκοπούς δεν θα σας έστελνε αυτό το γράμμα. Άδιαφορήσατε για τα χαμόγελά του.

Πονεμένην Ορφάνην—Λάρισα: 'Επειτα άπο τον μεγάλο πόνο που σας έδωσε ή μοίρα, νομίζω ότι δεν πρέπει να πάθετε και καμμία άπογοήτευση. Λοιπόν, το μόνο που έχω να σας συμβουλέω είναι να έκμυσθρευθείτε την πρότασι του σην άδελφού σας άν είναι μεγάλος και προστάτης, ή στους γονείς σας. Αυτοί θα ένδιαφερθούν να μάθουν άν το κοτομπολιό είναι αληθινό ή ψεύτικο και τότε αναλόγως θα κανονίσουν και τις μελλοντικές σχέσεις σας, που αυτή τη φορά πρέπει να καταλήγουν άποσοδήποτε σ' έναν εύτυχημένο γάμο.

Εγώισμος και καταστροφή

Ένας άξωματικός, ήλικίας 34 έτων, που μάχεται άπο το 1940, ο «Κακός Ιππότης» του Στρατού» κάνει μία άπολογία σήμερα για τον αισθηματικό του κόσμο και παραδέχεται ότι στο παρελθόν ενώ συνδεθή με πολλά κορίτσια με «αγαθό σκοπό» τα εγκατέλειψε άναγνάρι χ' έγινε άφορη, να υποφέρει. Τώρα στα 34 του χρόνια θλίβεται πικρά, άλλα και δειλιάζει μπρος στο μέλλον. Δεν νομίζει ότι είναι έγωιστής γιατί έχει ήλθει τίμια και ήθικα.

Ο «Κακός Ιππότης» του Στρατού» μου δίνει την ευκαιρία να μιλήσω για όλους αυτούς τους νέους, που φέρθηκαν όπως αυτοί στο παρελθόν και που άφηναν πίσω τους ψυχικά έρείπια. Λοιπόν, δυο πράγματα συμβαίνουν μ' αυτούς τους νέους: ή τους πλημυρίζει ή άσυνειδησία και σκοπό τους έχουν να παίζουν, να γελούν, να καταστρέφουν άδιαφορώντας για τ' άποτελέσματα. ή πάλι άπο έλλιπη μόρφωσι και κακή άνατροφή τους παρασυρεί ο έγωισμός και περιφρονούν άδύνατα, άδύνα, άγνα.

Σωτήρ Α. Α. Α.: Το αισθηματικό είναι άγνο και ελκρινές και έα σας και η άποφέρει άργότερα.

Πλάσματα, που άπαθήθηκαν άπο τα κοίφια έρωτικά λόγια τους. Είνα λυπηρό, λοιπόν, για τις άδύες αυτές ύπαρξεις, όταν μπλέκουν άπο κοινωνική άγνοια μ' έναν αισθηματικό και γιζούν παλάτια μιας εύτυχισμένης αγάπης και όνειρεύονται έναν άιώνιο σύντροφο στη ζωή τους. Δεν έχω να προσθέσω τίποτα άλλο για τον «Κακό Ιππότη» του Στρατού» παρά μόνο να σπύση να επανρθώρη να σφάλματα που παρελθόντες μ' ένα γάμο, που να προσφέρει στη γυναίκα του όλο το σεβασμό που στερήσε άπο όσες άλλες γνώρισε.

Μ. Π. ο. σ. ε. ν. α. δ. ι. λ. η. μ. α.: Πως παραδέχεστε ότι αγαπάτε τον πρώτο, όταν με τον δεύτερο δέχεστε φίλια και άγκαλιόματα; 'Η νομίζετε ότι όταν παντρευτείτε τον πρώτο δεν θα παρασυρθείτε μία μέρα όταν συναντήσετε ξανά — άπο παλιά συμπάθεια — τα φίλια σας; Τότε τι ρόλο θα παίζη ο άντρας σας; Άντρα σας όμως δεν μπορείτε να τον κάνετε κι' έπομένως ούτε ο πρώτος, ούτε ο δεύτερος θα γίνη σύντροφος της ζωής σας. Λυπηροί, λοιπόν, αυτόν τον τρίτο που το έτοιμάσατε μία ζωή πολύ δυστυχισμένη. Πάντως όλα είνε ζητήματα άνατροφής, χαρακτήρος και όχι μορφώσεως. Το δίπλωμα μεθασύριο δεν θ' αξίζει ίσως για τίποτα.

Μικρό άραπόπουλο: Όσοι άλλοι έχουν τ' όνομα και άλλα έχουν τη γάρι. Δεν γάνετε όμως τίποτα. Ο τύπος σας είναι άπο κείνους που όταν παντρευθούν μεθασύριο θα κάνουν πολύ εύτυχισμένη τη σύντροφο της ζωής τους. Μην άνησυχείτε, λοιπόν, θα βρεθή το κατάλληλο πρόσωπο.

Αντί, Πειραιά: 'Η ιστοριοιούλα δεν είναι τόσο άπλη όσο τη νομίζετε. Θα είχε έπακόλουθα πραγματικά άν δεν ήσαστε λογική και φρόνημη. Μακάρι, πολλά κορίτσια σαν και σας να έσκεπτόντο και να ένεργούνταν όπως έσεις. Το συμπέρασμα είναι ότι δεν πρέπει να δώσατε καμμία συνέγεια ούτε με γράμματα, ούτε με ραντεβό, γιατί πολύ λίγοι άνθρωποι φέρνονται τόσο ύπουλα όσον αυτοί. Άνθρωπος που δεν έκτιμά πια το στήτι του, τη γυναίκα του, τα παιδιά του, άλλα παριστάνει το θεατρίνο με δάκρυα στα μάτια, είναι πολύ επικίνδυνος και άάξιος πάσης σχέσεως.

Σωτήρ Α. Α. Α.: Το αισθηματικό είναι άγνο και ελκρινές και έα σας και η άποφέρει άργότερα.

Σωτήρ Α. Α. Α.: Το αισθηματικό είναι άγνο και ελκρινές και έα σας και η άποφέρει άργότερα.

Η ποικίλη πείρα μας στην ΚΟΠΤΙΚΗ·ΡΑΠΤΙΚΗ είναι ή καλύτερη διαπίστωση, δια την ταχεία τέλεια έμμεθοι όσα ναιδιά το πεπιο χούδιο που θα άπουηθείτε.

Μαράμένο τριαντάφυλλο: Άπο μία πρώτη έκδρομη και γνωριμία όλγων ώρών δεν πρέπει ποτέ να καταδικάζη κανείς τον έαυτό του. Αυτό δεν είναι έρωας, είναι μία στιγμιαία έπιθυμία, που κατανήσε έμμοιη ιδέα άπο την στιγμή που καταλάβατε ότι και ή φίλη σας τον συμπαθεί.

Διέθνη, Κ. Γ. ΚΟΥΝΤ. Γ. Κ.: 'Εκείνη, τί λέει; Άδιαφορεί για τη διαφορά της ήλικίας και την κοινωνική σας θέσι; 'Εκείνη είναι ανεξάρτητη; Τότε άν εκείνη θέλη να παντρευθεί, προσπαθήσατε και σεις να φαγήτε άντάσεις των προσδοκίων της.

Κωσταν Κ.: Να έστε βέβαιος ότι πολλοί και πολλές άκούσαν όσα τους είπατε και έήτησαν τη γάλην και την άπολύτρωσι άπο την άρρωστατική έρωτική κατάσταση που τους είχε ρίξει ο νεανικός ένθουςισμός τους. Σας παρακαλώ να έναδιαβάσετε τις στήλες μου.

Β. Κ. 2. 10: Έχετε τίμιο και ελκρινή χαρακτήρα. Σκοπός σας βέβαια είναι να γίνη ο σύντροφος της ζωής σας. Γι' αυτό πρην έκτεθήτε, πάρτε πρώτα τις πληροφώριες σας για τη ζωή του και το χαρακτήρα του και τότε άν αυτό που μάθατε συμφωνούν με τον δικό σας χαρακτήρα, γράψτε του για να συνενωθήτε.

Κονχίλια Σ.: Να την πάρτε και ν' άδιαφορήσατε για τα άνητα λόγια. Προσπαθήστε να

ΚΡΑΓΙΟΝ ΧΕΙΛΕΩΝ & ΝΤΕΜΑΚΙΓΙΑΝ
ISABELLE
ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

Η ποικίλη πείρα μας στην ΚΟΠΤΙΚΗ·ΡΑΠΤΙΚΗ είναι ή καλύτερη διαπίστωση, δια την ταχεία τέλεια έμμεθοι όσα ναιδιά το πεπιο χούδιο που θα άπουηθείτε.

ΠΛΑΤ. ΣΥΝΤΟΜΟΤΟ
ΕΡΜΟΥ
ΑΡΓΕΝΤΙΝΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ 18
ΠΡΩΗΝ ΒΟΥΛΗΣ
ΚΟΠΤΙΚΗ·ΡΑΠΤΙΚΗ

Δ ΚΟΠΤΙΚΗ·ΡΑΠΤΙΚΗ
Χ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ
ΑΡΓΕΝΤΙΝΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ 18 (ΠΡΩΗΝ ΒΟΥΛΗΣ) ΤΗΛ. 23-662

115

119

Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ μόλις θ' άρχιζε. Η αίθουσα του θεάτρου ήταν κατάμεστη και στη σκηνή ή ορχήστρα περίμενε το διευθυντή και το σολίστα. Ο Στέφανος κάθισε στην πολυθρόνα του, όταν παρουσιάστηκε ο σολίστ, ο Γκαμπριέλε Ντεσάνα, συνοδευόμενος απ' το διευθυντή της ορχήστρας. Τό κοινό, που το αποτελούσαν περισσότερο οι γυναίκες, χαίρεται με βροχή χειροκροτημάτων το νεαρό και διάσημο πιανίστα, που τ' άχρό του πρόσωπο και το ξανθό του κεφάλι φωτιζόταν απ' τους προβολείς. Ο διευθυντής σήκωσε τη μπαγκέτα του. Νεκρική σιγή βασιλέψε στην αίθουσα. Οι πρώτες συγχωρίες άκούστηκαν κι' έπειτα άρχισε το πιάνο τις γλυκειές, βελουδένιες νότες του.

— Οι «Συμφωνικές παραλλαγές» του Φράνκ, το άγαπημένο μου κομμάτι, ψιθύρισε μία γυναικεία φωνή πίσω απ' το Στέφανο.

Αυτός ανατρίχιασε. Ήταν τ' ίδια τ' λόγια που έλεγε και ή Βέρα. Οι ανάμνησεις πλημμύρισαν το νου του. Αυτός και ή Βέρα είχαν γνωριστεί σε μία συναυλία στο ίδιο αυτό θέατρο κι' άμέσως ένοιωσαν ότι ήταν πλασμένοι ο ένας γιά τόν άλλον, γιαντί και οι δύο αισθάνονταν πάθος γιά τη μουσική και προπάντων γιά τόν Φράνκ. Πόσες φορές δέν είχαν άκούσει μαζί τις περίφημες «Συμφωνικές παραλλαγές» του. Άκούγοντας τώρα, ξανά, το ώραίο αυτό κομμάτι ο Στέφανος ξαναζούσε τις ώρες του έρωτός του, την εύτυχία του με τη Βέρα, τη θαυμαστή εκείνη ένωση της σάρκας και της ψυχής. Ένας θησαυρός αγάπης και τρυφερότητας που πήγε όμως ναμένος όταν παρουσιάστηκε στα μάτια του ή άλλη γυναίκα, ή Τζιλντα, με τό σατανικό της θέλητρο, που τόν έκανε νά ξεχάσει ή Βέρα.

Τώρα το «άνταντε» του πιανίου του θύμιζε τ' κλάμματά της. Ξανάβλεπε τ' άπελπισμένα της βλέμματα, τό πρόσωπό της που ήταν μουσκεμένο απ' τ' δάκρυα. Ξαναζούσε την αγωνία της. Την έκανε νά υποφέρει γιά τ' άνα πάθος, που στο τέλος τόν άφησε άηδιασμένο. Δυό χρόνια έμεινε μακριά από τη Βέρα και νά πού τώρα, έδω και μία βδομάδα, είχε ξαναγυρίσει με τό μοναδικό σκόπο νά την ξανάβρει.

Τό τελευταίο μέρος των «Συμφωνικών παραλλαγών» ήταν χαρούμενο. Ο Στέφανος έβριζε τό βλέμμα του γύρω του. Είδε μέσα στό μισόφωτο της αίθουσας μία νεαρή γυναίκα, όρθια, που άκούμπουσε σέ μία κολώνα του θεάτρου. Τά ξανθά της μαλλιά έβριχναν χρυσαφένιες ανταύγειες. Ο Στέφανος ένοιωσε χτυποκάρδι. Ήταν εκείνη, ή Βέρα. Τό βλέμμα της, έντονο, ζωηρό, κύτταξε σέ ώρισμένο σημείο. Ο Στέφανος άκολούθησε τη διεύθυνση του βλέμματός της κι' αναπήδησε αναγνωρίζοντας τό μελαγχρινό πρόσωπο της Τζιλντας. Κι' αυτή, λοιπόν, βρισκόταν στη συναυλία; Τό παιχνίδι της μοίρας τούς είχε συγκεντρώσει, λοιπόν, και τούς τρεις στό ίδιο θέατρο;

Τό κομμάτι είχε τελειώσει κι' ο κόσμος χειροκροτούσε τό σολίστ και την ορχήστρα. Η Βέρα δέν είχε κι-

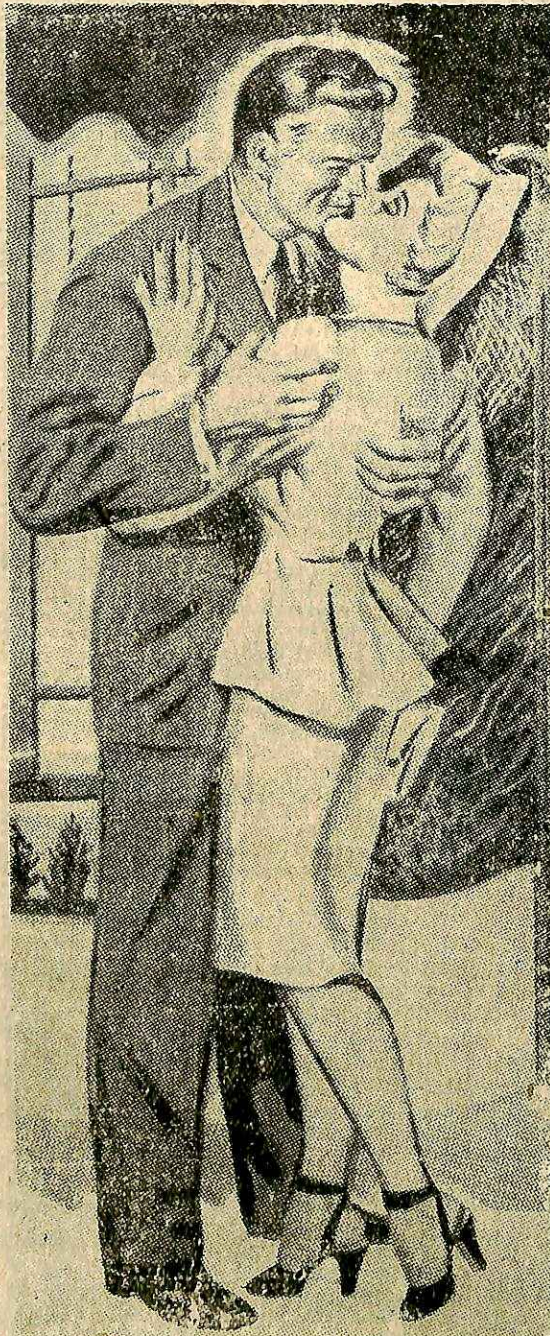
Συμφωνικές ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

νηθή. Ο Στέφανος σηκώθηκε και τράβηξε προς τό μέρος της. Όταν έφτασε κοντά της, είπε σιγά:

— Βέρα!

Αυτή δέν τόν άκουσε. Έξακολουθούσε νά στυλώνη τό βλέμμα της στη Τζιλντα, που χειροκροτούσε σά δαιμονισμένη τόν διάσημο πιανίστα, τόν Γκαμπριέλε Ντεσάνα, που υποκλινόταν γελαστός. Τέλος, τραβήχτηκε απ' τη σκηνή.

Ο Στέφανος ξαναζούσε τις ώρες του έρωτός του με τη Βέρα...

νη, μαζί με τό διευθυντή της ορχήστρας.

Ο Στέφανος είδε τη Βέρα νά κλωμαίξει. Την πλησίασε και την έπιασε απ' τό μπράτσο.

— Έλα, Βέρα, πάμε, της είπε γλυκά.

Η νεαρή γυναίκα σά νά ζύπνησε από ένα ένειρο.

— Στέφανε! Έσύ;

— Έλα, Βέρα, ξανάπε ο Στέφανος και την παρέσυρε στο γώλ του θεάτρου κι' από κεί σ' ένα σαλονάκι.

Κάθισαν στό ντιβάνι.

— Βέρα, συνέχισε ο Στέφανος δέν μπορούσα πιά νά ζω μακριά σου. Ήρθα απ' την Άγγλία έδω και μία βδομάδα. Πόσες φορές θέλησα νά σου γράψω, μά μουλειψε τό θάρρος. Μίλησέ μου, πές μου πώς μία μέρα θά με συχωρέσεις, πώς δέ θά' με μισής γιά τό κακό που σου έκανα.

— Νόμισα πώς θά πέθαινα, ψιθύρισε ή Βέρα. Ήμουνα μία ζωντανή νεκρή!

— Τό ξέρω, τό ξέρω. Θάδινά τη ζωή μου, είπε ζωηρά ο Στέφανος, γιά νά σέ κάνω νά ξεχάσεις, γιά νά ζήσης εύτυχισμένη. Η μοίρα θέλγει νά σέ ξαναβρώ έδω, στό ίδιο θέατρο, που πρωτογνωριστήκαμε. Τί σύμπτωση, αλήθεια!

— Ναί, αλλά είναι κι' αυτή έδω. Αυτή, γιά νά μου κλέψη άλλη μία φορά την εύτυχία μου, σάν άλλοτε, πριν από τόσα χρόνια!

— Όχι, Βέρα, είπε ο Στέφανος... Μά δέν τόν άφησε νά προχωρήσει και συνέχισε:

— Τούτη τη φορά, όμως δέν θά την άφήσω, όχι, δέν θά μου κλέψη τόν Γκαμπριέλε!

— Τόν Γκαμπριέλε! Ξανάπε μηχανικά ο Στέφανος και ξανάδε σάν άστραπή τό ξανθό κεφάλι του πιανίστα.

— Ναί, τόν αγαπώ, τόν αγαπώ. Έσύ δέν ξέρεις τί θά πη ισάει μονάχη άπελπιστικό μονάχη. Η ζωή είναι καταθλιπτικό βάρος. Μά συνάντησα τό Γκαμπριέλε και ο έρωας του έκανε τό θαύμα του. Ξανάρχισα νά ζω. Και τόν αγαπώ, καταλαβαίνεις, τόν αγαπώ μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου.

Ανίκαιος νά προφέρη μία λέξη ο Στέφανος, άκουγε αυτά τ' λόγια που του μαχαίρωναν την καρδιά. Η Βέρα συνέχισε, δίχως ν' αντιληφθή την ταραχή του:

— Νόμιζα πώς ζούσα σ' ένα όνειρο. Δέν πίστευα στην εύτυχία μου. Έπειτα απ' τό θρίαμβο του Γκαμπριέλε στό Μιλάνο, έδω και δυό βδομάδες, αυτή θέλησε νά τόν γνωρίσει. Όταν τόμαθα, φοβήθηκα. Νόμισα πώς θά ξαναβλέπονταν. Οι φόβοι μου επαλήθευσαν. Ανακάλυψα ότι είναι έρασταί. Απόψε ο Γκαμπριέλε φεύγει γιά τό Παρίσι. Έπρεπε νά φύγω εγώ απόψε μαζί του, κι' όμως θά τό σκάσουν οι δυό τους. Κι' αυτός με άπάτησε, με πρόδωσε όπως έσύ! Μά τί έχει πάνω της αυτή ή γυναίκα γιά νά τραβάη έτσι τούς άντρες; Τη φορά όμως αυτή δλν θά νικήση ή Τζιλντα. Είμαι άποφασισμένη γιά όλα! Ναί γιά τό κάθε τι!...

— Τόσο λοιπόν τόν αγαπάς; ρώτησε ο Στέφανος με θλιμμένη φωνή.

— Ναί, τόν αγαπώ, τόν αγαπώ! Μά δέ θά φύγη μαζί της!...

Λέγοντας αυτά, ή Βέρα έσφιξε πάνω της την τσάντα της. Ο Στέφανος κατάλαβε. Την άρπαξε, την άνοιξε και βρήκε ένα μικρό περιστρόφο.

— Δός μου τό, δός μου τό, φώναξε ή Βέρα.

— Τόσο πολύ τόν αγαπάς; Πιά πολύ από μένα;

— Δέν ξέρω αν τόν αγαπώ πιότερο από σένα. Ξέρω πώς χάρις σ' αυτόν τόν έρωτα ξαναβρήκα τη δύναμη της ζωής.

Η Βέρα άρχισε νά κλαίει.

— Μην κλαίς, Βέρα. Δέ θέλω πιά νά υποφέρεις, της είπε ο Στέφανος, χαιδεύοντας τρυφερά τ' αμαλλιά της. Άκουσέ με. Πήγαινε στό σπίτι σου. Ετοιμάσου νά φύγης με τό Γκαμπριέλε. Μή με ρωτάς. Ένα σου λέω, ή Τζιλντα δέν θά φύγη μαζί του. Έλα, έχω τό αυτόκίνητό μου έξω. Μά δέν μπορώ νά σέ συνοδέψω. Θά σέ βάλω σ' ένα ταξί.

Βγήκαν απ' τό θέατρο. Ο Στέφανος φώναξε ένα ταξί κι' όταν ή Βέρα μπήκε μέσα της φίλησε τό χέρι. Κυττάχτηκαν μ' ας σινιμη.

— Αντίο, Βέρα, είπε με τρεμαμένη φωνή. Ζήσε εύτυχισμένη!

Τά ταξί άπομακρύνθηκε. Εκείνη τη στιγμή, μία νέα γυναίκα, μελαγχρινή, κομψή και προκλητική, έθγαινε απ' τό θέατρο. Ο Στέφανος πήγε προς συνάντησή της. Ήταν ή Τζιλντα.

— Ω! Στέφανε! φώναξε. Έδω είσαι! Παράτησες την ομύχλη του Λονδίνου;

— Όπως βλέπεις. Σέ είδα πριν στην αίθουσα και σέ περίμενα. Έλα μαζί μου, έχω τό αυτόκίνητό μου.

— Έχω τύχη, είπε ή Τζιλντα γελώντας, διαβολεμένη τύχη. Έτσι θά πάω πιό γρήγορα σπίτι. Φεύγω απόψε γιά τό έξωωτερικό.

Ο Στέφανος δέ μίλησε, μά όταν βρέθηκαν στό αυτόκίνητο, της είπε:

— Όστε φεύγεις, απόψε;

— Ναί, σέ τρεις ώρες γιά τό Παρίσι. Σέ δυσχερατεί αυτό;

— Ναί, απάντησε και πρόσθεσε. Άν σου έλεγα νά μη φύγης, θά τόκνες;

— Ά! όχι, αγαπητέ μου, είπε ή Τζιλντα.

να γελώντας. Ο,τι έγινε άλλοτε, έγινε. Έλα, άφησε τ' άσπεία, δέν έχω καιρό γιά χάσιμο. Πρέπει γρήγορα νά είμαι σπίτι.

Ο Στέφανος έβαλε μπρός τό αυτόκίνητο, παίρνοντας άλλη διεύθυνση.

— Έκανες λάθος στό δρόμο, φώναξε ή Τζιλντα.

Δίχως ν' απάντηση ο Στέφανος ανέπτυξε ταχύτητα.

— Στέφανε τρελλάθηκες; Γύρνα πίσω γρήγορα! φώναξε ή γυναίκα.

— Όχι, όχι, θάρρης μαζί μου, σέ θέλω.

— Τρελλάθηκες; ούρλιαξε ή Τζιλντα. Πρέπει νά φύγω απόψε, με περιμένει ο Γκαμπριέλε.

— Τό ξέρω, είπε ψυχραιμα ο Στέφανος.

— Γύρνα πίσω, πίσω.

Ο Στέφανος αύξησε την ταχύτητα. Τό αυτόκίνητο έτρεχε σά βολίδα. Η Τζιλντα, άναγκασμένη, σάν τρελλή, ώρμησε στό Στέφανο και του δάγκωσε με μανία τό χέρι που κρατούσε τό βολάν.

Μιά φωνή πόνου ξέφυγε από τό Στέφανο, που παράτησε τό βολάν. Μιά στιγμή έφτασε: τό αυτόκίνητο στην όρμή του στριφογύρισε κι' έπεσε πάνω σ' ένα στύλο του δρόμου.

Ο Στέφανος συνήλθε όταν τόν άνέσυραν απ' τούς τροχούς. Άκουσε φωνές: «Σιγά. Είναι ζωντανός». Μιά άλλη φωνή άκούστηκε: «Η γυναίκα είναι νεκρή!» Μπροστά στα μάτια του Στέφανου πέρασε τό γελαστό, τό εύτυχισμένο πρόσωπο της Βέρας. Έπειτα έχασε τις αισθήσεις του.

Ο γιατρός σηκώθηκε άφου εξέτασε τό Στέφανο.

— Νομίζω πώς κάθε κίνδυνος πέρασε. Θαύμα πώς γλύτωσε.

Ο Στέφανος έκανε νά κινηθή.

— Όχι, μην κουνιέσαι, είπε ο γιατρός. Ήσυχια. Τώρα μπορούμε νά επιτρέψουμε στην κυρία νά σ' έπισκεφθή. Μά όχι πολλά λόγια.

Η κυρία; Ποιά κυρία; Ο Στέφανος δέν καταλάβαινε. Έκλεισε τ' μάτια του. Έπειτα άκουσε την πόρτα που άνοιγε και ελαφρά βήματα που πλησία-

ζαν στό κρεβάτι του. Ένα άρωμα έφτασε ως τ' αουθούνια του.

— Στέφανε, είπε μία γλυκειά φωνή, Στέφανε.

— Βέρα, Βέρα, έσύ είσαι; ψέλλισε ο Στέφανος, με τό πρόσωπο φωτισμένο από χαρά.

— Ναί, εγώ είμαι, ψιθύρισε εκείνη, δέν έφυγα, θά μείνω μαζί σου. Γιά πάντα. Δέν υπορούσα νά σ' εγκαταλείψω.

Της έπιασε τρυφερά τό χέρι, ένω τ' άκέρυα τρυ, δάκρυα χαράς έτρεχαν απ' τ' αμάτια του.

Εκείνη ή Βέρα του, χάιδευε με τό χέρι της άπαλά τό μιάτόπο του και χαμογελούσε από εύτυχία.

ΡΟΖΑΝΝΑ ΣΕΝΤΑ

Ο... λόρδος της γαλοπούλας

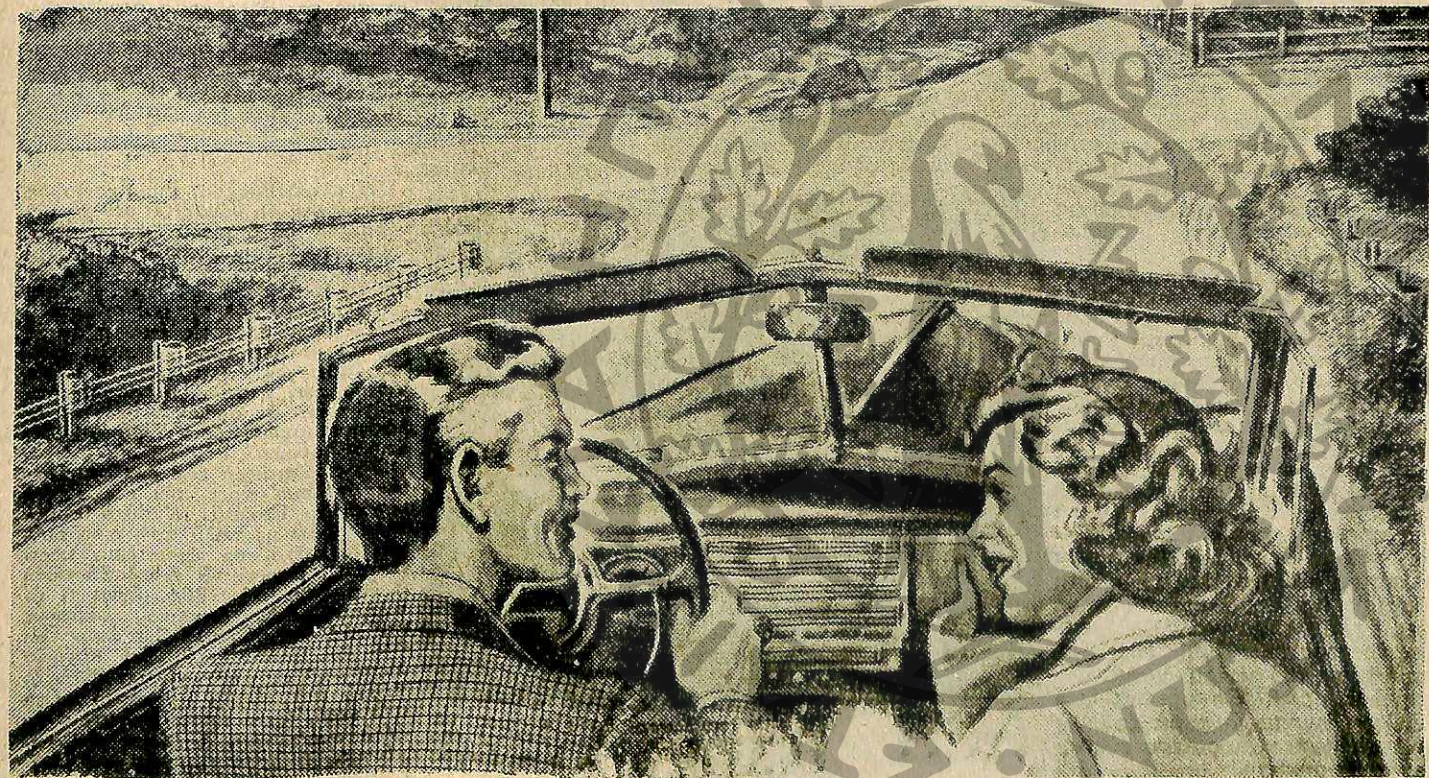
Πριν από 400 χρόνια ένα μικρό αγοράκι στην Άγγλία όνειρευόταν περιπέτειες.

Τό παιδί αυτό με την περιερνη ιστορία λεγόταν Μπιλ Στρίκλαντ κι' είχε γεννηθή στο Ντρίφιλντ του Γιόρκσάιρ. Μία μέρα λοιπόν, τόσκαζε απ' τό σπίτι του και κατέβηκε στό πλησιέστερο λιμάνι, με την έλπίδα νά βινη μούτσας σέ κάποιο πλοίο. Άκουσε τότε τούς ναυτικούς νά μιλούν γιά τό ταξίδι που προετοιμαζε ο έξερευνητής Κάμποτ γιά τό Νέο Κόσμο και κατάφερε νά τόν πάρη μαζί του γιά υπέρητη του.

Στην επιστροφή του απ' την Άμερική, ο Κάμποτ έφερε μαζί του ένα σωρό θησαυρούς. Ο μικρός Μπιλ έλπιζε ότι θάπαινε κι' αυτός ένα μεριδί ως μέλος του πληρώματος. Άπογοτεύθηκε λοιπόν, όταν ο έξερευνητής του άνέθεσε νά φυλάη κάμποσα παράξενα πουλιά που είχε πιάσει και που μετέφερε στην Άγγλία ως αξιοπεριεργία. Όστόσο περιποιήθηκε τα πουλιά.

Ευχαριστημένος απ' την τόση επίμελειά του ο Κάμποτ του τ' άχαισε όλα γιά νά τ' αουλήσει και νά κρατήσει ο ίδιος τ' αουμάτα. Ήταν ή πρώτη φορά που οι Άγγλοι έβλεπαν νά τους και γαλοπούλες και τ' άκριβοπλήρωναν γιά νά δοκιμάσουν τό κρέας τους. Με τ' αουμάτα που κέρδιζε, ο Μπιλ αγόρασε καινούργια σούχα και βοήθησε τούς νονούς του.

Μερικά χρόνια αργότερα είχε πλουτίσει απ' την εκμετάλλευση των θησαυρών των σκεδόν άνώστων ακόμη χωρών. Η βασιλίσα Έλισάβετ του άπένευμε τότε τόν τίτλο του λόρδου. Και πάνω στο οικόσημό του ο καινούργιος ευγενής σκεδίασε μία γαλοπούλα, γιά νά θυμίζει στον ίδιο και στους άπογόνους του πώς είχε κερδίσει τ' αουμάτα του χρήματα.

— Στέφανε τρελλάθηκες; Γύρνα πίσω γρήγορα! φώναξε ή Τζιλντα.

ΟΙ ΣΚΩΤΣΕΖΟΙ, ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ!

Το παγκόσμιο ποδόσφαιρο, λένε οι ξένοι κριτικοί και σχολιαστές, πολλά οφείλει στη Σκωτία, όπου η αξία των παικτών δεν εξαρτάται ούτε από το βάρος ούτε από το ύψος των. Εάν ένας ξέμπρος παίκτης είναι κοντός στο άσπασμα δεν αποκλείεται από τις Σκωτικές ομάδες. Οι χαμηλοί παίκτες είναι συνήθως γρήγοροι και μπορούν να έλίσσονται σαν το ψάρι, γράφει κάπου ο Γουόλτερ Πίλκινγκτον, ο αθλητικός σχολιαστής του «Λανκασίρ Ντέιλι Πόστ». Μία Σκωτική ποδοσφαιρική ομάδα που έχει πολλούς κοντούς παίκτες είναι δυνατότερη από μίαν άλλη που έχει πολλούς υψηλούς, γιατί, λένε οι Σκωτοί, «όσο πιο χαμηλά είναι κανένας προς το γήπεδο, τόσο καλύτερα μπορεί να συγκεντρώνη και ν' αναπτύσση τη δύναμή του».

Στη Σκωτία, κατά γενική ομολογία, οφείλουμε την εισαγωγή της γρήγορης συρτής πάσας, που είναι το κλασσικό, επιστημονικό στυλ τῶ σύγχρονου ποδοσφαίρου.

Το ποδόσφαιρο, από τεχνικής απόψεως, είχε καταντήσει τα τελευταία χρόνια στατικά άρνητικό. Χάρης όμως στην καθιέρωση, πάλι από Σκωτική ομάδα, την «Αρσεναλ», της τακτικής του σέντερ-χάφ ως τρίτου οπισθοφύλακος, έξελιχθη σ' ένα ζωντανό παιχνίδι με περισσότερον ενδιαφέρονους και πιο συναρπαστικές, ομολογουμένως φάσεις.

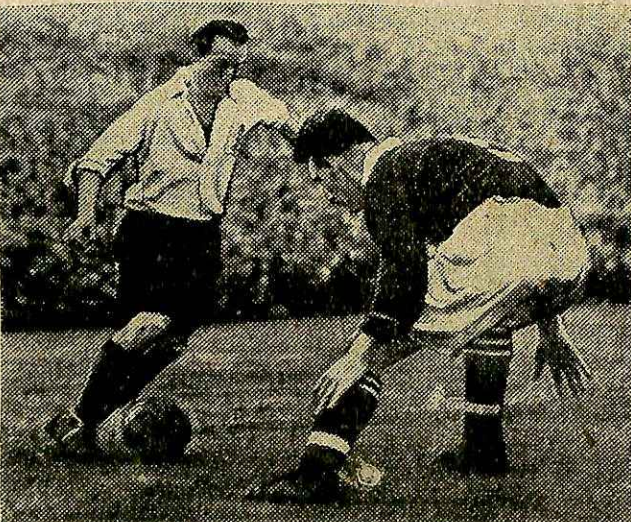
Η θεωρία της «μονιμότητας» του σέντερ-χάφ, που επικρατούσε πριν από το 1930, δεν ευνόησε την «Αρσεναλ». Ο Χέρμπερτ Τσάπμαν είδε πως το παιχνίδι μ' αυτή την τακτική καταντούσε άναρδο και μονότονο. Σκέφθηκε λοιπόν να προετοιμάση μία ιδεώδη γραμμική κυνηγών, που να μπορεί να δρομά προς το τέρμα των αντιπάλων στο επιθετικό παιχνίδι και να οπισθοχωρή κάπως προς τη δική της περιοχή, χωρίς να κουράζεται, για να δυναμώση την άμυνα σε καιρό κινδύνου και με πρώτη ευκαιρία να δρομά και πάλιν με νέες δυνάμεις, με γρήγορες κατεβασίες προς τους αντιπάλους. Έτσι η θέσις του σέντερ-χάφ αναγκαστικά μετεβλήθη σε μία θέσι μάλλον άμυντική, παρά επιθετική, μία θέσι περισσότερο εύκινητη, παρά στατική.

Στην αρχή μερικές ομάδες άντεγραψαν κακά την τακτική αυτή της «Αρσεναλ» για τον σέντερ-χάφ. Οι επικριτές βρήκαν τότε την ευκαιρία να σχολιάσουν κάπως τσουχτερά την καινοτομία της «Αρσεναλ». Όταν όμως ο Τσάπμαν τους εξήγησε το μυστικό της επιτυχίας στην εφαρμογή της νέας τακτικής του σέντερ-χάφ, τότε άνεγνώρισαν πως το σχέδιο ήταν πραγματικά μεγαλοφυές. Τα μετέπειτα αποτελέσματα στους ποδοσφαιρικούς αγώνες απέδειξαν πως χρειάζεται ειδική προεργασία για να εφαρμοσθή. Άλλοιως είναι δικόπο μαχαίρι...

Η Σκωτική εθνική ομάδα στον τελευταίον αγώνα της με την εθνική Ουαλίας στο Κάρδιφ παρουσίασε πάλιν και νέα καινοτομία. Οι παίκτες της είχαν διδαχθή και με επιτυχία εθνητιστικά σύστημα, που η βασική αρχή του στηρίζεται στο δόγμα: «Η συγκεντρωτική επίθεσις είναι η καλύτερη άμυνα». Το αποτέλεσμα του αγώνος με 3-1 έδικαίωσε τους εισηγητάς του νέου Σκωτικού συστήματος.

Οι μελετητές της τεχνικής και της τακτικής του ποδοσφαίρου φρονούν ότι η νέα αυτή τακτική της εθνικής ομάδας της Σκωτίας είναι και πάλιν επαναστατική! Την παραλληλίζουν με την αναστάσιον που έφερε το 1925 ο νέος κανονισμός του «φ-σάιτ». Χάρης στην τότε τεχνική μεταβολή, άλλαξε και το στυλ του φούτ μπόλλ. Πραγματικά το νέο παιχνίδι είχε σκοπό να δημιουργήση περισσότερη ζωηρότητα και αποτελεσματικότητα. Οι φάσεις του δηλ. γίνοντο πλουσιότερες και τα γκολ περισσότερα. Άλλα δυστυχώς έγιναν πολλές παρανοήσεις και το αποτέλεσμα ήταν σε λίγον καιρό έντελως αντίθετο. Το βάρος μετατοπίστηκε περισσότερο στην άμυνα και η ομάδα ήταν πειά πιο συγκεντρωτική στο παιχνίδι της. Οι Σκωτοί όμως έλπιζον πως με την νέα τακτική τους πολλά από τα τρωτά του παλαιοῦ παιχνιδιού θα εξαλειφθούν. Και ως παράδειγμα φέρουν το αποτέλεσμα του αγώνος των με 3-1 έναντιόν της εθνικής Ουαλίας.

Σκωτοί εμπειρογνώμονες του ποδοσφαίρου εξέφρασαν επίσης τη γνώμη ότι το ποδόσφαιρο χρειάζεται διαρκή ανανέωσι. Τα μεγάλα δυνάμια δεν είναι πάντοτε και τα αποτελεσματικότερα. «Τόπο λοιπόν στους νέους...». Για την εφαρμογή της νέας αυτής αρχής οι Σκωτοί δεν έδισσαν να θυσιάσουν διεθνούς φήμης ποδοσφαιρικές προσωπικότητες.

Ο περίφημος Σκωτός οπισθοφύλακος Σάου έτοιμος να «κόψη» τη μπάλα απ' τον «μάγο» της σφαιρας όπως τον αποκαλούν οι Βρετταννοί. Μάθιους, που είναι ο καλύτερος έξω δεξιά του κόσμου.

της. Άπ' την παλιά τους περουνή σύνθεσι, σ' όλα άριστη, άλλα κάπως «γριά» στα χρόνια των ποδοσφαιριστών μονάχα τον Μπίλλυ Στίελ, μέσα δεξιά της Μεγ. Βρετανίας κράτησαν. Τους άλλους τους παραμέρισαν και αν' αυτών έχρισαν διεθνείς όλο νέους με μεγάλο μέλλον. Οι μεγάλες έλπίδες των Σκωτών είναι ο τερματοφύλακας Κόουαν και οί «Έβανς, Χόθου, Ρέντπαθ, Μείσον, Ρέιλλυ και Κέλλυ, οί όποιοι πραγματικά στον αγώνα με τους Ουαλλούς έβασματούρησαν. Άπ' αυτούς οί σημαντικότεροι είναι ο Κόουαν που ως τερματοφύλακας διέτηρησε άνεπαφο το τέρμα του στον αγώνα με τους Βέλγους, χωρίς στην αυτοθυσία του, ο Χόθου, που παίζει έξ' ίσου καλά ως χάφ δεξιά και σέντερ-χάφ, και ο μόλις 20 ετών Ρέιλλυ, που είναι ικανός να άγωνίζεται με τις ίδιες πάντα ικανότητες και επιτυχίες ως σέντερ φόρ. ως έξω δεξιά και ως έξω άριστερά.

Μετά απ' όλα αυτά δεν είναι δύσκολο να καταλάβη κανείς πως οί Σκωτοί διαρκώς καινοτομούν και διαρκώς επιτυγχάνουν. Πάντα κάτι καινούργιο έχουν να παρουσιάσουν και πάντοτε κάτι νεώτερο θάχουν υπό μελέτην. Έτσι έξηγούνται οί επιτυχίες τους στους ποδοσφαιρικούς στίβους και οί τιμητικές τίτλος της χώρας των πως είναι η πατρίδα του κλασσικού «φούτ-μωλλ».

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ο πόλεμος κατά της σκουριάς

Η άμερικανική βιομηχανία παρήγαγε μία νέα ηλεκτρονική συσκευή, που καταπολεμεί και προλαμβάνει τη διάβρωση του σιδήρου απ' τη σκουριά. Έτσι, η Έπιςτήμη θα σημειώση μία αξιολογη νίκη στον πόλεμο κατά της σκουριάς, η όποια υπολογίζεται ότι προκαλεί κάθε χρόνο ζημιές 500.000.000 λιρών σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Το σίδηρο υπάρχει στη φυσική του κατάσταση με τη μορφή αλάτων ή σκουριάς.

Το κοκκινώχρωμα, διάφορα κοκκινωπά όρυκτά, κλπ., οφείλουν το χαρακτηριστικό αυτό χρώμα τους στο ύδροξείδιον του σιδήρου (στη σκουρία δηλαδή) που περιέχουν. Έπίσης ένα άλλο κοινό όρυκτό του σιδήρου είναι ο σιδηροπυρίτης (θειούχος σίδηρος), που σχηματίζει κρυστάλλους κίτρινόχρυσους, τους όποιους έχουν περάσει πολλοί άφελεις για... χρυσάφι! Μόνο στο κέντρο της Γης υπάρχει — κατά τους γεωλόγους — σίδηρο μεταλλικός. Στην επιφάνειά της, συναντάται μόνον υπό μορφήν ενώσεων.

Η μεταλλουργική βιομηχανία το άπομονώνει, το καθαρίζει και το μεταβάλλει σε διάφορα αντικείμενα. Άμέσως κατόπιν όμως, η Φύσις αρχίζει και πάλιν να το μετατρέπη στην πρώτη του μορφή, με την επίδρασι του οξυγόνου και της ύγρασίας του αέρος. Παρ' όλες τις επιστημονικές έρευνες και τη χρησιμοποίησι ειδικών βερνικιών, εκατομμύρια τόννοι σίδηρο και άτσάλι μεταβάλλονται κάθε χρόνο σε σκουριά. Γέφυρες ολόκληρες σκουριάζουν και γκρεμίζονται διαρκώς.

Το σκουριάσμα είναι ένα φαινόμενον ανάλογο προς την καύσι του κάρβουνου. Παράγει κι' αυτό θερμότητα, αλλά με πολύ άργότερο ρυθμό. Ωστόσο, σε ώριμμένες περιπτώσεις, μπορεί να εκδηλωθή αυτή η θερμότης. Το 1836, έγινε η άνέγκυσις ενός άγγλικού σκάφους που είχε βυθισθή πρό 3 αίωνων έξω απ' το Πορτσμουθ. Τα κανόνια λοιπόν κι' οί μπάλες τους είχαν ύποστη μία τέτοια μεταβολή μέσα στο νερό, ώστε μόλις βγήκαν στον άέρα σκουριάσαν άπότομα και ταχύτατα, έρυθροπυρώθηκαν και τρίφθηκαν σε σκόνη!

(Παραμονή Χριστουγέννων. Σ' ένα φτωχικό δωμάτιο η Μαρία καθεται κοντά στο κρεβάτι του παιδιού της. Πίσω απ' το τρεμάμενο φως ενός καντηλιού διακρίνεται ένα άσημένο εικόνισμα της Παναγίας).
ΒΑΣΙΛΗΣ: Μαμά, αύριο είναι Χριστούγεννα.

ΜΑΡΙΑ: Ναι, παιδί μου.

ΒΑΣΙΛΗΣ: Άποψε έρχεται στον κόσμο ο Χριστούλης.

ΜΑΡΙΑ: Ναι, χρυσό μου παιδί.

ΒΑΣΙΛΗΣ: Θάρρη λοιπόν και σ' έμένα ο Χριστούλης για να μου φέρη δώρα; Δεν πιστεύω να με ξεχάση άφου, καθώς λες κι' εσύ, είμαι καλό παιδί, κάθουμι φρόνιμα όλη την ήμερα, μελετώ τα μαθημάτα μου και σε περιμένω να γυρίσης απ' την δουλειά σου. Και τώρα που ήσουν άρρωστη έκανα ό,τι μπορούσα για σένα. Σου έδινα το γιατρικό σου και ζεσταίνα το γάλα σου. Είμαι όμως πολύ μικρός και δεν μπορώ να κάνω για σένα ό,τι κάνεις εσύ για μένα μονούλα. Όταν μεγαλώσω όμως θα δουλεύω, θα κερδίζω πολλά λεφτά και θα γυρίζω φορτωμένος μ' ένα σωρό πράγματα.

ΜΑΡΙΑ (άγκαλιάζοντας το παιδί της): Άγαπημένο μου παιδί! Θυσάσε μου!...

ΒΑΣΙΛΗΣ: Είναι αρκετές μέρες τώρα που δεν μου φέρνεις πιά τίποτε, μητερούλα... Νά, κι' άποψε που είναι Χριστούγεννα δεν μου φερεις πάλι τίποτε.

ΜΑΡΙΑ: Μην ξεχνάς, άγαπημένο μου αγοράκι, πως ήμουν τόσον καιρό άρρωστη και δεν εργαζόμουν (κλαίει).

ΒΑΣΙΛΗΣ: Μην κλάις, μαμάκα. Δεν πειράζει που δεν μου φερεις τίποτε. Ο Χριστούλης θάρρη και θα μου φέρη πολλά-πολλά πράγματα...

ΜΑΡΙΑ: Ναι, άγάπη μου. Μα τώρα πές την προσηυχή σου στην Παναγία και κοιμήσου.

ΒΑΣΙΛΗΣ (γονατίζει στο κρεβάτι του, ενώνει τα χεράκια του και προσευχεται): Καλή μου Παναγία, στείλε μου κι' άποψε με τον Χριστούλη, σάν άλλοτε, όταν ζούσε ο άγαπημένος μου πατέρας, πλούσιος δώρα. Μη μας ξεχάσης. Σ' ευχαριστώ, Παναγία μου. (Παναγιάει και άποκοιμείται).

ΜΑΡΙΑ (γονατίζοντας μπροστά στο εικόνισμα της Παναγίας): Άγία μητέρα του Θεού, λυπήσου με εσύ που ξερεis τα βάσανα μου. Για να μεγαλώσω αυτό το δυστυχισμένο παιδάκι πούλησα τα λιγοστά μου κοσμήματα και τώρα δε μου μένει πιά τίποτε άλλο εκτός από το άσημένο σου εικόνισμα που είναι για μένα ένα τόσο πολύτιμο κειμήλιο... Πρέπει να πάρω την εικόνα σου, Παναγία μου και να την πουλήσω!... Δεν πρέπει να ζυμνήσω το παιδί μου και να μη βρη τίποτε πάνω στο κρεβάτι του. Δεν πρέπει να μείνη νηστικό αύριο και μεθούρι. Συγχώρεσέ με, λοιπόν, Παναγία μου που είμαι άναγκασμένη να σε πουλήσω. (Σηκώνεται και κάνει να ξεκρεμάση την εικόνα απ' τον τοίχο. Έξαφνα όμως δειλιάζει και τα χέρια της πέφτουν άτονα).

ΒΑΣΙΛΗΣ (παραμιλώντας στον ύπνο του): Μάλιστα, μάλιστα, Παναγία μου...

ΜΑΡΙΑ (κάνοντας τον σταυρό της): Ονειρεύεται την Παναγία το άγγελούδι μου.
ΒΑΣΙΛΗΣ (ευχαριστώ, Παναγία μου... Ξέρεις, και τη μαμά μου τη λένε Μαρία σάν κι' εμένα).

ΜΑΡΙΑ (δακρύζοντας): Χρυσό μου παιδί (σκύβει πάνω στο κρεβάτι του).

ΒΑΣΙΛΗΣ (εξακολουθώντας να παραμιλάει): Μάλιστα, κατάλαβα, θα δώλωμε το άσημι...

ΜΑΡΙΑ (τινάζεται τρομαγμένη): Τι θαύμα!... Σωθήκαμε μικρά μου Βασίλη...

Χριστουγεννιάτικος Διάλογος

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΑΡΙΑ: 35 ετών, όμορφη, μα χλωμή και αδύνατη.
ΒΑΣΙΛΗΣ: 8 ετών, παιδί της.

Μέν): Το άσημι; ΒΑΣΙΛΗΣ (ζυπνώντας): Μαμά!... Μαμά!... Είδα την Παναγία. Ήταν όμορφη όπως είσαι εσύ, μαμά...

ΜΑΡΙΑ: Και τί έκανε;

ΒΑΣΙΛΗΣ: Η Παναγία έσκυψε πρώτα και με γάδισε άπαλά-άπαλά όπως με χαϊδεύεις εσύ...

ΜΑΡΙΑ: Κι' ύστερα;

ΒΑΣΙΛΗΣ: Ύστερα μου χαμογέλασε. Πήρα τότε περισσότερο θάρρος και της τα είπα όλα. Της είπα πως είμαστε πολύ φτωχοί, πως ήσουν άρρωστη και πως δεν έχουμι πιά τίποτε, ούτε ψωμί. Κι' εξακολούθησε: «Καλή μου Παναγία, αύριο είναι Χριστούγεννα και δεν κάνει να μείνωμε νηστικοί. ΜΑΡΙΑ: Κι' ύστερα έφυγε η Παναγία;

ΒΑΣΙΛΗΣ: Όχι, δεν έφυγε... Μου μίλησε.

ΜΑΡΙΑ: Σου μίλησε;... Και τί σου είπε;

ΒΑΣΙΛΗΣ: Μου είπε χαμογελώντας με καλωσύνη: «Πες, μικρά μου Βασίλη, στην μητέρα σου να δώλωμε το άσημι απ' την εικόνα μου».

ΜΑΡΙΑ: Στο είπε αυτό η Παναγία;

ΒΑΣΙΛΗΣ: Ναι, μαμά, κι' έγώ τη ρώτησα: «Γιατί θέλεις να το δώλωμε; Δεν σ' άρέσει;». Μα η Παναγία μου άπάντησε: «Μαύ άρέσει, αλλά κάνε αυτό που σου είπα και αύριο θα έχετε πολλά, πάρα πολλά πράγματα».

Ύστερα μου χαμογέλασε και χάθηκε. ΜΑΡΙΑ (συγκινημένη): Ό, Παναγία μου, μου δίνεις λοιπόν την άδεια να σου πάρω το άσημι και να το πουλήσω;

ΒΑΣΙΛΗΣ: Ναι, μαμά!... Πρέπει να το δώλωμε άφου το θέλει η Παναγία.

ΜΑΡΙΑ (ξεκρεμώντας την εικόνα απ' τον τοίχο): Συγχώρεσέ με, Παναγία μου... (Παίρνει μία τανάλια από ένα συρτάρι και αρχίζει να δαχύνει τα καρδιά που συγκρατούν το άσημένο κάλυμμα στην εικόνα. Βγάζει και το τελευταίο καρδί και τραβάει το άσημένο περίβλημα. Μα την ίδια στιγμή, ένα σωρό πολύτιμες πέτρες, πέφτουν απ' την εικόνα, μαζί μ' ένα μικρό διπλωμένο χαρτάκι).

ΒΑΣΙΛΗΣ: Μαμά!... Τι είναι αυτά;... Πως λάμπουν όλες αυτές οί πέτρες!...

ΜΑΡΙΑ (κατάπληκτη παίρνει το χαρτάκι, το άνοίγει και διαβάει): «Αν καμμία φορά κάποιος απ' τους άπογόνους μου βρεθή σε δύσκολη θέσι και άναγκαστή να δώλωμε το άσημι της Παναγίας, για να το πουλήση, άς αφήση το άσημι κι' άς πουλήση τα πετράδια που αντιπροσωπεύουν μία ολόκληρη περιουσία».

Μαρία: Ίδαν ωφ».

ΒΑΣΙΛΗΣ: Ποιός τα γράφει αυτά, μαμά; Η Παναγία;

ΜΑΡΙΑ: Τί θαύμα!... Σωθήκαμε μικρά μου Βασίλη. Τί ευτυχία!... Ξαναγίναμε πλούσιοι. Τώρα θα σου πάρω πολλά-πολλά πράγματα. Ό,τι θέλεις...

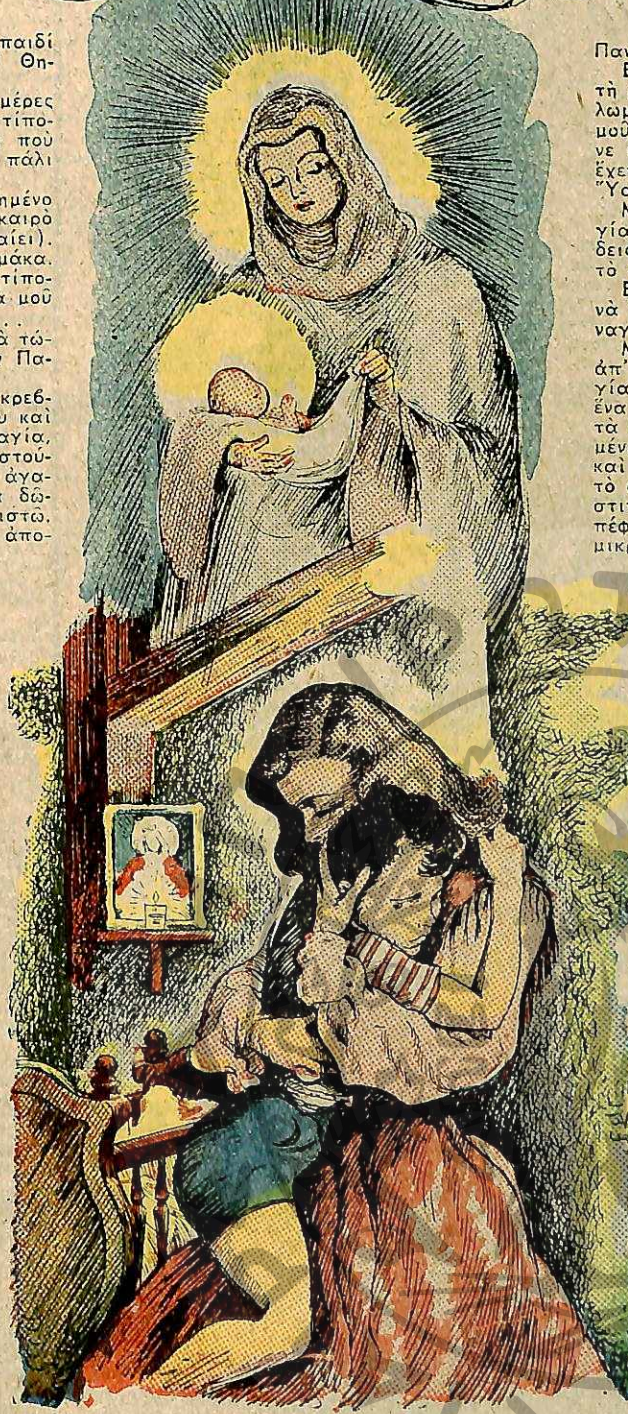
ΒΑΣΙΛΗΣ: Μα ποιός τα έκρυψε μέσα στην εικόνα, έλε αυτά τα όμορφα πετράδια, Ποιός, μαμά;

ΜΑΡΙΑ: Η γιαγιά της μητέρας μου... Η Παναγία μας έσωσε... (γονατίζει): Σ' ευχαριστώ, Παρθένα μου, θε σου φέρσω πάλι την άσημνια σου φορεσιά. Κι' ένα άπα πολύτιμα αυτά πετράδια θα στο δώλω στολίδι στην κορώνα σου!...

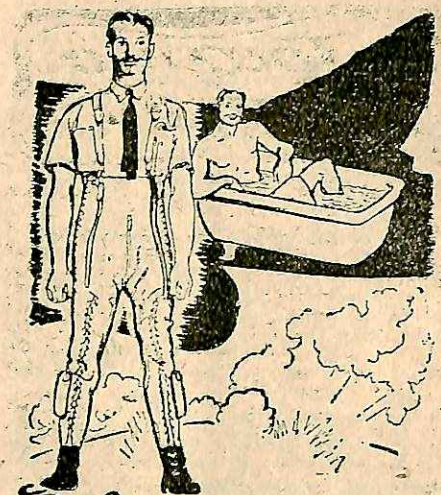
(Άγκαλιάζει το μικρό Βασίλη και οί δύο μαζί ύστερα, άγκαλιασμένοι με δάκρυα χαράς στα μάτια σκύβουν και φιλούν πολλές φορές την εικόνα της Παναγίας).

ΣΕΡΓΙΟΣ ΙΒΑΝΩΦ

Τό θαύμα

Μαρία: Τι θαύμα!... Σωθήκαμε μικρά μου Βασίλη...

Η δαυμάτουρος στολή Φ.Φ.Σ

Ένα σπουδαίο πολεμικό μυστήριο

Η επιτυχία της συμμαχικής αποβάσεως στη Βόρειο Αφρική, το 1942, άφισε έκθαμβους τους Γερμανούς, ιδίως δε τους πιλότους της Λουτβάφφ.

Όχι γιατί η προετοιμασία και η στενή-συνεργασία επέτρεψε να συναντηθούν την ίδια ώρα στο ώριμο σημείο εκατοντάδες πλοία, από αποστάσεις χιλιάδων μιλίων. Αυτό ήταν απλώς ζήτημα ακριβούς υπολογισμού. Το εκπληκτικό για τους Γερμανούς πιλότους ήταν η άπιστη ευκινησία των συμμαχικών αεροπλάνων, που εξορμούσαν απ' τα αεροπλανοφόρα.

Σύμφωνα με τους κανόνες των αερομαχιών, έπρεπε νάχη την υπεροχή η Λουτβάφφ, έφθον τα αεροπλάνα της είχαν βάσεις στην ξηρά. Κι όμως, κατά τις πτήσεις τους πάνω απ' το συμμαχικό στόλο, οι Γερμανοί πιλότοι αντιμετώπισαν καταδικαστικά αεροπλάνα που έκαναν ιλιγγιώδεις ακροβασίες και στροφές, αλλήθια πρωτοφανείς. Τα «Σπιτφάιρ» βουτούσαν πρωτοκαρφα από ύψος 1.000 μέτρων κι έπειτα συνέχιζαν κανονικά την πτήση τους. Οι Ναζίδες που επεχείρησαν να μιμηθούν αυτούς τους άλλους, έχαναν τις αισθήσεις τους.

Πράγματι, είναι γνωστόν ότι οι ξαφνικές αλλαγές διευθύνσεως ενός αεροπλάνου που πετάει με μεγάλη ταχύτητα, προκαλούν στους πιλότους μία παροδική τυφλώση και απώλεια των αισθήσεων. Γιατί η φυγόκεντρος δύναμις αυξάνει τη δύναμη της βαρύτητας, στις λίγες στιγμές της στροφής. Αν λοιπόν το βάρος πενταπλασιασθή, οι περισσότεροι πιλότοι παθαίνουν ό,τι είπαμε πιο πάνω. Όταν επταπλασιασθή, ένας πιλότος βάρους 75 κιλών ζυγίζει περισσότερο από μισό τόνο.

Υπ' αυτές τις συνθήκες, το αίμα γίνεται τόσο βαρύ, ώστε η καρδιά δεν μπορεί πια να το κινήσει, κι έτσι λιμνάζει στα πόδια.

Πώς λοιπόν οι πιλότοι των Συμμάχων δεν έπαθιναν αυτές τις οργανικές αντιδράσεις; Η εξήγηση αποτελούσε ένα απ' τα καλύτερα φυλαγμένα πολεμικά μυστικά των Συμμάχων: Οι πιλότοι λοιπόν των αγγλικών και αμερικανικών αεροπλάνων φορούσαν μία ειδική στολή, που τους προσφύλαττε απ' τις συνέπειες της φυγόκεντρος δύναμης. Η στολή αυτή, γνωστή με τα αρχικά ψηφία Φ.Φ.Σ., σχηματίζει γύρω απ' το σώμα του πιλότου ένα απομονωτικό στρώμα νερού, περιεχόμενον μέσα σε καταλλήλως θύλακες από αδιάβροχο ύφασμα. Έτσι, εξουδετερώνονται οι ξαφνικές αλλαγές της πίεσης. Κι ο πιλότος που φορεί μία τέτοια στολή, έχει διαφιλονεικτική υπεροχή απέναντι των αντιπάλων του.

Εφευρέτης της στολής Φ.Φ.Σ. είναι ο

δόκτωρ Ουίλλιαμ Φράνκς, Καναδός επιστήμων κι αξιωματικός της καναδικής αεροπορίας. Όταν, το 1938, έκανε έρευνες κατά του καρκίνου, είχε παρατηρήσει ότι οι γυάλινοι σωλήνες με τα έμβολια που δοκίμαζε, έσπασαν κατά τη φυγόκεντρήσή τους με μεγάλη ταχύτητα. Τότε του ήρθε η ιδέα να τους βυθίσει σε νερό, μέσα στη φυγόκεντρή συσκευή. Έτσι εξουδετερωνόταν η ισχυρή πίεσις και δεν έσπασαν πια οι σωλήνες.

Σε λίγους μήνες, ο δόκτωρ Φράνκς ανέλαβε — μαζί μ' άλλους επιστήμονες — να λύσει διάφορα τεχνικά προβλήματα της αεροπορίας, κυρίως δε την επίδρασις της φυγόκεντρος δύναμης στους πιλότους. Σκέφθηκε τότε ότι η θεραπεία του κακού θα ήταν αν μπορούσαν οι αεροπόροι να... βρίσκονται μέσα σ' ένα λουτρό κατά την πτήση!

Για να δώσει μία πρακτική μορφή σ' αυτή την ιδέα του, πήρε κάμποσους ποντικούς, τους φόρεσε μικροσκοπικές καουτσουκένιες «στολές» γεμάτες νερό, που τους σκέπαζαν απ' το λαιμό ως την ουρά, και τους υπέβαλε σε ιλιγγιώδεις περιστροφές με μία φυγόκεντρή συσκευή. Παρατήρησε λοιπόν, ότι τα ζώα δεν παθαιναν τίποτε, κι όταν ακόμη η φυγόκεντρος εικόσιπενταπλασίαζε το βάρος τους!

Τώρα έπρεπε να εφαρμοσθή η ίδια μέθοδος και στους ανθρώπους. Χάρης σε μία δωρεά 5.000 δολαρίων εκ μέρους ενός πλουσίου Καναδού, ο Φράνκς μπόρεσε να συνεχίση τις έρευνες του και να επινοήση επίτελους τη στολή Φ.Φ.Σ. Την πρωτοβούρα ο ίδιος, στις 14 Μαΐου 1940. Δέκα μήνες αργότερα, αφού εφήρμοσε 100 διάφορες μεταρρυθμίσεις, την πρότεινε στο Βρετανικό Υπουργείο Αεροπορίας.

Οι Άγγλοι υπήρξαν στην αρχή διστακτικοί, τέλος όμως παρήγγειλαν 300 στολές. Οι δοκιμές τους, που έγιναν τον Αύγουστο 1941, υπήρξαν ικανοποιητικές. Οι πιλότοι μπόρεσαν να κάνουν «μανούβρες» πρωτοφανείς στην ιστορία της αεροπορίας.

Χρειάσθηκαν ωστόσο κατόπιν κι άλλες τελειοποιήσεις της στολής. Χρειάσθηκαν επίσης μεταρρυθμίσεις των όπλων του αεροπλάνου, για να μπορούν να βάλλουν κανονικά, με τις ιλιγγιώδεις ταχύτητες πτήσεως που θα επέτρεπε η στολή Φ.Φ.Σ.

Τέλος, συμπληρώθηκαν όλες οι προετοιμασίες κι η νέα στολή χρησιμοποιήθηκε σε μεγάλη κλίμακα για την απόβασι στην Αφρική. Κατόπιν οι Αμερικανοί την απομνημόνευσαν, κατασκευάζοντάς την όμως από ναύλον και φουσκώνοντάς την με αέρα αντί νερού.

Με την πιο τελειοποιημένη της μορφή, έπειτα από 350 μετατροπές, η στολή Φ.Φ.Σ. κατασκευάζεται σε επτά μεγέθη. Έχει δε θηλειές, σουσύτες, έκλαρι, κλπ., που επιτρέπουν να εφαρμοθή τελείως σε κάθε σώμα, σαν σφιχτό μαγιό.

Όταν έπεσαν στα χέρια τους μερικές τέτοιες στολές, οι Γερμανοί προστάθηκαν να τις απομνημόνευσαν. Ήταν όμως πολύ άγρυ, γιατί ο πόλεμος είχε πια χαθή γι' αυτούς.

Οι μανιές του Σω

Ο Μπέρναρ Σω συμπλήρωσε εφέτος τα 92 χρόνια του. Κι όμως μένει πάντα γερός και ανθηρός, σαν να μην έννοι να γεράσει... Την ημέρα των γενεθλίων του, οι φίλοι του έλαβαν μιάν εγκυκλίό του, με την οποία τους προειδοποιούσε ότι δεν θα δεχόταν δώρα αξίας μεγαλύτερης από 3 πέννες! Σ' εκείνους που τον επισκέφθηκαν για να τον ευχθούν, είπε μεταξύ των άλλων:

— Ο άνθρωπος νοιάζει τα χρόνια του που περνούν ως τα 75. Έπειτα πια ο χρόνος σταματάει. Δεν έχει διάφορα αν είναι κανείς 80 ή 90 ετών.

Οι μανιές του είναι τα μουσικά όργανα, οι ζωγραφικοί πίνακες και τα μωτέρ. Πέρασε π.χ. το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας των γενεθλίων του χαμένος κάτω από ένα αυτόκινητο για να το επισκευάση. Του άρεσε επίσης να διορθώνει τα τηλέφωνα — ίσως γι' αναμνήσις της νεανικής ηλικίας του, που ήταν υπάλληλος της τηλεφωνικής εταιρείας του Δουβλίνου. Ωστόσο, δεν θέλησε ποτέ να βάλλη τηλέφωνο στη βίλλα του.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Σταυρώλεξο — έλατο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΑΡΑ 2) ΠΤΙΛΑ 3) ΧΡΙΣΤΟΣ 7) ΑΣΤΟΧΟΣ 6) ΕΥΑ 7) ΤΡΩΓΛΕΣ 8) ΠΙΣΕΙΣ 9) ΑΠΟ 10) ΠΑΡΑΙΝΕΣΙΣ 11) ΤΟΣΟ — ΧΑΝ — ΣΤΟΠ 12) ΣΟΛΩΝ — ΘΕΤΟΙ 13) ΑΝΟΧΗ — ΑΝΑΣΣΑ

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΠΟΣΑ 2) ΠΡΑΣΟΝ 3) ΑΡΤΙ — ΡΟΛΟ 4) ΠΡΟΣ — ΡΕΜΑ — ΡΧ 5) ΑΤΙ — ΤΕΡΣ — ΙΚΝΗ 6) ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 7) ΑΛΤ — ΧΑΛΙ — ΕΝΘΑ 8) Α.Ο.Δ.Ο — ΕΣΑΣ — ΕΝ 9) ΣΗΣ — ΠΙΣΤΑ 10) ΛΟ — ΣΤΟΣ 11) ΟΙΣ

Μετρήστε τα τετράγωνα

Υπάρχουν εν όλω 79 τετράγωνα, μικρά και μεγάλα.

Αριθμητική χωρίς σημεία

1 + 7 + 7 + 6 = 1 × 9 + 4 + 8

Πόσα έχασε;

Η ζημία του καταστηματούχου είναι μόνο 20 χιλιάδες. Έδωσε στον πελάτη εμπόρευμα αξίας 12 χιλιάδων και 8 χιλιάδες ρέστα, και κατόπιν 20 χιλιάδες στο γειτόνι του. Είχε όμως πάρει ήδη απ' το γειτόνι του 20 χιλιάδες σε ψήλα. Επομένως, ζημιώθηκε μόνο 20 χιλιάδες.

Ερωτήσεις

1) Το κόκκινο — το κίτρινο και το μπλε 2) Της Βοδυλάνος 3) Ο Χέντελ 4) Όχι απ' τη φυγή του απ' τη Μέκκα

Στοιχειογράφος

ΝΕΙΛΟΣ — ΕΛΟΣ

Μαχητική εικόνα

Το κεφάλι του βουβαλιού αχνερίζεται κάτω απ' το μεγάλο κλεδί, κοντά στον κορμό του δέντρου. Διςκρινεται, χωρίς να μετακινήθ καθόλου η εικόνα.

Διαγωνισμός σκακιού

Εφόσον ο δεύτερος είχε παράλυσι, δεν μπορεί νάταν ο Α ή ο Β, που ήταν άθληται. Επομένως ήταν ο Γ ή ο Δ. Ο Γ νίκησε τον Δ, συνεπώς αποκλείεται ο Δ νάταν ανώτερος από δεύτερος. Άλλα ο δεύτερος δεν ήταν νικημένος, ενώ ο Δ ήταν. Συνεπώς ο Δ ήρθε τρίτος ή τέταρτος κι ο Γ ήρθε δεύτερος.

Αν ο Δ έρχεται τέταρτος ο Α κι ο Β θα ήταν πρώτος και τρίτος. Αυτό όμως είναι αδύνατον, εφόσον ο τρίτος δεν είχε ξεναίδη άλλοτε τον πρώτο. Άρα ο Δ ήρθε τρίτος. Ο νικητής ήταν ο Α ή ο Β. Ο Α όμως ήξερε τον Δ, αφού είχε μεθύσει στο νόμο του, επομένως ο νικητής ήταν ο Β (που δεν ήξερε τον τρίτο τον Δ). Κι ο Α ήρθε τέταρτος.

Η λύσις του 203ου σταυρώλεξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΣΗΠΩ — ΣΚΑΚΙ — ΗΠΙΑ 2) ΡΕ — ΜΑΙΑ — ΙΣΑ — ΠΙΣΣΙΣ 3) ΑΜΑΡ — ΡΙ — ΤΑ 4) ΣΑΡΑ — ΟΠΗ — ΑΒΑ — ΙΣΗΝ 5) ΟΤ — ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ — ΣΑ 6) ΑΠΟ — ΡΑΝΟΜΙΣ 7) ΑΔΕΙΑΝΑ — ΑΕΡΟΒΙΑ 8) ΡΗΤΩΡ — ΑΝΙΣΗ 9) ΤΟΝΟΙ 10) ΣΤΑΡ — ΟΙΟΙ 11) ΣΑΜΑΤΑΣ — ΜΥΚΟΝΟΣ 12) ΠΟΝΗΡΙΑ — ΠΟΛΗΣΙΣ 13) ΑΙΣΑ — Α — ΣΗΜΙΝΑ — ΠΑΤΩ 14) ΙΘ — ΡΕΝ — ΕΝ 15) ΜΑ — ΙΝΑ — ΟΣΙ — ΙΩ 16) ΑΝΑΜΑΣΩ — ΑΣΠΟΝΔΑ 17) ΑΛΩΣ — ΣΩΣΤΑ — ΑΝΟΗ

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΡΑΣΟ — ΑΡΤΟΣ — ΑΙΜΑ 2) ΣΩΜΑ — ΤΩΝ — ΑΠΙΘΑΝΑ 3) ΗΜΑΡ — ΕΤΟΙΜΟΣ — ΑΛ 4) ΠΑΡΑΠΑΙΩ — ΑΝΑΤΙΜΩ 5) ΟΙ — ΑΓΑΡΙΣΤΗ — ΝΑΣ 6) ΑΠΟΡΟΝ — ΤΑΡΑΜΑΣ 7) ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ — ΩΣ 8) ΚΙΝΗΤΑ — ΟΡ — ΑΗΡ 9) ΑΣ — ΗΝΙΟΝ — ΜΕΝΟΣ 10) ΚΑΠΑΡΟ — ΟΟ — ΠΙΝ 11) ΒΗΜΑΤΙΣΜΩΝ 12) ΠΛΑΣΙΕ — ΟΥΛΑΜΟΣ 13) ΗΙ — ΠΕΡΑΤΙΚΗ — ΣΠΑ 14) ΠΕΡΙΣΣΟΝ — ΟΣΠΡΙΟΝ 15) ΙΣΙΣ — ΒΙΘΥΝΙΑ — ΝΟ 16) ΑΙΤΗΣΙΣ — ΟΣΤΕΩ — ΔΗ 17) ΣΑΝΑ — ΑΛΗΘΗΣ — ΩΝΙΑ

Έβαλε φωτιά στο σχολείο του

Στο Άκρον των Ηνωμένων Πολιτειών ένας δωδεκαετής μαθητής έβαλε φωτιά στο σχολείο όπου φοιτούσε, για να εκδικηθ το δασκάλο του Τζων Άππλεμπιν, που τον υποχρέωνε να πλενι τα δόντια του.

“Ένας δεκάλογος ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΕΘΕΡΕΣ

Προς εξασφάλισι της οικογενειακής γαλήνης και ευτυχίας

— Μπορεί ποτέ νάνε ευχάριστη η ζωή, όταν ζή κανείς με την πεθερά του;

Σ' όποιον άντρα κι' αν θέσετε το ερώτημα αυτό, θα σάς απαντήση με μιά μόνο λέξι: — Αδύνατο!

Κι' όλοι, ποιός λίγο — ποιός πολύ, θα της ψάσουν τον αναβαλλόμενον. Πολλοί, μέγαιρα την ανεβάζουν και στρίγγα την κατεβάζουν. Κακοτίμο πνεύμα στις τραγωδίες, νομμερο στις επιθεωρήσεις την έχουν κάνει. Ακόμη και καθηγηται της θεολογίας την... εξορκίζουν ως κακό δαίμονα.

— Η μόνη συμβουλή που έχω να δώσω στα άντρώγυνα, γράφει ο περίφημος καθηγητής της κοινωνικής ηθικής στο Θεολογικό Σεμινάριο του Χάρτφορντ δρ. Χόρναλ Χάρτ, είναι: Μακριά η πεθερά, αν θέλετε να είστε ευτυχισμένοι.

Ένας άλλος κοινωνιολόγος, ο δρ. Γ. Β. Χάμιλτον, θεωρεί ως κυρία αίτια των διαζυγίων, την πεθερά.

Ο καθηγητής Φόλσομ, αναφέρει ότι στη Σιδηριανή φυλή των Γουαγκέρ, απαγορεύεται στους άντρες, να κοιτάζουν ακόμα από μακριά την πεθερά για να μη... βασκαθούν, από τη μορφή της.

Ο καθηγητής Ουάλλερ, του Κολλεγίου του Μπάρναρ, ανακαλύπτει φρουδικά συμπλέγματα, στα γρουσουζιά που φέρνει η πεθερά.

Όλοι τέλος, τη θεωρούν ως αποδιοπομπαία.

Νά, όμως, που βρέθηκε κι' ένας επιστήμων, να αναλάβη την υπεράσπισις της. Γυναίκα, βέβαια, είναι, αλλά είναι καθηγήτρια της ψυχολογίας, η Έσθλη Ρότ, και τονίζει ότι τα άντρώγυνα μπορούν να συμβιάσουν ευτυχισμένα με την πεθερά, αν τηρήσουν ώριμους κανόνες. Οι κανόνες αυτοί αποτελούν ένα είδος... φιλοπερίεργου δεκαλόγου έντολων, που απευθύνονται προς τους άντρες. Προσέξτε τους αν θέλετε:

1) Μην ξεχνάτε ότι και η πεθερά είναι ένα άτομο, μιά γυναίκα, μιά μητέρα. Μεταχειρισθήτε την λοιπόν, όπως μεταχειρίζεσθε και κάθε άλλο πρόσωπο που ιδίως τη γυναίκα σας. Έχει κι' αυτή π.χ. τις ιδιαιτερές ανάγκες της και θέλει το ξεχωριστό χαρτζηλίκι της.

ΕΥΚΑΙΡΙΑ

δι' άπόρους νέας

Επαυλομβάνονται μαθήματα κοπτικής δωρεάν δια της μεθόδου της Γεωμετρίας Κοπτικής, μόνον εις άπόρους νέας. Διά του εφαρμοζόμενου συστήματος η εκμάθησις είναι τεχνητά και συνεπώς λίαν προσεχής η εξέυρεσις παρ' αυτών έργασίας.

Αι προσερχόμενοι δέον να έχουν υπ' όψιν των ότι θα προσκομίσωσι και πιστοποιητικόν ηγορίας.

Οίκος Ροπτικής — Κοπτικής ΝΤΙΝΑΣ ΖΑΜΑΝΟΥ 46 Άλμπεκκς 46 Κολωνάκι. Έγγραφαί καθημερινώς 3-5 μ.μ.

της. Μη την αναγκάσετε να ταπεινώνεται διαρκώς μπροστά σας, ζητώντας, λίγα χρήματα για μικροπράγματα.

2) Νά είστε λογικοί σχετικά με τα παιδιά. Σκεφθήτε ότι αν είναι δικιά σας ο παιδί, είναι και δικιά της εγγονία. Παραδεχθήτε λοιπόν το ενδιαφέρον της κι' αν νομίζετε ότι δεν ξέρετε να τα αναθρέψη, μην ξεχνάτε ότι αυτή έχει ήδη αναθρέψει ένα παιδί, την γυναίκα σας. Ίσως να μην παραδέχεται τις νέες διαιτητικές. Αν θέλετε να εφαρμόστουν, φορτώστε το βάρος στον γιατρό σας.

3) Μη την κάνετε ποτέ κοινωνική οικονομική αναστήσις — οικονομικών και συζυγικών. Αμα κάνετε την αρχή θα βελήση να επιβάλη τη γνώμη της και επί πλέον θα φλυαρήση στους συγγενείς.

4) Ένθαρρύνετε την στις πρωτοβουλίες της. Αφήστε την αν θέλη να δουλέψη σε κάποιο επάγγελμα για να έχη τη σχετική οικονομική ανεξαρτησία της. Κατά τόν ίδιο τρόπο αφήστε την αν θέλη να έχη τις ιδιαιτερές ασχολίες της: έκκλησία, μουσική, κοσμικές συγκεντρώσεις. Έχει κι' αυτή ενδιαφέρον για τη ζωή και πρέπει να της το αναγνωρίζετε.

5) Φροντίστε να έχη χωριστό δωμάτιο. Δεν είναι καλό να μπερδεύεται μέσα στα πόδια σας. Θέλει κι' αυτή να ξεκουράζεται και να μείνη κάποτε μοναχή της ή να δέχεται χωριστά τις φίλες της.

6) Φερθήτε της ανθρώπινα και αν είναι δυνατόν φέρεστε στη γυναίκα σας. Πάρτε την κι' αυτήν μιά μέρα έξω, σ' ένα θέαμα, σ' ένα εστιατόριο, σ' έναν περίπατο.

7) Μην ξεχνάτε ότι ίσως μπορεί να ζούσε μιά ζωή περιωρισμένη και να οικονομούσε και τη δεκάρα, ενώ σεις ίσως ζοδεύετε άσθονα χρήματα. πράγμα που αυτή θα το θεωρήσκη σπατάλη. Δείξτε της ότι δεν είναι σπατάλη. Κάντε και σ' αυτή κάποιο δωράκι, όπως κανέτε και στη γυναίκα σας, όταν έχη λ.χ. τη γιορτή της.

8) Μην ξεχνάτε ότι αυτή σας βλέπει όχι σαν αρχηγό της οικογενείας, αλλά σαν παιδί, που νομίζει ότι πρέπει να το καθοδηγή. Δώστε της να καταλάβη ότι σεις έχετε όλες τις ευθύνες και επομένως ότι πρέπει να σας αφήνη να κάνετε... τον λογαριασμό σας.

9) Μη φθάνετε ποτέ στο άλλο άκρο: για να φαίνεστε δηλαδή καλός στην πεθερά σας, να φέρεσθε απότομα και ψυχρά στη γυναίκα σας. Αυτό θα περιπλέξη το πρόβλημα, γιατί η πεθερά δεν ξεχνά ποτέ ότι η γυναίκα σας, είναι παιδί της.

10) Αν όλοι αυτοί οι κανόνες δεν τελεσφορήσουν, σκεφθήτε ότι και η πεθερά σας, είναι ένα ανθρώπινο όν κι' ότι συνεπώς έχει κι' αυτή τα ελαττώματά της. Κι' όπως, αγαπάτε τον φίλο σας, μ' όλα τα ελαττώματά του, παραδεχθήτε και τα δικά της, γιατί έχει ένα μεγάλο προσόν: Σε κάθε δύσκολη περίστασι, στο σπίτι και στα παιδιά, είναι πάντοτε αμύση υπέρτατος.

Δεν έρωμε αν η καθηγήτρια Ρότ είναι κι' η ίδια πεθερά. Όπωσδήποτε από τόν δεκάλογό της, ούτε οι άντρες, αλλά ούτε και οι... πεθερές πρόκειται να ζημιωθούν.

Το δαχτυλίδι

Η Τζάνετ άνοιξε γρήγορα γρήγορα την έξωπορτα του σπιτιού της. Χώθηκε μέσα και ξανακλείδωσε πίσω της. Έτομε απ' τον παγωμένο άνεμο που την έδερνε σ' όλο το δρόμο. Κι' ανέπνευσε βαθύ, μ' ανακούφιση, τώρα που ξαναβρέθηκε στο ζεστό και άνετο περιβάλλον.

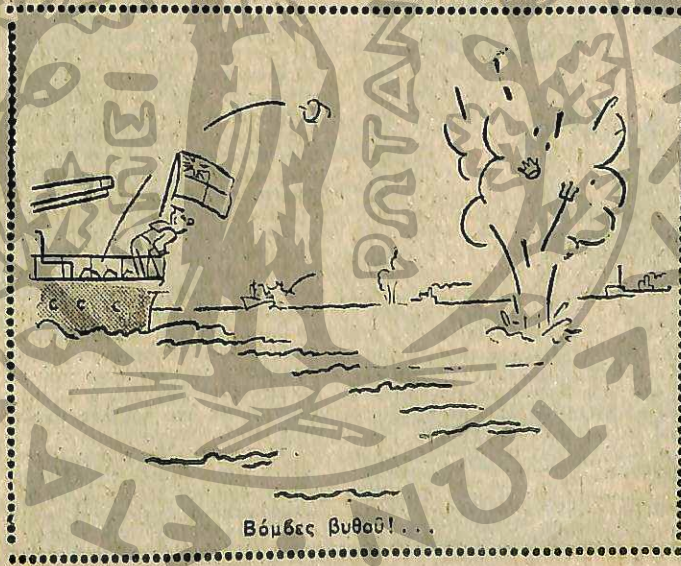
Το σπίτι ήταν όλοσκότεινο. Ο άντρας της, ο Μπέν, έλειπε. Δεν της το είχε πη ώστόσο ότι θάφευγε, όταν τόν είχε αποκαίρει για να πάη να επισκεφθή την άρρωστη αδελφή της. Τώρα η άπουσία του της έκανε μεγάλη αίσθησι, και μάλιστα όσο συλλογίζοταν πως ήταν ολόμυνη στο έξοχικο εκείνο σπίτι, στην έρημια... Σκέφθηκε πως θα του είχε συμβη κάτι έκτακτο. Θα της έξηγούσε, στην επιστροφή του.

Έξω, η πόρτα δυνάμωνε. Ο άνεμος σούριζε άπαισία άνάμεσα στα δέντρα... Η νέα γυναίκα δυνάμωνε τη φωτιά, που σιγόκαιγε στο τζάκι. Έπειτα γύρισε όλα τα δαμάτια τακτοποιώντας, ότι δεν βρισκόταν στη θέσι του. Κάθε τόσο, τέντωνε τ' αυτί της, άνυπομονώντας ν' ακούσκη απ' έξω τα βήματα του Μπέν. Πάνω στο τραπέζι, είδε ένα φακέλλο, που ξεπροβάλλε λίγο κάτω από ένα περιοδικό. Ήταν άδειανός κι' είχε πάνω τ' όνομα και τη διεύθυνσι του Μπέν, δακτυλογραφημένα. Προερχόταν απ' τη Ν. Υόρκη.

Κάθε μήνα περίπου ο Μπέν λάβαινε ένα τέτοιο γράμμα. Όταν το διάβαζε, γινόταν νευρικός κι' ευερέθιστος. Δεν έλεγε ποτέ στη Τζάνετ περί τίνος έπρόκειτο, κι' εκείνη πάλι δεν τόν ρωτούσε από διακριτικότητα. Έμενε τότε επί μιά

Καθώς έσκυβε για να πάρη έξω, τινάχθηκε ξαφνικά προς τα πίσω. Είχε ιδη μιά παράξενη μικρή λαμπή, που έδγαινε από ένα παλιό μπαούλο, στή μένο στην άλλη γωνιά!... Είχε κλείσει η ίδια το σκεπασμα αυτού του μπαούλου, πριν από 3 μέρες, όταν είχε φυλάξει μέσα ένα άχρηστο φόρεμα της. Κι' όμως τώρα τόβλεπε μισάνοιχτο, άνασκαμμένο λίγο!... Πήγε κοντά και το άνοιξε τελείως. Μά, μόλις έρριξε μιά ματιά στο εσωτερικό του, έβγαλε ένα σούρλισμα φρίκης κι' έφυγε, τρέχοντας σαν τρελή!

Μέσα στο μπαούλο βρισκό-

Βόμβες βυθού!...

ταν το πτώμα μιας γυναίκας! Δεν είχε διακρίνει το πρόσωπό της, γιατί τη σκέπαζαν τα μαλλιά της. Είχε όμως προσέξει ότι το ένα χέρι της ακουμπούσε στο άνοιγμα του μπανιούλου κι' ότι φορούσε στο δαχτυλά της ένα αντρικό δαχτυλίδι, με την ανάγλυφη εικόνα ενός λιονταριού και μ' ένα διαμάντι ανάμεσα στα νύχια του. Πάνω στο πετρώδι αυτό έπεφτε το φως της λάμπας, κι' έτσι φαινόταν σαν να βγαίνει μια λάμψη μέσα απ' το μασούλο.

Η Τζάνετ ανέθηκε τρέχοντας τη σκάλα και κλειδώθηκε στο δωμάτιό της. Έτρεμε συγκορμη, χτυπούσαν τα δόντια της... Ούαφενε απ' το σπίτι, αν δεν θυμάται το πρόσωπο εκείνο στο παράθυρο... Ίσως ήταν ο δολοφόνος! Ίσως την περίμενε έξω, στο σκοτάδι και στη πόρτα, έτοιμος να πηδήσει πάνω της...

Ο Μπέν... Γιατί δεν έρχεται επιτέλους ο Μπέν;... Έρριξε πάνω της ένα παλτό, προσπαθώντας να ζεσταθεί. Άρχισε να σκέπτεται τις συνέπειες.

Η νεκρή βρισκόταν στο υπόγειό τους... Η αστυνομία θα υποπτευόταν, ίσως αυτούς, την Τζάνετ και το Μπέν. Πίθαινα να πίστευε ότι ο Μπέν είχε μια φιλενάδα, που την είχε εγκαταλείψει για να παντρευτεί πριν από ένα χρόνο, ότι εκείνη τον έπιασε με άλλοτε άλλο γραμμάτιο, ότι τον είχε απειλήσει στο τέλος με σκάνδαλο κι' ότι ο Μπέν την είχε σκοτώσει για ν' απαλλάξει απ' αυτήν...? Ήταν, βέβαια, ένας έ-

Αισθητικόν Επιστημονικόν
Εργαστήριον

Βερνχέρου 12x. Τηλ. 53-674

Αναλαμβάνει την ριζικήν αποτριχώσιν και εξαφανίζει τας ρυτίδας, ουλές, έγκυαματά, στίγματα, πανάδες, στίγματα εύλογας και θεραπεύει την τριχόπτωση.

ΚΑΡΑΜΠΙΕΔΕΣ
ΤΣΟΥΡΕΚΙΑ
καί όλα τα είδη
ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗΣ
με τα πιο
αγαπητά
Β. ΚΑΡΡΑ Β. ΚΑΡΡΑ
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΤΗΛ. 23.081

ξωφρενικός συλλογισμός. Άλλα οι αστυνομικοί βάζουν το κάθε τι στο νου τους.

Επρεπε με κάθε τρόπο ν' απομακρύνει τη νεκρή απ' το υπόγειο! Μα πώς;... Θα της ήταν αδύνατον να τη σηκώσει, να τη μετακινηθεί. Μόνον ο Μπέν θα μπορούσε να το κάνει. Μα αυτός δεν έλεγε να γυρίσει...

Κι' έπειτα, μπορεί να τριγύριζε ακόμα απ' έξω ο άγνωστος δολοφόνος, που είχε κρύψει το πτώμα στο υπόγειό τους, για να φορτώσει σ' αυτούς το έγκλημα του!

Ακούσε απ' το υπόγειο ένα κρότο γυαλίνου που έσπαζαν. Μα δεν εύρισκε τη δύναμη να πάει να ιδεί τι συνέβαινε. Έμεινε σαν απολιθωμένη... πρηνή ώρα; δεν ήξερε ούτε κι' η ίδια... Της φαινόταν πως την τριγύριζαν μυστηριώδεις κίνδυνοι!

Είχαν περάσει πιά τα μεσάνυχτα, όταν άκουσε απ' έξω τα βήματα του Μπέν και το κλειδί που γύριζε στην κλειδαριά της εξώπορτας. Έτρεξε τότε να πηδήσει στην αγκαλιά του, τραυλίζοντας λέξεις ασυνάρτητες. Τέλος κατάρωσε να του εξηγήσει τι είχε συμβεί.

— Ήσυχασε, αγάπη μου! της είπε εκείνος γελώντας. Θα πάω να κυττάω ο ίδιος στο υπόγειο. Να ξεκουραστώ όμως πρώτα λίγο απ' το δρόμο...

Τώρα πια δεν ανυπομονούσε η Τζάνετ. Οι περασμένες ώρες της φαινόταν σαν έφιαλτες. Έτοιμασε ζεστόν καφέ. Ο Μπέν τον ήπιε και κατέθηκε έπιτέλους στο υπόγειο. Σε λίγα λεπτά ξαναγύρισε.

— Καλά το φαντάζομαι έχω! είπε. Σε ξεγέλασαν τα νεύρα σου, παραγμένα απ' τη θύελλα... Δεν υπάρχει μέσα στο μασούλο τίποτε άλλο απ' τα ρούχα σου. Έλα να ιδής και συ...

Η νέα γυναίκα τον ακολούθησε. Ένα παράθυρο του υπογείου ήταν σπασμένο. Το παλιό μασούλο είχε μείνει ανοιχτό. Η Τζάνετ πλησίασε, κύταζε μέσα. Το πτώμα είχε χαθεί!... Μα είχε λοιπόν άποκοιμηθεί; Είχε ιδεί όνειρο;... και τόσο ζωηρό;

Αναστέναξε μ' ανακούφιση και μουρμούρισε:

— Ναι, βέβαια, δεν είν' αλήθεια...? Ω, αν ήξερες τί έβαλα με το νου μου, Μπέν!...

— Τι αγάπη μου;

— Η φωνή του Μπέν ήταν παράξενη, κρύα, κοφτή.

— Τι σκέφθηκες; Μίλησε!

— Εβγάλε τα χέρια του απ' τις τσέπες του, για να πιάσει τα δικά της. Κι' η Τζάνετ είδε τότε κάτι που την έκαμε ν' ανατριχιάσει συγκορμη. Η φωνή της πνίγηκε στο λαιμό της. Γύρισε απότομα κι' έφυγε τρέχοντας, σκοντάβοντας στα σκαλοπάτια, ενώ ο Μπέν της φώναζε, πίσω της:

— Τζάνετ!... Τζάνετ!... Στάσου!...

Στο μικρό δαχτυλό του αριστερού χεριού του, είχε ιδεί το δαχτυλίδι της νεκρής, με το λιοντάρι και τα διαμάντια!... Αυτός λοιπόν την είχε σκοτώσει, για το λόγο που είχε μαντέψει άδιστα η Τζάνετ, όταν έκανε τις τρελές υποθέσεις της...

Ο τρόμος έβαζε φτερά στα πόδια της. Ανοίξε την εξώπορτα κι' ώρμησε έξω, για να βοηθήσει ασφαλίσμένο καταφύγιο, μέσα στο σκοτάδι και στη πόρτα...
ΙΑΚ ΝΑΪΤ ΜΑΛΜΑΡ

Τι είναι η βιοαισθητική

Η επιστήμη της περιποίησης του δέρματος.

Η μελέτη των συνθηκών που θα κάνουν το δέρμα να είναι ωραίο αποτελεί σήμερα το αντικείμενο μιας ειδικής επιστήμης, που καλείται βιοαισθητική.

Η αρχή από την οποία ξεκινάει αυτή η επιστήμη είναι απλή: Για να είναι ένα δέρμα ωραίο πρέπει πρωτίστως να είναι υγιές. Από αυτή την άποψη, τα καλλυντικά παίζουν ένα ρόλο δευτερεύοντα και βοηθητικό. Γιατί το κυριώτερο είναι η δημιουργία στο σύνολο του οργανισμού μας των συνθηκών εκείνων που θα δώσουν στο δέρμα μας τη φρεσκάδα, τη ζωηρότητα και την ομορφιά του!

Η παλαιά διακρίσις σε δέρματα λιπαρά, ξηρά και κανονικά δεν έχει αξία για τους συγχρόνους βιοαισθητικούς, που διακρίνουν όχι λιγότερα από δώδεκα είδη, τα εξής: 1) Το ξηρό δέρμα. 2) Το αφυδατωμένο. 3) Το μη λιπαρό. 4) Το λιπαρό. 5) Το παχύ. 6) Το λιπαρό, ερυθρό και αλλεργούμενο από αγγεία. 7) Το λεπτό με υποκείμενες σκληρύνσεις. 8) Το μη τροφοδοτούμενο επαρκώς με αίμα. 9) Το όξινο. 10) Το αλκαλικό. 11) Το οξειδούμενο. 12) Το ελαστικό.

Για την κατάταξη ενός δέρματος σε μία απ' αυτές τις κατηγορίες χρειάζονται πολύπλοκες εξετάσεις και αναλύσεις. Νά οι σημαντικότερες απ' αυτές:

— Ανάλυσις του αίματος, για τον προσδιορισμό του αριθμού των ερυθρών αιμοσφαιρίων, της αναλογίας της περιεχομένης μέσα σ' αυτό οξυγόνου, της χολοστερίνης κτλ.

— Ανάλυσις των ούρων για να εξακριβωθεί αν το φίλτράρισμα του αίματος γίνεται κανονικά.

— Ιστολογική εξέταση των κυττάρων, καθώς και του τρόπου με τον οποίον διαβρέχονται με αίμα οι διάφορες ζώνες της επιδερμίδας.

— Εξέτασις των αντιδράσεων της επιδερμίδας στα διάφορα οξέα, καθώς και της οξειδωτικής της τάσεως (που κάνει τα διάφορα φτιασίδια να σχηματίζουν «πλάκες»).

— Εξέτασις της ικανότητας που έχει η επιδερμίδα ν' απορροφά τις διάφορες κρέμες και τα άλλα καλλυντικά προϊόντα.

— Εξέτασις της λειτουργίας των διαφόρων αδένων και ιδίως του θυρεοειδούς, της υποφύσεως και των ωοθηκών, καθώς επίσης του ήπατος κλπ.

Το δέρμα δεν είναι κάτι τ' ανεξάρτητο από τον υπόλοιπο οργανισμό. Βρίσκεται σε στενή συνάφεια μαζί του και η κατάσταση ή η λειτουργία των διαφόρων οργάνων επιδρά με αποφασιστικό τρόπο στη διαμόρφωσή του.

Δεν υπάρχουν, λοιπόν, γενικοί κανόνες για όλα τα δέρματα, αλλά ειδικοί για την κάθε συγκεκριμένη περίπτωση.

Οι σημερινοί βιοαισθητικοί μάς λένε ότι, όπως είναι αδύνατον να βρούμε δύο ανθρώπους που να έχουν απόλυτους όμοια δακτυλικά αποτυπώματα, κατά τον ίδιο τρόπο δεν μπορούμε ν' ανακαλύψουμε δύο ανθρώπους με απόλυτους όμοιο δέρμα.

Η επιδερμίδα του προσώπου μιας γυναίκας αντιδρά, εξ άλλου, με διαφορετικό τρόπο ανάλογα με την κατάσταση της υγείας της, την ψυχική της κατάσταση (οι συγκινήσεις ιδίως μπορούν να καταστρέψουν και το καλύτερο δέρμα) κλπ. Επίσης η χρήση ωρισμένων τροφών (π. χ. πολύ λιπαρών ή πολύ οξίνων) έχει άμεσον αντίκτυπο πάνω στην επιδερμίδα και τροποποιεί τη φυσιολογική της κατάσταση για μερικές ώρες ή για μερικές μέρες.

Η τάσις των σημερινών βιοαισθητικών είναι όχι το ν' αποκρύψουν τις ατέλειες και τα ελαττώματα μιας επιδερμίδας (όπως κατά το παρελθόν), αλλά να τη «θερμάνουν» με τέτοιον τρόπο, ώστε να κάνουν αυτές τις ατέλειες και αυτά τα ελαττώματα να εξαφανισθούν.

Σύμφωνα με τις νεώτερες βιοαισθητικές θεωρίες, ένα καλό καλλυντικό πρέπει ν' ανταποκρίνεται στις κατωτέρω απαιτήσεις:

1) Να επιτρέπει την ελεύθερη και άνετη αναπνοή των ιστών.

2) Να υποβοηθή στην αποβολή των νεκρών κυττάρων.

3) Να υποβοηθή στη λειτουργία των ιδρωτοποιών αδένων.

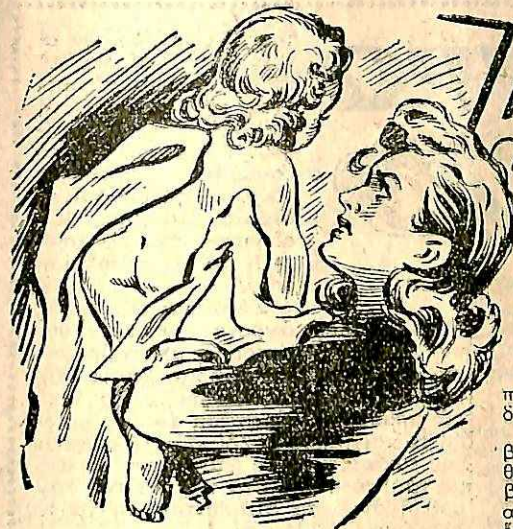
4) Να προστατεύει την επιδερμίδα από τον αέρα.

Το ζήτημα της αναπνοής του δέρματος έχει ιδιαίτερη σημασία για τους συγχρόνους βιοαισθητικούς. Κάθε τι που είναι δυνατόν να προκαλέσει εμφραξίς των πόρων πρέπει ν' αποφεύγεται. Για το λόγο αυτό απαγορεύουν π. χ. τη χρήση σαπουνιού τόσο στις γυναίκες που έχουν ξηρό όσο και σ' εκείνες που έχουν λιπαρό δέρμα. Γιατί το σαπούνι δεν ερεθίζει μόνο τα ξηρά δέρματα. Βλάπτει επίσης και τα λιπαρά, γιατί φράσσει τους πόρους των με τα λιπαρά οξέα που περιέχει.

Για το ξεμακιγιάρισμα, από όλες τις εν χρήσει κρέμες, είναι προτιμότερη μία λουσιό με ελαφρή αναλογία οινόπνευματος ή ένα καθαρό φαρμακευτικό σαπούνι με θειάφι.

Συνιστούν, εξ άλλου, τη χρησιμοποίησι μιας υδαρούς κρέμας, που να περιέχει μία μικρή αναλογία οξειδίου του ψευδαργύρου, πριν από το πουντράρισμα. Η κρέμα αυτή συγκρατεί την πούδρα.

Άλλα, όλα όσα αναφέρουμε αποτελούν ελάχιστες μόνον από τις υποδείξεις των, πού, στο σύνολό τους, δημιουργούν μιαν αληθινή επανάστασι στους τρόπους και τα μέσα περιποίησης του δέρματος και τοποθετούν το πρόβλημα της γυναικείας ομορφιάς πάνω σε βάσεις αστήγη επιστημονικές.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ μιας μικρής

Δεν υπάρχει πιο μεγάλος πόνος, από τον πόνο ενός παιδιού, που ζει κάποιο δράμα στην αυγή της ζωής του και που του φέρνει την απελπισία στην τρυφερότητά του καρδούλα βλέποντας μια μεγάλη απογοήτευσι, ένα ψέμμα, μια προδοσία!

★
Ήμουν δεκαπέντε χρονών, όταν γύρισα, όλο χαρά σπίτι μου. Ήμουν οικότροφη στα σχολεία του Ψυχικού, και κάθε καλοκαίρι περμένα πάντα μ' ανυπομονησία τις διακοπές.

Οι γονείς μου είχαν μια έπαυλι στην Κηφισσία, κι' εγώ ήμουν η χαϊδεμένη μοναχοκόρη τους.

Ένα ζεστό απόγευμα του 'Ιουλίου, ο πατέρας μου ήρθε στην κάμαρά μου, κι' αφού μ' έφίλησε, μου σύστησε να είμαι φρονιμη, μία βδομάδα πού θα έλειπε. Θα πήγαινε στη Θεσσαλονίκη για δουλειές του. 'Εφίλησε και τη μαμά κι' έφυγε.

Ήπια ένα βιβλίο και ξάπλωσα σ' ένα ντιβανάκι να διαβάσω. Η πόρτα μου ήταν μισάνοιχτη και ξαφνικά άκουσα τη μαμά να τηλεφωνεί:

— Εμπρός... Ναι... Έγώ είμαι... Έφυγε... Μία βδομάδα... Αν θέλεις... Σύμφωνοι... Θα περιμένω...

Κρέμασε τ' ακουστικό, έκανε μερικά βήματα, άνοιξε την πόρτα μου, με φίλησε κι' έφυγε. Το βράδυ, όταν γύρισα από τον περιπάτο μου φάγαμε μαζί με τη μαμά.

Έπειτα την καληνύχτια και πήγα στο δωμάτιό μου. Ξάπλωσα, μα δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Θυμήθηκα το τηλεφώνημα της μαμάς, μ' χαμογέλασε με κάτι κούτες σκέψης που μουρβαν στο μυαλό. Έκλεισα τα μάτια, πέρασε μισή, μία ώρα, μα ένοιωθα μεγάλη στενοχώρια. Τότε σηκώθηκα δίχως ν' ανάψω το φως και βγήκα στο διάδρομο να πάω στη βιβλιοθήκη. Έπρεπε δίχως άλλο να πάρω ένα βιβλίο, να διαβάσω για να νυστάξω.

Ήμουν έτοιμη ν' ανώσω το φως της βιβλιοθήκης όταν άκουσα ομιλίες και είδα φως στο διπλανό μικρό σαλονάκι. Η πόρτα δεν ήταν κλεισμένη καλά και πήγα να δω. Έμεινα σαν απολιθωμένη: ένας κύριος, ένας φίλος του σπιτιού μας καθόταν πλάι στη μαμά, σ' ένα καναπέδακι και της χαϊδούσε τα μαλλιά!

— Γιώργο, δεν ήταν σωστό νάρθης απόψε εδώ... τούλεγε η μαμά.

— Σώπα, αγάπη μου, έχουμε τόσες λίγες ευκαιρίες να συναντηώμαστε. Γλυκιά μου...

Μία ακατανίκητη δύναμη με είχε καρβώσει εκεί και δεν μπορούσα πιά να κάνω βήμα.

Εκείνος είχε αγκαλιάσει τη μαμά και τη φιλούσε. Αγαπάμεθα, άρχισα να τρέμω, να φοβάμαι. Ένοιωσα την καρδιά μου να πονά και κρατούσα τα δάκρυά μου, μη γίνω αντίληπτο το κλάμμα μου. Δεν μπορούσα πιά να βλέπω κι' έκλεισα τα μάτια.

Πονεμένες ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ακριβώς, τη στιγμή εκείνη ακουσα τη φωνή του πατέρα, μια φωνή αλλοιώτικη τσακισμένη, ξεκουρδισμένη που έλεγε:

— Φύγετε, κύριε!

Σε λίγο η πόρτα έκλεισε πίσω του.

Κι' άκουσα πάλι τη φωνή του πατέρα να λέει:

— Λυπάμαι πολύ που γύρισα. Θέλω να πιστέψης πως η απόρροη επιστροφή μου δεν ώφειλετο σε αμφιβολία.

Αλλοίμονο, όχι! Όχι, γύρισα γιατί το βαπόρι ανάβαλε την αναχώρησή του και θάφευγα το πρωί με αεροπλάνο. Όπως βλέπεις, 'Ελένη, η τύχη είχε σκληρή. Δίχως αυτή την αναποδιά δεν θα μάθαινα ποτέ ότι...

Φτάνει, φτάνει, πρόφερε η μητέρα μου κλαίγοντας.

— Όχι, πρέπει να μ' ακούσης ως το τέλος, 'Ελένη. Πρόδωσες την αγάπη μας. Η ζωή μου τώρα πια έγινε συντριμμία. Τιποτα δεν υπάρχει στον κόσμο για μένα παρά μονάχα εσύ. Τώρα δεν υπάρχεις ούτε και συ. Είσαι μια ξένη τώρα, ναί, η γυναίκα ενός άλλου, δεν είσαι πια η δική μου. Είσαι νεκρή για μένα... σου ξαναδίνω την ελευθερία σου. Κανόνισε μόνη σου, ποτέ θα φύγεις από δω μέσα γιατί όπως σόηποτε θα φύγεις! Τ' άλλα θα τα κανονίσω με τον καιρό. Χρήματα έχω μέσα στο συρτάρι. Μα τα πάρεις όλα, θα σου χρειαστούν. Όσο για το παιδί... καταλαβαίνεις, ότι πρέπει ν' αναλάβω εγώ πια τη μόρφωσή του.

Ο πατέρας έφυγε κι' η πόρτα έκλεισε βαρεία πίσω του. Έπειτα έγινε απόλυτη σιωπή που ξαφνικά την ανατάραξαν οι λυγμοί της μαμάς.

Γύρισα στο δωμάτιό μου. Τα μάτια μου είχαν στεγνώσει. Δεν μπορούσα πιά να κοιμηθώ. Όλα, όσα είδα και άκουσα μου φαινόταν σαν φανταστικά.

Δεν ήταν δυνατόν να ήταν αληθινά: η μαμά; ο μπαμπάς; Ούαφενε η μαμά!

Είδα την πόρτα ν' ανοίγει. Ήταν η μητέρα μου. 'Ηρθε κι' έσκυψε από πάνω μου. Δέ βαστούσα πιά. Την αγκαλιάσα και τη φίλησα μ' όλη τη δύναμή της ψυχής μου.

— Μαμά! Μαμά! Τι φώναζε.

— Δεν κοιμηθήκες ακόμα μικρούλα μου; Πρέπει να κοιμηθής χρυσό μου... πρέπει να κοιμηθής...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Μ' έφίλησε κι' ένοιωσα το πρόσωπο μου να το μουσκεύουν τα θερμά της δάκρυα.

Με καληνύχτισε κι' έφυγε.

Εγώ, όμως, δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Ένοιωθα την καρδιά μου να χτυπά δυνατά. Το πρόσωπό μου ήταν ιδρωμένο. Η αγωνία πίεζε την καρδιά μου σε βραχνάς και ήθελα να κλάσω, να φωνάξω...

Εκείνη, ακριβώς τη στιγμή άκουσα έναν ξερό κρότο... έπειτα κραυγές και βήματα βιαστικά.

Μου φάνηκε ότι ολόκληρο το σπίτι είχε ξεσηκωθεί. Σηκώθηκα αλαφιασμένη. Όλα τα φώτα ήταν αναμμένα. Η πόρτα του σαλονιού ανοιχτή. Ο μπαμπάς βρισκόταν εκεί. Και όλοι οι ύπηρετες. Άκουσα το μπαμπά να λέει στο σωφέρ:

— Τρέξε γρήγορα, για το Θεό, να φέρει ένα γιατρό.

Προχώρησα, στην αρχή φοβισμένα, ντροπαλά. Δεν με κατάλαβε κανείς. Βρισκόμουν τώρα στη μέση του σαλονιού.

Τότε... αντίκρυσα τη μαμά ξαπλωμένη πάνω στον καναπέ, με το πρόσωπο χλωμό, αλλεργούμενο απ' το αίμα.

— Μαμά, μαμά, φώναξα κι' έτρεξα να γονατίσω μπροστά της.

Δεν την άνεγνώριζα πιά. Τα στυλωμένα μάτια της είχαν χάσει την τρυφερότητα εκείνη, που μ' άρεσε όταν με κυττάζε... Δέ σάλευε... Δεν μιλούσε! Κι' όσο κι' αν φώναζα, όσο κι' αν έκλαια και την παρακαλούσα το πρόσωπό της άπομενε ακίνητο!

Ο πατέρας μου με σήκωσε από χάρμη και με πήγε στο δωμάτιό μου.

— Αγαπημένη μου, μικρούλα... κοροούλα μου, ψιθυρίσε.

Το πρόσωπό του είχε μεταμορφωθεί. Μου φάνηκε πως είχε γεράσει ξαφνικά. Τον αγκαλιάσα σφιχτά και κλαίγοντας του είπα:

— Μαμά... Η μαμά θα συνέλθει, πές μου;

Ο πατέρας μου με φίλησε τρυφερά κι' έφυγε γρήγορα γιατί τον πήραν τα κλάματα.

Την άλλη μέρα μου είπαν να κάνω κουράγιο, να μην πάω ν' αγαπάω τη μαμά μου εκεί όπου βρισκόταν τώρα, μακριά πολύ μακριά...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Ο περίφημος δόγος μαγειρικής της κ. Μπήτων είχε δ... Τσελεμεντές της Αυστραλίας. Περιγράφει λεπτομερώς τον τρόπο της παρασκευής διαφόρων παράξενων φαγητών αυτής της ήπειρου, με κρέας «όπόσσοι», καγκουρώ ή μαύρου κύκνου.

Τό έθνικό φαγητό της Αυστραλίας ήταν άλλοτε ή σουπά από ούρα καγκουρώ. Σήμερα όμως οι Αυστραλοί τρώνε κυρίως θωινό και πρόβειο κρέας. Κι' όταν σκοτώνουν τὰ καγκουρώ, γιά νά τὰ γδάρουν καί νά κατεργασθούν τὸ τομάρι τους, ἀδιαφοροῦν συνήθως γιά τὴν ούρά τους.

«Αλλώστε ὁ ἀριθμὸς τῶν καγκουρώ ἔχει τόσο ἐλαττωθῇ, ὥστε ἡ αὐστραλιανὴ Κυβέρνησις ἔλαβε εἰδικὰ προστατευτικὰ μέτρα γιά νά μὴν εξαφανισθῇ τὸ ζωϊκὸ αὐτὸ εἶδος, παῦ δὲν ὑπάρχει σὲ καμμιάν ἄλλῃ ἥπειρο. Ὡστόσο, σημειώνεται κάπου-κάπου μιά ὑπερβολικὴ αὐξήσι τους, καί τότε οἱ κτηματῖαι ὀργανώνουν συστηματικὰ τὸ κυνήγι τους, γιά νά προφυλάξουν τίς φυτεῖς τους ἀπ' τὰ ἀδηφάγα αὐτὰ ζῶα.

Ἡ ζωερὴ περιέργεια τῶν καγκουρώ διευκολύνει τοὺς κυνηγούς. Πραγ-

ΤΑ ΚΑΓΚΟΥΡΩ

εἶνε ἐπικίνδυνα

Οἱ ἄγνωστες συνήθειες ἐνός ἐξωτικοῦ ζώου

ματικά, τὰ ζῶα αὐτὰ ἀφίνουν τὸν ἄνθρωπο νὰ πλησιάσῃ πολύ, γιά νά τὸν ἰδοῦν ἀπὸ κοντά, καί μόνο τὴν τελευταία στιγμή ἀποφασίζουν νὰ τραποῦν εἰς φυγὴν, ὅταν εἶνε πιά πολὺ ἄργα. Τότε τρέχουν γρηγορώτερα ἀπὸ ἓνα καλὸ ἄλογο. Ἔχουν ὥστόσο κι' ἓνα ἄλλο ὄπλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ταχύτητα τῶν ποδιῶν τους κι' ἀπ' τὰ τεράστια πηδήματά τους (ποὺ μποροῦν νὰ φτάσουν σὲ μήκος τὰ 10 μέτρα καί σὲ ὕψος τὰ 2). Τὰ θυδὸ μπροστὶνὰ πόδια τους ἔχουν ἓνα νύχι μεγάλο, σκληρὸ καί μακρὸ, μὲ τὸ ὁποῖο μποροῦν, μ' ἓνα μόνο χτύπημα, νὰ ξεσχίσουν τὸν ἀντίπαλό τους ἀπ' τὸ στήθος ὡς τὴν κοιλιά.

Γιὰ νὰ τὰ μεταχειρισθῶν ὅμως, χρειάζεται ν' ἀγκαλιάσουν τὸν ἐχθρό τους καί νὰ τὸν τραβήξουν πολὺ κοντά

τους. Ὅταν λοιπὸν οἱ κυνηγοὶ τὰ φέρουν σὲ ἀδιέξοδο καί περιμένουν τὴν ἀπελπισμένη ἐπιθεσί τους, φροντίζουν ν' ἀποφεύγουν τὸ θανάσιμο ἀγκάλιασμά τους. Αὐτὸ συμβαίνει, βέβαια, ὅταν γιά ὁποιοδήποτε λόγο δὲν μποροῦν νὰ τὰ πυροβολήσουν.

Σὲ τέτοια περίπτωσι, οἱ Αὐστραλοὶ ἀγρόται καταφεύγουν πίσω ἀπὸ ἓνα δέντρο, ἢ μεταχειρίζονται ὡς ὄπλα δυὸ ραβδία ἀνίσου μήκους. Ἐνῶ τὸ ἐξαγριωμένον καγκουρὼ προσπαθεῖ νὰ φτάσῃ καί ν' ἀρπάξῃ τὸ κοντότερο ραβδί, αὐτοὶ θρίσκουν τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ χτυπήσουν δυνατὰ μὲ τὸ μακρότερο στὰ πλάγια τοῦ λαιμοῦ ἢ ἀνάμεσα στὰ μάτια καί νὰ τὸ σκοτώσουν.

Γενικά, τὸ καγκουρὼ εἶνε ἓνα ζῶο ὁπλο, γιατί στὸ περιβάλλον ὅπου θρίσκεται, δὲν ἔχει πολλοὺς φυσικοὺς ἐχθρούς, ὥστε ν' ἀναπτύξῃ τὰ μέσα τῆς προστασίας του.

Τὸ μόνο ζῶο ποὺ κυνηγᾷ τὰ καγκουρὰ, εἶνε ὁ «ντίγκο», ὁ αὐστραλιανὸς ἀγριόσκυλος. Τὸ ἴδιο ὅμως ἀποδεκτίζει καί τὰ κοπάδια τῶν προβάτων, καί γι' αὐτὸ οἱ κτηνοτρόφοι τοῦ ἔχουν κηρύξει ἀμείλικτο πόλεμο κι' ἡ Κυβέρνησις πληρώνει ἀμοιβὴ γιά κάθε ζευγάρι αὐτῶν ντίγκο. Ἔτσι, τὰ καγκουρὰ μποροῦν νὰ πολλαπλασιάζονται ἀνενόχλητα.

Ὑπάρχουν πολλῶν εἰδῶν καί μεγεθῶν καγκουρὰ. Τὰ μεγαλύτερα ἀρσενικά μποροῦν νὰ ὑπερβῶν σὲ ὕψος τὰ 2 μέτρα.

Τὸ καγκουρὼ καί ἡ καμηλοπάρδαλις θεωροῦνται ὡς τὰ μόνα ζῶα ποὺ δὲν μποροῦν νὰ θγάλουν κανένα ἦχο. Ὡστόσο τὰ ἀρσενικά καγκουρὰ, ὅταν ἐξερεθισθῶν, γρυλλίζουν σὰν θυμωμένοι σκύλοι.

Τὰ κοπάδια τῶν καγκουρῶ ζοῦν συνήθως κοντὰ σὲ ποτάμια ἢ σὲ λίμνες. Κι' αὐτὸ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ... αὐτοκτονοῦν, ὅταν θρεθοῦν δὲ ἀπελπιστικὴ θέσι. «Ἀν δηλαδὴ τοὺς ἐπιτεθῇ ἄνθρωπος ἢ κυνηγετικὸς σκύλος ἢ «ντίγκο» καί ἀντιληφθῶν πὼς δὲν τοὺς μένει καμμιά ἐλπίδα διαφυγῆς, παρασύρουν τὸν ἐχθρό τους ὡς τὴν ἄκρη τῆς ὄχθης, τὸν ἀρπάζουν γερά, δουτοῦν μέσα στὸ νερὸ μαζί του καί τὸν κρατοῦν κάτω ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια ὡς ὅτου πνιγοῦν κι' οἱ δύο.

Περίερη ἀγάπη

Μιά νεαρή καί ἄρκετὰ νόστιμὴ Ἀγγλίδα, ἡ μίς Φόουλερ, ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένη μ' ἓνα σῶφρ ταξί, τὸν Τζαίμς Σμιθ. Αὐτός, ὅμως, ἀγαποῦσε μίαν ἄλλη νεὰ καί παρὰ τὴν ἐπιμονὴ καί τίς παρακλήσεις τῆς Φόουλερ, δὲν τὴν πρόσεχε. Ἡ μίς Φόουλερ σοφίστηκε τότε ἑνὸν «πρωτότυπο τρόπο γιά νὰ βρισκεται διὰρκῶς μαζί του. Νοίκιασε τὸ αὐτοκίνητό του μὲ τὴν ἡμέρα καί ἔτσι περνοῦσε 8-10 ὥρες τὸ εἰκοσιτετράωρο διπλὰ του. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ὅμως, ἐξάδευσε τὰ λίγα χρήματα ποὺ εἶχε. Κατέφυγε κατὸπιν στους φίλους τῆς καί καταχρεώθηκε. Στὸ τέλος, ἄρχισε νὰ κλέβῃ...

Μιά μέρα, ὅμως, τὴν συνέλαβαν καί τὴν ὡδήγησαν στὸ δικαστήριον.

— Ἐγὼ ξοδεύει περισσότερες ἀπὸ 720 λίρες, εἶπε στὸν πρόεδρο τοῦ δικαστηρίου, γιά νὰ γυρίζω ἀδιάκοπα μὲ τὸν Τζαίμς. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν θέλει νὰ καταλάβῃ πόσο μεγάλη εἶνε ἡ ἀγάπη μου...

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ τῆς ἐγκυμοσύνης

Πὼς ἀναπτύσσεται τὸ ἐμβρυον

Ὁ Ἀμερικανὸς διακεκριμένος γυναικὸς Κάρλ Νταϊνς, αὐθεντία στὰ ζητήματα τῆς ἐγκυμοσύνης καί τοῦ τοκετοῦ, προσφέρει στίς γυναῖκες μερικές ἀπ' τίς πολὺτιμες γνώσεις του, ὑπὸ τὸν ἑρῶτα περικείμενον.

1. Πὼς μπορεῖ νὰ δεβαιωθῇ μιά γυναῖκα ὅτι εἶνε ἐγκυαία; Δὲν ὑπάρχουν, παρὰ ἓνα ὑποκειμενικὸ σύμπτωμα καί τρία ἀντικειμενικὰ σημεία. Τὸ σύμπτωμα εἶνε οἱ πρώτες κινήσεις τοῦ ἐμβρύου, τίς ὁποῖες ἀντιλαμβάνεται ἡ μητέρα στὰ μέσα τοῦ τετάρτου μηνός. Τὸ πρώτο σημεῖον ποὺ πείθει τὸ γιὰτρὸ γιά τὴν ἐγκυμοσύνη, εἶνε οἱ παρατρήσεις τοῦ σκελετοῦ τοῦ ἐμβρύου με ἀκτίνες Χ στίς ἀρχὲς τοῦ τετάρτου μηνός. Ἀργότερα, ὁ γιὰτρός ἀκούει τοὺς παλμούς τῆς καρδιάς τοῦ ἐμβρύου καί νοιώθει τίς κινήσεις του ψηλαφώντας τὴν κοιλιά τῆς μητέρας.

Τὰ ἄλλα συμπτώματα — μεταβολὴς τοῦ στήθους, σταμάτημα τῶν ἐμμηνῶν, ναυτία, κλπ. — δὲν εἶνε ἀπολύτως βετικά, ὅπως τὰ παραπάνω.

2. Ὑπάρχει καμμιά ἐργαστηριακὴ δοκιμὴ, ποὺ ἀποκαλύπτει τὴν ἐγκυμοσύνη;

Ὑπάρχουν δυὸ δοκιμὲς, γιά τίς ὁποῖες χρησιμοποιοῦνται θηλυκὰ ποτικία ἢ κουνέλια. Τὰ ἀποτελέσματα τους εἶνε ἀκριβῆ κατὰ 95-98%. Μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῶν ὅταν ἡ γυναῖκα διάζεται νὰ δεβαιωθῇ γιά τὴν ἐγκυμοσύνη τῆς. Ἀλλῶς, γιά νὰ νάνε ἀσφαλὴς 100%, πρέπει νὰ περὶμένη μερικές βδομάδες καί νὰ ἐξετασθῇ στὸ διάστημα αὐτὸ ἐπανεὶλημμένης ἀπ' τὸ γιὰτρό.

3. Ἐχει λιγώτερες πιθανότητες ἐγκυμοσύνης ἡ γυναῖκα, ὅταν ἡ ἐμμηνος ροὴ διαρκεῖ μόνο μιά μέρα;

Ἡ διάρκειά κι' ἡ ποσότης τῶν ἐμμηνῶν δὲν ἔχουν καμμιά σημασία γιά τὴν ἐγκυμοσύνη, ἡ ὁποία ἐξαρτᾶται μόνον ἀπ' τὴν ὥστοκία. Παρακολουθώντας τακτικὰ τὴ θερμοκρασίαν τῆς, μιά γυναῖκα μπορεῖ νὰ καταλάβῃ, ἀπ' τὴ μικρὴ τῆς ἀγύψωσι, πότε συμβαίνει ἡ ὥστοκία, πότε δηλαδὴ ξεκολλάει ἀπ' τίς ὠοθήκες ἓνα ὠάριον καί κατεβαίνει πρὸς τὴ μήτρα. Συνήθως αὐτὸ συμβαίνει στὸ μέσον περίπτου τοῦ χρονι-

κοῦ διαστήματος μεταξύ δύο διαδοχικῶν ἐμμηνῶν ροῶν.

4. Πὼς μπορεῖ νὰ προϋπολογισθῇ ἡ ἡμέρα τοῦ τοκετοῦ;

Προσθέτετε μιά βδομάδα στὴν ἡμέρα ποὺ ἄρχισε ἡ τελευταία ἐμμηνος ροή. Ἐπειτα μετράτε πρὸς τὰ πίσω 3 μῆνες. Κανονικὰ, τὸ παιδί θαρρῇ στὸν κόσμον ἓνα ἔτος περίπου μετὰ τὴν ἡμερομηνία αὐτή.

5. Σὲ ποιὲς περιπτώσεις προῶρου τοκετοῦ τὸ παιδί μπορεῖ νὰ γεννηθῇ ζωντανό;

Ὅταν ὁ τοκετὸς γίνῃ τὸ πολὺ 1½ μῆνα πρὶν ἀπ' τὸ κανονικὸ (καί μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι τὸ παιδί εἶνε φυσιολογικὸ). Βρέφη μικρότερα τῶν 7 μηνῶν δὲν ζοῦν συνήθως περισσότερο ἀπὸ μιά βδομάδα. Ἡ κοινὴ ἀντίληψις ὅτι τὰ βρέφη 8 μηνῶν ἔχουν λιγώτερες πιθανότητες νὰ ἐπιζήσουν ἀπ' τὰ «ἐμφατηνίτικα» εἶνε παράλογη, ἐφόσον, ὅσο πρὶ ἀνεπτυγμένο εἶνε ἓνα παιδί, τόσο μεγαλύτερες δυνατότητες ἐπιβιώσεως ἔχει.

6. Μπορεῖ νὰ διαρκέσῃ ἡ ἐγκυμοσύνη περισσότερο ἀπὸ ἑνῆνα μῆνες; Ναι. Σὲ πολλὰς γυναῖκες διαρκεῖ 2 ἢ περισσότερες βδομάδες. Σήμερα ὅμως οἱ μαειωτὲρες γιὰτροὶ — γιά τὸ συμφέρον τῆς μητέρας καί τοῦ παιδιοῦ — ἐπεμβαίνουν συνήθως καί ἐπιτάχυνουν τὸν τοκετό, ὅταν καθυστερῇ περισσότερο ἀπὸ μιά βδομάδα. Γιὰτὶ ἂν μεγαλώσῃ πολὺ τὸ ἐμβρυον, ὁ τοκετὸς γίνε-ται ἐπικίνδυνος.

7. Πόσο εἶνε τὸ μέγεθος τοῦ ἐμβρύου στίς διάφορες φάσεις τῆς ἐγκυμοσύνης; Τὸ ἐμβρυον μεγαλώνει περίπου 5 πόντους τὸ μῆνα, μετὰ τὸν ἔκτο μῆνα. Προηγουμένως, ἡ ταχύτης τῆς ἀναπτύξεως τοῦ αὐξάνεται συνεχῶς, ἀπὸ 80 χιλιοστόμετρα στὸν πρῶτο μῆνα ὡς 10 πόντους στὸν πέμπτο.

8. Τί πρέπει νὰ κάμῃ ἡ μητέρα, ὅταν αἰσθανθῇ τίς πρώτες κινήσεις τοῦ ἐμβρύου; Νὰ σημειώσῃ αὐτὴ τὴν ἡμερομηνία. Ἀλλὰ νὰ προσέξῃ νὰ μὴ συγχίσι τίς κινήσεις τοῦ ἐμβρύου με κοιλιακές διαταραχές ἀπὸ ἀέρια ἢ ἄλλες αἰτίες. Συχνὰ κάνουν αὐτὸ τὸ λάθος οἱ γυναῖκες οἱ προχωρημένες στὰ χρόνια.

Ἡ πρώτη ἐνδειξις τῶν κινήσεων τοῦ ἐμβρύου δὲ βοήθησῃ τὸ γιὰτρό νὰ ὑπολογίσῃ τὴν ἡμερομηνία τοῦ τοκετοῦ.

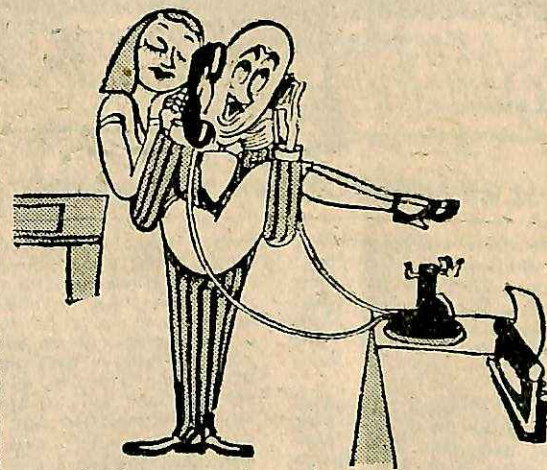
Στὴν πρώτη ἐγκυμοσύνη, ἡ μητέρα ἀρχίζει νὰ νοιώθῃ τίς κινήσεις τοῦ ἐμβρύου λίγες βδομάδες ἀργότερα παρὰ ὅσο στίς ἐπόμενες. 9. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι οἱ ἐγκυοὶ γυναῖκες ἔχουν ιδιοτροπίες στὸ φαγητό;

Ναι. Μπορεῖ μάλιστα νὰ ἐπιθυμῶν νὰ φάῃ τὰ πρὶ ἄλλόκοτα πράγματα, π. χ. ἄσβεστη, χαρτί, σαποῦνι... Αὐτὸ ὅμως συμβαίνει σπάνια. Συνήθετο εἶνε νὰ ζητήσουν φαγώσιμα ποὺ δύσκολα μπορεῖ νὰ βρεθοῦν, ἐξ αἰτίας τῆς ὥρας ἢ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἔτους.

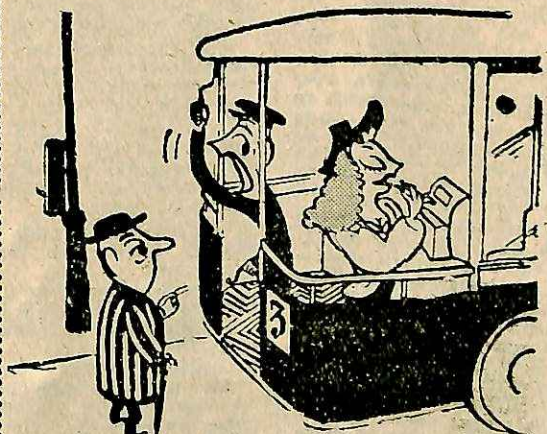
Οἱ γιὰτροὶ παραδέχονται ὅτι οἱ παράξενες αὐτὲς ἐπιθυμίες εἶνε ἀναποφευκτὸ φαινόμενον τῆς ἐγκυμοσύνης. Ἀγνοοῦν τὴν αἰτία τους, τονίζουν ὅμως ὅτι κάθε γυναῖκα μπορεῖ καί πρέπει νὰ τίς κατανίκα.

10. Μπορεῖ νὰ γίνων ὁσάρες ἐγχειρήσεις κατὰ τὴ διάρκειά τῆς ἐγκυμοσύνης;

Πολλὲς ἐγχειρήσεις ἐνδέχεται νὰ προκαλέσουν ὀδωλὴ — ἰδίως ἂν γίνων κοντὰ στὴ μήτρα. Τὸ ὁσώτερο λοιπὸν εἶνε, ὅσες μποροῦν ν' ἀναβληθοῦν χωρὶς κίνδυνον, νὰ γίνωνται μετὰ τὸν τοκετό. Ἡ ἐγχειρῆσις σκαληκοειδίτιδος δὲν προκαλεῖ συνήθως δυσάρεστες συνέπειες. Ἀν ὥστόσο γίνεται πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐγκυμοσύνης, εἶνε περισσότερο ἐπικίνδυνον κι' ἀπαιτεῖ μεγάλη προσοχή καί πολλὰς μετεγχειρητικές φροντίδες.

— Ἀδύνατον νὰ ἐπιστρέψω νωρὶς ἀπὸψε γυναῖκα. Μοῦ ἔπεσε στὰ χέρια μιά πολὺ ἐνδιαφέρουσα δουλειά!

— Δυστυχῶς, κύριε, τὸ λεωφορεῖο εἶνε πλήρες!...

ΔΥΣΑΡΕΣΤΗ ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ

— Πρὶν ἀρχίσω τὴ χειρουργικὴ ἐπέμβασι πρέπει νὰ σὰς δώσω αὐτὸ τὸ ἀναισθητικό!...

ΚΡΑΓΙΟΝ
Πυιτῶ Αθηνῆς
ΜΕΤΑΛΗΣ - ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ, ΑΒΛΑΒΕΣ
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ:
Δ. ΓΕΩΡΓΑΚΗΣ, ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ 11
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ: 26-567

ΚΑΡΛ ΝΤΑΙΒΙΣ

Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΦΕΡΙΝΤ

Μπορείτε να φαντασθείτε μια βάλια από δρόμους; Όπου γυρίστε το μάτι σας, βλέπετε δρόμους, άστρους, γκρίλους, πανύψηλους. Στα πόδια τους, απλώνεται μια μακροστενή λίμνη με βόλα νερά.

Μέσα σ' αυτή τη σκηνοθεσία γνώρισα το Φερίντ μπέη, μια μέρα που φύλαγα πίσω από ένα δρόμο για αγριόπατες. Άκουσα ξαφνικά τουφεκίες, σε μικρή απόσταση. Έπειτα όταν δρόμους, ξεπρόβαλε στο φως του φεγγαριού, ένας άντρας πανύψηλος. Κρατούσε ένα τουφέκι παλιό, μακρύ, με χοντρή κάννη. Χαμογέλασα, συγκρίνοντας το με τη μοντέρνα κι έλαφρη δίκαιη καραμπίνα μου. Μά, όταν είδα την τσάντα του Φερίντ γεμάτη αγριόπατες, τον έθαυμασα, κι έτσι γίναμε φίλοι στενοί — γιατί οι φίλοι δημιουργούνται εύκολα, στο κυνήγι.

Τις επόμενες βδομάδες, συναντιώμαστε σχεδόν κάθε μέρα γύρω στη λίμνη. Η περιφέρεια εκείνη του Μαρόκου ήταν επαναστατημένη τότε. Είσαρτε ήρωας, που γυρίζετε έτσι μόνος στις έρημιες! μου είπε μια μέρα ο Φερίντ.

Δεν είναι ηρωϊσμός, όταν η ζωή μας φαίνεται τελείως αδιάφορη, απάντησα γελώντας δυνατά. Τόσο οι συνάδελφοί μου αξιωματικοί όσο και οι συμπατριώτες του Φερίντ σάστιζαν για την παράξενη εκείνη φίλια μας. Κάποτε, αναγκάστηκα ν' απομακρυνθώ για λίγες μέρες. Μ' είχαν στείλει, επικεφαλής ενός στρατιωτικού αποσπασματος, για να συλλάβω τους επαναστάτες που είχαν σκοτώσει έναν ύπολογο μου.

Πώς είναι δυνατόν;... φώναξε ο συνταγματάρχης, με φανερά απογοήτευση. Σας δίνω το λόγο της στρατιωτικής μου τιμής! Αυτοί οι δυο άνθρωποι ψευδονται.

Έλυσα εγώ ο ίδιος τα χέρια του Φερίντ. Τώρα έτρεμε απ' τη συγκίνηση, σαν φύλλο στον άνεμο, κι ήταν ανίκανος να μιλήσει. Λίγο αργότερα, ενώ πιναίεμας μαζί τους, κι ο συνταγματάρχης μας.

Πιάσαμε έναν επίτιμους! μου φώναξε χαρούμενα. Θά τ' αν τον τουφεκίσουμε. Πληρώσαμε κι είδα το Φερίντ μπέη, που άκουμπουσε σ' έναν τοίχο και κτύπαε αδιάφορα προς τον ουρανό.

Είστε δυνατόν;... φώναξα άθελα. Έχετε αποδείξει;

Ο συνταγματάρχης μου βέβαιε δυο ήθαινε, που κά...

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΦΑΡΔΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ίδου το μυστικό μας
Μ. Λαμπρόπουλος
Αν Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53.100.

Σημ.: Αι προσκομίζονται το παρόν απόκομμα λαμβάνουν δωρεάν κάτι.

ρω, τί επιθυμείς πιο πολύ, για να σ' ευχαριστήσω! Έλεγε και ξανάλεγε.

Κάποια μέρα λοιπόν, μου πέρασε από το νου μια σκέψη νοσηρή και παράλογη. Ίσως είχα πολύ κέφι, την ημέρα εκείνη. Δεν ξέρω... Καθώς ο Φερίντ έπαιρνε τον καφέ που τούδιναν δυο χέρια από μια μισανοιχτή πόρτα, πρόλαβα να διακρίνω ένα άγγελικό γυναικείο πρόσωπο, μια ουράνια ωμορφιά, με μάτια όλο φλόγα!...

— Άκουσε, Φερίντ, είπα τότε στο φίλο μου, έχω μια επιθυμία.

— Θα γίνω, αδελφέ μου, ό,τι κι αν μου ζητήσεις!

Δίτασα λίγο κι έπειτα πρόσθεσα, κάπως ντροπιασμένος:

— Θάθελα να ιδώ το πρόσωπο της γυναίκας σου. Έχω αυτό το δικαίωμα, αφού είμαι αδελφός σου.

Ο Φερίντ σταμάτησε για μια στιγμή το σεβήρισμα του καφέ, με κτύπαε ψυχα στα μάτια και με ρώτησε, με φωνή ασυνήθιστα μαλακή:

— Άλήθεια, το θέλεις αυτό;

— Ναι! απάντησα άσυλολόγιστα.

Ο Φερίντ έμεινε άμιλητος για λίγο, κυττάζοντας το πατόμα. Έπειτα γύρισε αλλού το πρόσωπό του, για να κρύψει δυο χοντρά δάκρυα που τα σκούπισε γρήγορα.

— Ω, συγχώρεσέ με! του φώναξα. Δεν ήξερα — πίστεψέ με! — δεν ήξερα πως ήταν τόσο μεγάλο και δυσκολο αυτό που σου ζητήσα! Σου όρκίζομαι στο Θεό ότι δεν θέλω να την δω! Πιστέψτε με! Δεν το θεωρώ σπουδαίο, το είπα έτσι σ' άσπεια.

Ο Φερίντ είχε ξεσπάσει σε νευρικούς λυγμούς. Όταν ησύχασε, μου είπε:

— Το άσπείο σου θα κόπτιζε τη ζωή στη Ζαντίνα μου!

— Δηλαδή;... Τι σκόπευες να κάνεις, προς Θεού;

— Αφού θα την έβλεπαν τα μάτια σου, δεν θάπρεπε να την ιδώ ζωντανή άλλο μάτι... εκτός από την κάννη της πιστόλας μου!... Μα μ' έρωσε, για δεύτερη φορά!

Προτού καταλάβω τί ήθελε να κάνει, ο Φερίντ μπέης άρπαξε το χέρι μου και το άκούμπησε στα χείλη του και στο μέτωπό του.

Όταν του είχα σώσει πραγματικά τη ζωή, δεν είχα βρή ούτε μια λέξη για να μ' ευχαριστήσει. Και τώρα μου φιλούσε το χέρι...

Μ' αὐτὸν τὸν ἀπλό, το συγκινητικό τρόπο μούδειχνε ὅλη του τὴν εὐγνωμοσύνη, ὅλη του τὴν ἀγάπη. Στὴν ἀρχὴ αὐτὴ ἡ στάσι του μοῦκανε ἐντυπώσι, μὰ σιγὰ σιγὰ ἐξηγήσα τὴ χειρωνακία του. Ἡ καρδιά του εἶχε ἀνακουφιστῇ, σὰν ἓνα μεγάλο βάρος να εἶχε φύγει ἀπὸ πάνω του.

Τότε μόνο κατάλαβα, για πρώτη φορά, τα λόγια του Αιλέτου, που λέει πως ο μεγάλος έρως κλέβει κι όταν ακόμη ο άνεμος χαϊδεύει το πρόσωπο της λατρεμένης γυναίκας...

— Άς μπορούσα να ξέ-

Β. ΤΡΕΣΕΚ

Ανατολίτικο Χιόιμο

Τα δυο ψέμματα

Όταν ο Χότζας είχε αναπαράξει, έκανε οποιαδήποτε δουλειά για να (τα οικονομήσει). Έτσι κάποτε έγινε και γαλάττα. Και για να κερδίσει περισσότερα νέρωνε το γάλα, που πουλούσε. Ένας Γκέκας που ήταν κι' αυτός γαλάττα, έδλεπε τον συναγωνισμό που του έκανε ο Χότζας και δεν τον χώνευε. Βάλεψε λοιπόν να τον εκδικηθεί. Κι' από στυμψιό βρήκε την ευκαιρία. Μια μέρα καθώς περνούσε έξω από το σπίτι του Χότζα τον βλῆπει να νερώνει το γάλα.

— Μπρέ, μπρέ, μπρέ, τί βλέπω! φώναξε ο Γκέκας. Νερό λοιπόν, αντί για γάλα πουλάς;

— Τράβα στη δουλειά σου πεζεβένκι, να μη σε περιόσωμ'ι, αυτό, του απάντησε θυμωμένα ο Χότζας.

— Εμ, και βέβαια ώρε θα πάω στή δουλειά μου, είπε ειρηνικά ο Γκέκας και τράβηξε ίσιον στον Κατή.

— Το και το Κατή μου! ο Χότζας ρίχνει νερό στο γάλα που πουλάει. Τον βλέπει ο Άλλας, αλλά τον είδα κι' εγώ με τα μάτια μου. Άν υπάρχει δικαιοσύνη θα τιμωρηθῇ.

Στέλνει τότε ο Κατή και φωνάζει τον Χότζα.

— Δε ντρεπείσαι, τζάνουμ, να ρίχνεις νερό στο γάλα που πουλάς; του λέει.

— Ο Άλλας να με ξεγυρνώ από πίσω στο δούλο, Κατή μου, αν είναι αυτό αλήθεια.

— Τι ψέμματα λές; ο Γκέκας;

— Ψέμματα και μάλιστα δυο φορές.

— Για μία καλά πετιέται ο Γκέκας. Σε είδα με τα μάτια μου.

— Και σὺ, μπρέ θεομπαίχτη, για πέες μας δεν το νερώνεις το γάλα που πουλάς;

— Όχι.

— Νά, το ποῦτο του ψέμμα, Κατή μου.

— Και το δεύτερο; ρωτάει ο Κατή.

— Το δεύτερο είναι ότι δεν με είδε να ρίχνω νερό στο γάλα.

— Τι είδες λοιπόν;

— Νά ρίχνω... γάλα στο νερό! Κι' αν θέλη να καταδικαστώ για νοθεία, να καταδικαστῇ κι' αυτός για ψευτιά.

Ο Κατή γέλασε με το εξυμνο κόλλο του Χότζα κι' απάλλαξε και τους δυο.

Από τότε όμως ο Γκέκας αποφάσισε να συμφωνήσει με ό τι έλεγε ο Χότζας. Όσοσο τον έκανε για πολύν καιρό.

Ύστερα από χρόνια, όταν τὸν ζωνταῖδε έτρεψε, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν ρώτησε:

— Τι έγινες, ώρε τζάνουμ;

— Άστα Γκέκα μου, έμεινα σὲ μιὰ ζώνη πολιτεία.

— Άσχημο Χότζα μου, αυτό.

— Όχι, δεν ήταν άσχημο, γιατί πήρα γυναίκα τῆς σπιτονοικοκυράς μου.

— Α! ωραία τότε!

— Όχι, δεν είναι ωραία γιατί μου σκόρπωσε έννυα παιδιά!

— Όρε καὶ μὲνε Χότζα μου άσχημο αυτό. Πως να τὰ θρέψω τόσο παιδιά;...

— Δεν ήταν κι' άσχημο, γιατί ἡ γυναίκα μου εἶχε ἓνα μεγάλο σπῆτι ὀλοκληρο σερσί...

— Α! ωραία τότε.

— Όχι, άσχημα Γκέκα. Γιατί τὸ σερσί κάρκε...

— Πῶ, πῶ, φουκαρά μου, άσχημα...

— Όχι, ὄχι Γκέκα μου, γιατί μαζί με τὸ σπῆτι κάρκε καὶ ἡ γυναίκα μου...

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ Συμβουλῆς τῶ εἴρω 6 § 1
τοῦ Α. Ν. 1092/1938

Ίδιοκτήτης Διευθυντής: Ἰωάννης Παπαγεωργίου, Κατοικία: Βαρσαρίωνος ἀρ. 3, Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Φραγκίσκος Μαλατέστας, Μεταλάου 9 Ἀθῆναι.

ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησία 115.000
» Ἑξαμηνιαία 60.000
» Τριμηνιαία 30.000
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησία Ε 6 \$ 24
» Ἑξαμηνιαία Ε 3 \$ 12
» Τριμηνιαία Ε 1 \$ 6
Ἐμβάσματα ἑσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ ἑσωτερικοῦ διὰ τραπεζικτικῆς ταύτης πρὸς τὸν κ. Ἰ. Γ. Παπαγεωργίου.

Ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὰ μάτια ΤΗΣ ΤΙΓΡΕΩΣ

Παράξενο διήγημα

Τὸ παράξενο αὐτὸ δράμα συνέβη στὶς Ἰνδίες, στὴ μυμητριώδη χώρα τῶν μαχαραγιάδων, ὅπου οἱ τίγρεις πηγαίνουν κάθε νύχτα νὰ πιούν ἀπ' τὸ ἱερὸ νερὸ τοῦ Γάγγη, τὸ ἀσημωμένο ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ...

Ἦμουν τότε ὑπολοχαγὸς τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ κι' ὑπηρετοῦσα στὴ φρουρὰ μιᾶς ἰνδικῆς πόλεως. Ἡ συνθηδωμένη μου διασκεδάσι ἦσαν οἱ μακρυνοὶ περὶπατοὶ μετὰ τ' ἄλογο στὴν ἀγνωστὴν ἐκείνη κι' ἐξωτικὴ χώρα, πού ἡ κάθε γωνία τῆς ἐκρῦβε κάποιο μυστήριον, κάποια ἐκπληξι...

Ἐνα βράδυ, εἶχε ἀρχίσει πιά νὰ σκοτεινιάζῃ, ὅταν πῆρα τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Ξαφνικὰ, εἶδα νὰ ξεπροβάλλῃ ἀπ' τὸ δάσος ἓνας ἄντρας ψηλός, μετὰ μιὰ καραμπίνα κρεμασμένη στὸν ὤμο. Φορούσε μαύρα γυαλιά σφῆρε, κλειστὰ ὀδόντορα, πού ἐκρυβαν τελείως τὰ μάτια του.

Συγκράτησα τὸ ἄλογό μου, πού εἶχε τρομάξει κι' ἔκαμε ἓνα πηδήμα πρὸς τὰ πλάγια. Ἐπειτα ἀντήλλαξα μετὰ τὸν ἄγνωστο μιὰ φιλικὴ χειραψία. Μοῦ εἶπε πὼς ἦταν Ἀγγλος καὶ πὼς λεγόταν Οὐίλλιαμ Μπιούξλεϋ. Μοῦ δειξε μιὰ καλύβα, ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

— Νά ἡ κατοικία μου, μοῦ εἶπε. Θά μὸ κάμετε τὴν εὐχαριστήσι νὰ πῇτε ἓνα τσάι μαζί μου; Θ' ἀκούσετε τὴν παράξενη ἱστορία μου...

Σὲ λίγο, καθισμένοι ἀντίκρου μου, εἶχε ἀρχίσει νὰ μὸ διηγῆται:

— Ἐδῶ εἶδα γιὰ τελευταία φορὰ τὴ Νταϊζῦ, τὴ μνηστὴ μου. Εἶχε ἔρθει μετὰ τοὺς γονεῖς τῆς, γιὰ νὰ περᾶσουμε μαζί τὴν ἡμέρα. Ὅταν νύχτωσε, σηκώθηκαν νὰ φύγουν. Τὸς συνώδεψα λίγο κι' ἔπειτα τοὺς ἀποχαιρέτησα...

Δὲν πρόφτασα ὅμως ν' ἀπομακρυνθῶ, κι' ἀκούσα τρομερὲς φωνές. Ἦρσαν πίσω, τρέχοντας... κι' ἔμαθα τὴν τραγικὴ ἀλήθεια: Μιὰ τίγρις εἶχε πηδήσει ἀπὸ ἓνα δέντρο, εἶχε ἀρπάξει τὴ Νταϊζῦ κι' εἶχε χαθῇ μαζί τῆς!

Ὁ Μπιούξλεϋ σώπασε λίγο, πνιγμένος ἀπ' τὴ συγκίνη. Ἐπειτα συνέχισε:

— Ἦξερα πὼς ἡ τίγρις θὰ ξαναγύριζε στὰ μέρη ἐκεῖνα. Ἐτοίμασα λοιπὸν τὴν ἄλλη μέρα, μιὰ παγίδα: ἓνα βαθὺ λάκκο σκεπασμένο μετὰ λάμια. Ἐδῶσα διπλά του ἓνα κασιόκακι, γιὰ δόλωμα, καὶ περίμενα...

Τὴ νύχτα, ἡ τίγρις ἔπεσε μέσα στὸ λάκκο καὶ πιάστηκε ζωντανή.

Ἦν ἔκλεισα σ' ἓνα κλουβί, κι' ἔνα μὴν ἀργότερα τὴν πήρα μαζί μου στὴν Ἀγγλία. Δὲν μ' ἐνδιέφερε τὸ ὄραϊο τριχώματῆς, μετὰ τὴν πυρό-ξανθὴς ραβδώσεις... Μόνον τὰ μάτια τῆς, τὰ μάτια τῆς ποῦχαν καρφωθῇ στὰ μαγευτικὰ μάτια τῆς Νταϊζῦ, τῆς πολυαγαπημένης μου!

Τὸ βράδυ, πηγαίνα κοντὰ στὸ κλουβί τῆς, γιὰ νὰ ἐξετάσω καλλίτερα τὴν παράξενη λάμψη τῶς, μέσα στὸ σκοτάδι.

Ὡ, δὲν ξέρετε τί εἶνε τὰ μάτια τῆς τίγρεως, πού λάμπουν τῇ νύχτῃ! Εἶνε ἄστρα λαμπέρα, πελώριες πυγολαμπίδες...

Ἐἶχα ὀρκισθῇ νὰ ξεζωνώσω ὅλες τὶς ἄλλες τίγρεις, μὰ ὄχι ὅπως ἔσας, κρυμμένες πίσω ἀπ' τὰ δέντρα. Ἡ τίγρις, ἀγαπητῇ μου κυρία, ἔλκυετὰ ἀπ' τὰ βλέμματα. Πρέπει νὰ στέκεσαι ἀντίκρου τῆς καὶ νὰ τὴν ἀνεμίζεις. Γιὰ νὰ τῆς ἐπιβάλλεσαι ὁ-ἀνεμίζεις, θάπρεπε νάχνης μάτια σὰν τὰ μάτια τῆς!

Ἦῃγα λοιπὸν νὰ βρῶ ἓνα παλιὸ μου φίλο, τὸ χειρουργὸ Σιτλάου. Θὰ τὸν ξέρετε, σίγουρα, ἀπ' τὶς ἐκπλη-

κτικές ἐργασίες του ἐπὶ τῶν μεταμοχεύσεων. Ἐχει κολλήσει πόδια ποντικῶν σὲ πουλιά, κεφάλια σαυρῶν σὲ ψάρια...

— Θά μὸ βγάλετε τὰ μάτια καὶ θά μὸ τ' ἀντικαταστήσετε μ' αὐτὰ! τοῦ εἶπα, δείχνοντάς του τὰ μάτια τῆς φυλακισμένης τίγρεως.

Ἦ ἄλλη μέρα, ὁ γιατρός ἀρχισε τὴν ἐργασία. Ἐπὶ 3 μῆνες, ζούσα ἀκούμπισμένος στὸ ρύγχος τῆς τίγρεως. Ἦμαστε περιορισμένοι κι' οἱ δυὸ μέσα σὲ μιὰ συσκευή πού μᾶς ἐμπόδιζε κάθε κίνησι, γιὰ νὰ μὸ κοποῦν τὰ λεπτὰ ὀπτικά νεῦρα πού μᾶς συνέδεαν...

Τέλος, τὰ μάτια μου, νεκρωμένα, ἔπεσαν ἀπ' τὶς ματωμένες κόγχες τῶς κι' ἀντικαταστάθηκαν μετὰ τὰ μάτια τοῦ θηρίου... Κυττάχτε!

Ὁ συνομιλητῆς μου ἔδγαλε τὰ μαῦρα γυαλιά του. Δὲν μπόρεσα τότε νὰ συγκρατήσω μιὰ φωνή... Με κτύπαε μετὰ μάτια τίγρεως, τρομερὰ, ἄγρια, πού φασφορίζαν μετὰ πρᾶσινη λάμψη μέσα στὴ νύχτῃ!...

Ἦ τίγρις ἔλκυετὰ, ὅταν τὴν κυττάσεις ὅπως σὲ κυττάζει αὐτή... πρόσθεσε.

Ἦταν πιά ὥρα νὰ φύγω. Σηκώθηκα, ἀποχαιρέτησα τὸ Μπιούξλεϋ, πήδησα στ' ἄλογό μου κι' ἀπομακρυνθῆκα μετὰ καλπασμό.

★

Λίγες μέρες ἀργότερα, ἔλαβα μέρος σ' ἓνα νυκτερινὸ κυνήγι θηρίων, πού εἶχε διοργανώσει ὁ μαχαραγιάς, τοῦ Ταπουτάμα, γιὰ τοὺς Ἀγγλους ὑπαλλήλους καὶ τοὺς ἀξιωματικούς τῆς ἐπαρχίας του.

— Ἐλάτε, μοῦ εἶπε ὁ ταγματάρχης μου, νὰ σὰς συνστήσω στὸ νέο μας διοικητῇ, τὸ λῶροδ Ντύτερτον, καὶ στὴ νεαρή σύζυγό του Νταϊζῦ, πού ἔφτασαν χθὲς ἀπ' τὴν Ἀγγλία.

Νταϊζῦ, εἶπατε; φώναξα μετὰ τῆς. Μοῦ διηγῆθηκαν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τὸ τραγικὸ ἐπεισόδι μιᾶς νεᾶς μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, πού τὴν ἀρπάξε μιὰ τίγρις.

Εἶνε ἡ ἴδια! Μόνον πού ἡ πραγματικότης εἶνε λιγώτερο τραγική... Ὅλο ἔδῶ ξέρουν αὐτὴ τὴν ἱστορία... Ἦ μὴ Νταϊζῦ κατάρθηκε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ νύχια τοῦ θηρίου, μ' ἓνα τραῦμα μόνον στὸ δεξιὸ μάγουλο, πού βλέπετε ἀκόμη στὸ σημάδι του...

Ἀ-φίσε ὅμως τὸν κόσμο νὰ νομίζῃ πὼς εἶχε κατασπαράχῃ ἀπ' τὸ θῆριον, κι' ἔφυγε γιὰ νὰ πᾶν νὰ παντρευτῇ μετὰ τὸ λῶροδ Ντύτερτον.

Μὰ γιατί! Γιὰ ποῖο λόγο; ρώτησα μετὰ ἐκπληξι.

Γιὰ ν' ἀποφύγῃ ἓνα ἀνεπιθύμητο γάμο μετὰ Μπιούξλεϋ, ἀπ' τὸν ὅποιο δὲν κατάφερε ν' ἀπαλλαγῇ... Μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὸς ἐπέστρεψε πάλι στὴν Ἀγγλία...

Διηγούμην στὸν ταγματάρχη τὴν παράξενη συνάντησι πού εἶχα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ὅταν ἔφτασε ἓνας κυνηγὸς καὶ μᾶς εἶπε:

Τὸ κυνήγι διεκόπη, κύριοι, γιὰτὶ σηκώθηκε δυνατὸς ἀέρας. Δὲν ἔκαμανε τίποτε ἀπὸ μετὰ. Μόνον ἡ λαίδη Ντύτερτον λέει πὼς σκότωσε μιὰ τίγρι, πού τὰ μάτια τῆς γυάλιζαν μετὰ στα χαμόκλαδα. Ἐστειλα ἀνθρώπους νὰ ψάξουν...

Οἱ ἀπεσταλμένοι μου γύρισαν σὲ λίγο. Δὲν ἦταν ὅμως θῆριο αὐτὸ πού κρατοῦσαν πάνω σ' ἓνα φορεῖο ἀπὸ κλαδιά...

Ἦ λαίδη Ντύτερτον ἔδγαλε ἓνα ξεφωνητὸ καὶ λιποθύμησε. Κι' οἱ ἄλλοι εἶδαμε μετὰ κατὰπληξῇ ἓνα πτώμα ἀνθρώπου, μετὰ μιὰ πληγὴ στὸ μέτωπο, ἀπ' ὅπου ἔτρεχε τὸ αἷμα ποτᾶμι.

Ἦταν ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὰ μάτια τῆς τίγρεως, πού τὸν εἶχε συναντήσῃ ἡ παλιὰ του ἀγαπημένη, μέσα στὸ σκοτάδι, τὸν εἶχε νομίσῃ γιὰ τίγρι καὶ τὸν εἶχε σκότωσῃ μετὰ μιὰ σφαῖρα τῆς!

ΖΩΡΖ ΠΑΡΜΠΡΥΣ

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἡ ὑγιεινὴ τῆς ἐγκύου γυναίκος

Σὲ πολλὰ γράμματα πού παίρνω μοῦ ζητοῦν ὁδηγίες καὶ συμβουλὲς σχετικὲς μετὰ τὴν Ἑγκύου Γυναίκας. Ἐπειδὴ τὸ θέμα αὐτὸ εἶνε γενικὸ ἐνδιαφέροντος μετὰ τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων μας, θ' ἀποληθώμεν σήμερον καὶ μ' αὐτὸ.

Ἡ ἐγκύος γυναίκα ἔχει ἀνάγκη περισσοτέρου ἐπιστημονικῆς ὑγιεινῆς, ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην μη ἐγκύου τοιαύτην γιὰ νὰ περάσῃ καλὰ τοὺς μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης τῆς καὶ γιὰ νάχῃ εὐκόλῃ γέννα. Πρέπει πρὸς τοῦτοιας νὰ γνωρίζῃ τὶς ἀπαραίτητες προφυλάξεις πού πρέπει νὰ παίρνῃ πρὸς ἀποφυγὴν ἐκτρέσεως ἡ πρῶτου τοκετοῦ καὶ τὸν ὠριμὸν τρόπον ὑγιεινῆς πού πρέπει ν' ἀκολουθῇ καθ' ὅλην τὴν διάρκειά τῆς ἐγκυμοσύνης τῆς.

Ἡ πρώτη μέριμνα τῆς ἐγκύου γυναίκος εἶνε ὁ τοκετικός καὶ ἐπὶ πολλὰς ὥρας τῆς ἡμέρας ἀερισμός τοῦ ὁμοῦτιου τῆς γιὰ τὴν ἀνανέωσι τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος. Ἡ ἐγκύος γυναίκα, ὥσως οὕτως εἰπεῖν διὰ δύο, ἔχει διπλὴ συνεισὴ τὴν ἀνάγκη καθαροῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, γιὰ νὰ παίρνῃ ἀφθονὸν ὀξυγόνο ἐξ ὁ ἀναζωογονεῖται τὸ αἷμα τῆς καὶ ἐκ τοῦ ὁποῦ τρέφεται τὸ ἐν τῇ μήτρᾳ τῆς ἐμβρυον. Γιὰ τὸν ἴδιον λόγον συνιστᾶται καὶ ἡ παραμονὴ τῆς ἐγκύου μερικῆς ὥρας τῆς ἡμέρας στὸν ὑπαῖθρον.

Διαιτητικὴ — Ὑπάρχουν ἐγκυοί, αἵτινες δὲν παρουσιάζουν καμμίαν διατροφικὴν τῆς πέψης καὶ πολλὰς μάλιστα ἐξ αὐτῶν αἵτινες ἔχουσι ἐξαιρετικὴν δρεὶ κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνην τῶν καὶ τρώγουν καὶ κωνεύνουν τροφὰς τῆς ὁποῖας ὁ σῶμας τῶν δὲν δύναται ν' ἀνεχθῇ ἄλλοτε. Σ' αὐτὰς οὐδεμία ὑπάρχει ἀνάγκη ἀλλαγῆς τῶν συνήθων τροφῶν. Γενικῶς οἱ ἐγκυοὶ πρέπει ν' ἀποφεύγουν τὰ οἰνονευματώδη ποτὰ κι' ἰδιαίτερος μάλιστα

— 'Αγάπη μου, ἔφεραν τὴ γαλοπούλα ποὺ σοὺ
παρήγγειλα...

ΚΙΠΟΤΗΣ

Θηόφανος